

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΑΘΙΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

Ε. Α. Τ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΗΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Δ. Α. ΦΕΞΗ

1883

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΑΘΙΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

Ε. Α. Τ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΗΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Δ. Α. ΦΕΞΗ

1883

3184M 50M 33416 15

10 10 10 10 10

10 10 10 10 10

Πρόσωπα τῆς Κωμωδίας.

ΜΑΘΙΟΣ Δημοδιδάσκαλος

ΓΑΡΓΑΛΙΔΗΣ

ΜΙΧΕΛΗΣ

ΑΔΕΚΟΣ

ΜΕΛΙΔΗΣ

ΚΡΟΚΙΔΑΣ, σύνοικος Γαργαλίδου

} φοιτηταὶ

ΑΓΑΘΟΣ, σπουδαστὴς τῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν καὶ σύνοικος
τοῦ Ἀλέκου

ΝΤΑΜΑΚΗΣ, τελειόφοιτος Πολυτεχν. καὶ σύνοικος Γαργαλίδου

ΦΛΩΡΙΔΗΣ, ὑπάλληλος σύνοικος Γαργαλίδου

Ζυθοπώλης Γέρω Χιώτης

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ

Εἰς ἀξιωματικὸς

ΑΓΓΙΝΑΡΑ, ὑπηρετὶς πλαστὴ ἐρωμένη Μαθιοῦ

ΘΑΝΑΣΗΣ, ἐραστής τῆς

Εἰς χωροζύλαξ

Εἰς ξενοδόχος.

Ἡ Σκηνὴ ἐν Ἀθήναις ἔς Θήβαις σύγχρονος.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Λέγουσα κοινωνοῦσα πρὸς παρακείμενον δωμάτιον. — Δύο κλίνει εὐπρεπῶς ἐστρωμέναι ἐν δυσὶν ἀντικειμέναις γωνίαις τῆς αἰθούσης. — Τρίπεζα ἐν μέσῳ τῶν δύο κλινῶν φέρουσα βιβλιοθήκην. — Λαμπρῶς φωτίζουσα λάμπα. — Καθρέπτης καὶ καθίσματ' αἱ ἀποτελοῦσι τὴν διακόσμησιν τῆς σκηνῆς.

ΓΑΡΓΑΛΙΔΗΣ, (μοι ε.λογεῖ καθήμενος γαργεῶς ἐπὶ καθίσματος εἰς γωνίαν τινα ἐπὶ τῆς τριπέζης).

Γαργ. Δὲν σφάλλουσιν οἱ δοξάζοντες, ὅτι χρυσοῦς αἰὼν διὰ τὸν φοιτητὴν εἶναι τὰ ἔτη τῶν σπουδῶν του, καὶ ἰδοῦ, ἀφ' ἐνὸς διασκεδάσεις κατὰ κόρον, χοροὶ μέχρι μέθης, περίπατοι ἔρωτες, καὶ ἡ νῦξ αὐτῇ πρόθυμος προαγωγὸς τῶν ἰδιοτρόπων μας ὀρέξεων μᾶς καταθαυμαλίζει πλέκουσα χρυσᾶ ὄνειρα, καὶ δίδουσα μαρμαίρουσαν λάμψιν εἰς τοὺς ἀτέρμονας πόθους μας. Μακρὰν ἡμῶν ὁ μινυρισμὸς τῶν ὑδάτων τὸ ὠχρὸν τῆς Σελήνης φῶς, καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἀρκετὴ ἀπόλαυσις εἶναι ὁ ἔρος καλῆς δεσποινίδος, ὁ κάματος μετὰ παρατεταμένον χορὸν, τὸ ἀναπαλλόμενον τῆς ὥραιας συγχορευτρίας στῆθος καὶ τὸ πλῆρες οἶνου κύπελον. Ἄλλ' ἔχομεν καὶ πάλιν τὰς τρελλὰς ἀπόκρεω, ἡμέρας γενικῆς εὐθυμίας καὶ γελώτων, καὶ πρέπει νὰ ἐφεύρωμεν μέσον τι ὅπως διεγείρωμεν τὴν εὐθυμίαν τῶν φίλων. (μετὰ μικρὸν σκεφθεὶς) ὦ! ἐνθυμήθην, σήμερον τηλεγραφικῶς μοὶ ἀνηγγέλη ἡ εἰδησις τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ ἐν Θήβαις Δημοδιδασκάλου φίλου μου, ὅστις ἐρχεται μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διασκεδάσῃ μεθ' ἡμῶν τὰς ἡμέρας αὐτάς. Τρέφει λέγει δι' ἐμὲ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἔχει ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ ταῦτα δὲν τὸν ἐμποδίζουν νὰ ᾔναι νέος παλαῖός, ἵπποτικώτατος, δειλότατος καὶ ελαφρὸς ὅσον ὁ ἄνεμος, τὸν περιμένω, γνωρίζει τὸ οἶκμά μου· ἀπὸ πρῶτας δὲ συννενοήθην μετὰ τινος συγγενοῦ του, Ἀγάθου τοῦ Ἀλέκου, τῶν συνοίκων μου καὶ ἀδελφοῦ μου ὅπως δώσωμεν εἰς αὐτὸν καλὸν τι μάθημα σύμφωνα πρὸς τὸν χαρακτῆρά του. Ἀκούω πολλῶν βήματα καὶ θὰ ᾔναι ὁ σύνοικός μου. Ἄς ἔλθουν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΓΑΡΓΑΛΙΔΗΣ, ΝΤΑΜΑΚΗΣ, ΚΡΟΚΙΔΗΣ καὶ ΦΛΩΡΙΔΗΣ.

Κροκ. Τέλος εἶμαι μάντης καὶ ἰδοῦ, ἡ ὥρα ἐπτά καὶ ὁ φίλος Γαργαλίδης ἐξαιρετικῶς ἔλειψεν ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου ὅθεν ἐπιστρέφω, ὑπέθεσα λοιπὸν πῶς ἐπίσκεψίς τις τὸν ἀναμένει καὶ δὲν ἤπατήθην. Δὲν βλέπετε ὅποια εὐταξία πολὺ ἔξοχον θὰ ᾔηται τὸ ὑποκείμενον.

Νταμ. Ἔτσι φαίνεται ἡ δουλειά, ἄλλως τε ἡ ἀνυπομονησία εἶναι ἐξωγραφισμένης τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου μας, τί λὲς Γαργαλίδη;

Φλωρ. Καὶ τί χαλιέσθε, τὸ μερίδιό μας θὰ τὸ ἔχωμε.

Γργ. Πόσον εὐκολὰ ξεχνάτε! εἰς τὰς 7 ἔρχεται λεωφορεῖον ἐκ Θηβῶν, δὲν σὰς ἐνθυμίζει τίποτε;

Ὅλοι. Ὁ Δάσκαλος!

Γαργ. Βεβαίως· ἡ ὥρα πλησιάζει, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ καθεὶς τὸ μέρος του, λοιπὸν μετὰ τὰς πρώτας φιλικὰς δεξιώσεις σεῖς κύριε Κροκίδη τὸν ὅποιον θέλομεν παραστήσει ὡς ἀποτρόπαιον καὶ ἐγνωσμένον κακουργόν, ἐπιτίθεσθαι τοῦ διδασκάλου, τὸν ἀγριικοιτάζεις, στρίβεις τὸν μύστακα, τέλος ἐμίλεις βαναύσως. Σεῖς δὲ κύριε Νταμάκη ἀντιθέτως τὸν ὑπερχοπίζεσθε, ἀφοῦ σὲ παραστήσωμεν ὡς ἀνδρεῖον, οἱ λοιποὶ δὲ λαμβάνομεν μεσάζοντα πρόσωπα. Ὁ Ἀλέκος θὰ λάβῃ τὸ αὐτὸ μέρος μὲ τὸν κύριον Κροκίδη κτλ. "Ω! ἔρχεται! ἀκούσατε πῶς ἀσθμαίνει!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΑΘΙΟΣ (*μῖνει ἐν ἱφ' ἐτέῳ θαυμασίῳ καὶ ἔπειτα εἰς αἰωτῇ.*)

Μαθ (μονολογεῖ). Οὐφ! ἰδρῶσα. νύκτωρ διέτρεξα τὰς Ἀθήνας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου ἀκριβῶς διήλθον τὰς λαμπρὰς ὁδοὺς, καὶ ἦλθον εἰς Νεάπολιν ὁδὸς Λεοχάρδου ἀριθ. 16 χάρις εἰς τὸ φωταέριον. Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο κάθεται ὁ φίλος μου Γαργαλίδης, ὑπάρχεισι τινές, εὐτυχῶς πάνυ ὀλίγοι, οἵτινες μὲ χαρακτηρίζουν ὡς κοῦφον. "Ω ἀμαύρωσις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας! δὲν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ μὲ συναναστραφῶσιν ὅπως λάβωσι πείραν, καὶ ἐν παραδείγματι τίς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ θὰ εἶχε τηλικαύτην μνήμην, ἀνευ κόπου καὶ περιστροφῶν νὰ εὕρῃ τὸ οἶκμα τοῦ φίλου του, ἀν καὶ ᾔηται ἀληθὲς ὅτι ἐγνώ-

ριζα τὸν δρόμον αὐτὸν νηπιόθεν, ὅτε ἐσπούδαζον εἰς τὸ Γυμνάσιον, περίεργον ὁμῶς μοῦ φαίνεται πῶς δὲν βλέπω τὸν φίλον μου, ὅστις καθίσταται ἐνοχὸς προδοσίας μὴ ἐμφανιζόμενος, ἃς ῥήξω φωνὴν βροντώδη. Φίλε μου! ὠμίλησον! ἐγὼ εἰμι ὁ γνωστός σου Μαθιός. Νὰ ἦναι ἐδῶ καὶ νὰ σιωπᾷ, **jamais jamais! jassur**, θὰ κοιμᾶται! πλὴν βλέπω φῶς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἃς ὠθήσω τὴν θύραν ἣτις δὲν θέλει ἀντιστῆ εἰς τὴν δύναμίν μου διότι σὺν τοῖς ἄλλοις εἶμαι καὶ χειροδύναμος ἐμπρός!

Γαργ. Μπὰ ἐσύ φίλε μου; πῶς τόσον ἐβράδυνες; σὲ ἐπερίμενα πρὸ πολλοῦ καὶ ἤρχισα νὰ ἀνησυγῶ· μὲ συγχωρεῖς ὅπου δὲν ἐσπευσα εἰς προϋπάντησίν σου, ἐπειδὴ εἵχαμεν ζωηράν ὁμιλίαν, τί κάμνεις; πῶς ἔχεις; τί βλέπω! τρέμεις;

Μαθ. Μάλιστα· εἶναι νομίζεις μικρόν νὰ συναντᾷ τις μετὰ μακράν ἀπουσίαν φίλον του νὰ ἦναι σφόδρα ὡς ἐγὼ αἰσθηματίας καὶ θέλεις νὰ μὴ τρέμω ἀπὸ χαράν καὶ συγκίνησιν;

Γαργ. Ἄν τιαυύτην τρυφερότητα ἔκαμνες εἰς πρόσωπον τοῦ ἄλλου φύλου θὰ ἐτρελλαίνετο.

Μαθ. Εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος εἶμαι μᾶλλον τρυφερός.

Ὅλοι. Αὐτὸς εἶναι θεσσαυρός.

Γαργ. Δὲν ἔλαβα καιρὸν ὅπως τὸν συστήσω, νὰ ἰδῇτε πόσον καλὰ διασκεδάζει, τραγωδεῖ, χαριεντίζεται καὶ νὰ τρομάζητε.

Ὅδοι. Πιστεύομεν.

Μαθ. Καὶ τί εἶναι οἱ κύριοι; ὅτε τὸ πρῶτον διήλθον τὰς Ἀθήνας, δὲν τοὺς εἶδον, δὲν τοὺς ἐγνώρισα.

Γαργ. Θέλεις τοὺς γνωρίσει ἤδη εἶναι φίλοι καὶ σύνοικοί μου, τότε ἔλειπον εἰς τὰς πατρίδας των.

Μαθ. Ἐχω εὐχαρίστησιν.

Ὅλοι. Θέλομεν διασκεδάσει ἀρκούντως.

Μαθ. Καὶ ἔχει λόγον αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι κύριοι ὁ σκοπός μου διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἦλθα, πῶς δὲν σᾶς τὸ ἔκαμε γνωστὸν ὁ φίλος Γαργαλιδῆς;

Κροκ. Ἀπὸ ζήλια τέτοιους φίλους τοὺς γνωρίζει μόνος.

Μαθ. Κατ' ἀλήθειαν μὲ ἀγαπᾷ ὅσον οὐδεὶς.

Νταμ. Καὶ ἐταξείδευες μὲ τόσον καλὸν καιρὸν!

Μαθ. Ὡς ὁ Θεὸς ᾔθέλησεν.

Φλωρ. Μὰ τὴν πίστιν μου σὲ καλοτυχῶ καὶ ζηλεύω τὴν θέσιν σου ὥραιε Διδάσκαλε! ὠρίστε ἄνθρωπος! τίς ἔμπορεῖ νὰ πῇ πῶς δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὴν σχολαστικότητα ἀπὸ ἄλλους διδασκάλους;

Ντκμ. Ἡ κοσμία συμπεριφορά του καθιστᾷ μάταιον πάντα ἔπαινον.

Γαργ. Πολὺ ἐκφεύγετε κύριοι τῶν καθηκόντων σας, αὐθαίρετως ἀφαιρεῖτε τὸ δικαίωμά μου, προκαταλαμβάνοντες τὰς συστάσεις μου, καὶ μὰ τὴν χάπαριν ἃν ἦσαν διάφοροι θὰ ἐκτυπώμεθα.

Μαθ. Πῶς! νὰ κτυπηθοῦμε γιὰ τὸ τίποτε; θὰ ἦναι ἡ μεγαλειτέρα ἀφροσύνη!

Γαργ. Δηλ. ἐννοῶ ὅτι ὀφείλω νὰ εἶπω πρὸς τοὺς φίλους μου ὅτι, ὁ Μαθιὸς εὐγενέστατος, χαριέστατος, ὑπερήφανος, ἱπποτικώτατος κτλ., εἶναι τοῦ λοιποῦ φίλος σας, ὡς πρὸς τὰς ἐργολαβίας δὲ ἃς μου ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ὀνομάσω τυφλοσύρτη· φθάνει νὰ πέσῃ ὁ ὀρθαλμὸς του ἐπὶ ὥραιας τινος δὲν τοῦ γλυτώνει· ἔχει ἐκεῖνο τὸ χροῖ εἰς τὴν συμπεριφορὰν του, εἰς τὰς ὑποκλίσεις καὶ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του ὥστε ἂν ἤμην θηλυκὸ χωρὶς πολιιορχία θᾶπεφτα στὸ δούχι του.

Ὅλοι. Ἔτσι ἔ! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι σωστός πειρασμός;

Μαθ. Ἀληθῶς λέγει μερικὰ πλεονεκτήματά μου μὲ τὴν λεπτὴν διαφορὰν, ὅτι ἀγαπῶ τὸ ἰδανικόν.

Φλωρ. Καὶ διατὶ ὅχι τὸ Γαλλικόν.

Μαθ. Δὲν θὰ γνωρίζητε γράμματα κύριε, σᾶς βεβαιῶ πολὺ λυποῦμαι.

Φλωρ. Ὅσον σεῖς, δὲν ἔδωσεν ὁ Θεὸς νὰ μάθω.

Μαθ. Ἀγνοεῖς φαίνεται· πῶς ἄνθρωπος ἀγράμματος...

Φλωρ. Ξύλον ἀπελέκητον δὲν ἠθέλατε νὰ πῆτε;

Μαθ. Βεβαίως.

Φλωρ. Δὲν ἤρρες ὁμῶς κατάλληλον ἔκφρασιν, ἐπειδὴ μὲ προσβάλλεις μετωπιδόν.

Μαθ. Ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου σου παρεμβάλεις λέξεις ἢ φράσεις ἑλληνικάς, πῶς τοῦτο;

Φλωρ. Καὶ τί εἶδες; αὐτὰ ἔμαθα καθήμενος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου μου, ὅπως οὖν ἐμορφώθην κατὰ τοὺς τρόπους τοῦ συρμοῦ, καὶ δὲν εἶμαι κατὰ πῶς τὸ λὲς ἀγράμματος (κατ' ἰδίαν). Τί σοῦ ἐπέπρωτο πτωχέ μου!

Γαργ. Ἐν τούτοις δὲν μᾶς εἶπες ἀκριβέ μου φίλε πῶς ἀποφεύγεις τὴν μονοτονίαν ἐπαρχιακοῦ βίου· ἂν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ μεγαλοφυὲς πνεῦμά σου θὰ ἐφεύρε τὸν τρόπον νὰ θεραπεύῃ τὸ κακὸν τοῦτο.

Μαθ. Τῷ ὄντι· γνωρίζεις ὅτι ἀποφεύγω τὰς συναναστροφὰς χυδαίων καὶ ἀγραμμάτων, μὴ ἀρεσκόμενος νὰ ἀκούω τὴν ἐφθαρμένην γλῶσσάν των· ὡς ἐκ τούτου ἡ συναναστροφή μου περιορί-

ζεται εἰς τὰ εὐγενέστερα πρόσωπα, δηλ. Ταμίαν, Ἐπαρχον, Δῆμαρχον καὶ λοιπούς, ἀπολαμβάνω ἡγεμονικῆς τιμῆς καὶ παρ' αὐτῶν τῶν βρεφῶν καὶ νηπίων, εἰς τὰ ὅποια μεταδίδω σπινθῆρας τῆς ἀπεράντου φαντασίας μου. Ὄταν εἰσέλθω εἰς καφφεψεῖόν τι οἱ ἐνυπάρχοντες βήγοντες ἐξέρχονται, τουτέστι γνωρίζουσι πόσον φαίνονται ἀπέναντί μου εὐτελεῖς, συναισθάνονται τὸ ἄνισον τῆς ὑπάρξεώς μας, καὶ φέροντες τὸν ἀνήκοντα σεβασμὸν ἀποχωροῦσιν. Ἀποφεύγω τὴν ἐπάρατον ἔξιν τοῦ πίνειν οἶνόπνευμα ἣτις δεσπόζει τοῦ τόπου κτλ. Λαμβάνω μέρος εἰς ἐσπερίδας, ἐπιδείκνυμαι, καὶ κατῴρθωσα νὰ συνάψω σχέσεις (κίπτει εἰς τὸ ὅς τοῦ Γαργαλίδου μὲ τὴν χαρίεσσαν σιζυγοῦ τοῦ κυρίου Ταμία) ὅπερ τὸ οὐσιωδέστερον.

Ὅλοι. Τὸ οὐσιωδέστερον.

Γαργ. Μὴ γίνεσθε ἀδιάκριτοι· τὸ οὐσιωδέστερον μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθη.

Κροκ. Νομίζω Γαργαλίδη, ὅτι γνωρίζεις καλὰ τὸ διαβολοσύστημά μου, δὲν ἐπιτρέπω νὰ λέγητέ τι μυστικῶς, ἄλλως θέλεις πάθει ὅτι ἔπαθες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Γαργ. Τὸ οὐσιωδέστερον, τὰ βράζει τῆς Κυρίας Ταμίας.

Ὅλοι. Καλὸς εἶσαι ἀφοῦ μπερδεύεσαι καὶ μὲ παντρεμέναις.

Μαθ. (συγχεχυμένος). Μὰ ἰδανικῶς φίλοι μου δὲν ἐννοεῖτε ;

Φλωρ. Μόνον ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τὸ ἰδανικῶς, καὶ ἔχω ἀπαίτησιν νὰ μοὶ τὸ ἐξηγήσῃς κύριε Μαθιέ.

Μαθ. Ἰδανικῶς ἔσον κατὰ φαντασίαν.

Φλωρ. Μεγάλον καὶ παράτολμον βῆμα ἔκαμες διασπείρας τὴν ὑπόληψιν τῆς κυρίας Ταμίας κατὰ φαντασίαν.

Γαργ. Πῶς ! δὲν εἶναι μεγάλον ; ἂν λάβῃς τὸ κατὰ φαντασίαν ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν.

Μαθ. Μὴ προδίδῃς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδιάς μου διότι μὲ κάμεις νὰ ἐρυθριάσω.

Φλωρ. Ὅσοι φίλε μου πράττουν τοιαῦτα δὲν ἔρχεται εἰς τὰς παρειάς των τοιοῦτον ἐρύθημα.

Μαθ. (τῷ Γαργ. κατ' ἰδίαν). Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ προδῶσης.

Γαργ. (ἐπίσης). Δὲν γνωρίζεις τί πείσμα ἔχει αὐτὸ τὸ θηρίον, εἶναι ὁ φοβερώτερος καὶ αἰσχροτέρος ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας. ὀνομαστός κακοῦργος, σκυλί, δὲν τῷχει τίποτε νὰ σὲ στείλῃ χωρὶς ναῦλο καὶ χωρὶς αἰτία.

Κροκ. Τὰ ἴδια παντελάκη μου τὰ ἴδια παντελῇ μου ! Σᾶς εἶπα ἅπαξ ἄλλοτε δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω, ἐξακολοθησάτε ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς μετρήσω τὰ πλευρά.

Μαθ. Καλὰ κύριε Κροκίδη, σοὶ τὸ ὑποσχόμεθα, δὲν θὰ ἐπα-
ναλειφθῇ *jamais jamais*.

Γαργ. (τείνει τὰ ὄμματα εἰς τὸ εἶναι τοῦ Μαθιῶ).

Μαθ. (φυμύων τὸ στόμα). Φίλε μου, *silans silans*, σοὶ τὸ
ἡπαγορεύω.

Νταμ. Καποῖος ἔρχεται, ἀκούω βήματα.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἀνωτέριω ΑΓΛΘΟΣ καὶ ΑΛΕΚΟΣ.

Ἀγ. καὶ Ἀλ. Τὰ σεβάσματά μας.

Πάντες. Καλῶς ἤλθατε.

Μαθ. *Ω! συγγενῇ μου ἐξάδελφε, πῶς ἐδῶ;

Ἀγαθ. Νομίζεις ὅτι σοὶ ὁμοιάζω, ἀκούς νὰ ἔχῃς συγγενῇ
στενωτάτον καὶ νὰ κατοικῇς εἰς οἰκίαν φίλου, ποτὲ δὲν ἀνέχο-
μαι τοιαύτην προσβολήν.

Μαθ. (ἐν ἀσημαντίᾳ). Ἐχεις πληρὴς δίκαιον ἀλλὰ...

Γαργ. Τὶ ἀλλὰ, ἔχω ἀξιώσιν ὅτι μὲ θεωρεῖς ἴσον πρὸς συγ-
γενῇ σου.

Μαθ. Βεβαιώτατα, μὴ λυπῆσαι Ἀγάθω μου, αὔριον ἔρχομαι
εἰς ἐσέ, τώρα θὰ μείνω ἐδῶ τί νὰ κάμω;

Γαργ. Ἄν μὲ στενοχωρίαν πρόκειται νὰ μείνης ἄς λείπῃ.

Μαθ. *Ο γέγονεν γέγονεν, ἐδῶ ἀποφασιστικῶς θὰ μείνω.
(πρὸς τὸν Ἀγάθω κατ' ἰδίαν). Πλὴν δὲν μοὶ λέγεις Ἀγάθω
ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄγριος ὅστις μὲ στραβοκυττάζει πρὸ πολλοῦ.

Ἀγάθ. (ὡσαύτως). Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ φίλε μου εἶναι σύνοικός
μου, ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ ἄλλ' εἶναι μὲ τὸ νοῦμερον ἀχρεῖος
εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ἀναιδέστατος, ὑβριστής, μὲ ἄλλους λόγους
προσωποποιημένη κόλασις.

Μαθ. (ἐκτρομο ὡσαύτως). Τί λὲς ἀδελφέ μου, μὲ κάμνεις νὰ
τρέμω, πῶς ἀνέχεσαι ὡς σύνοικον ἓνα τοιοῦτον; καὶ ὕστερον ἀπὸ
αὐτὰ μὲ προσκαλεῖς εἰς τὸν οἶκόν σου!

Ἀγάθ. (ὡσαύτως). Καὶ μήπως τρέχεις ὀλιγώτερον κίνδυνον
ἐδῶ; ὁ Κροκίδης δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς ζύμης;

Μαθ. Τρέχω κίνδυνον; θὰ φύγω ἐν ἀκαρεί. δὲν μοὶ ἀρέσει
νὰ παίζω μὲ τιμὴν καὶ ζωὴν.

Ἀγάθ. Πολλὴ ὥραϊα σκέπτεσαι, μακρυὰ τὰ ροῦχά σου, πλὴν
μᾶς βλέπουν ὅλοι. πρόσεχε μὴ μᾶς νοιώσουν καὶ ἀλλοίμονον,
πρῶτ' πρῶτ' βάτε βάτε. ἀπόψε δὲν ἀξίζει, πέρασε ὅπως ὅπως.

Ἀλέκ. Αἱ ξεκουτιασμένε ἀκόμη περιμένω νὰ μὲ συστήσης στὸ προκομμένο σου ἐξάδελφο, συμφορά σου!

Ἀγάθ. Ἐλησμένησα κύριε Ἀλέκο, εἶχαμε σπουδαίαν ὀμιλίαν.

Μαθ. Ναὶ κύριε Ἀλέκο, j'assur.

Ἀλεκ. (χοιμικῶς). Ναὶ κύριε Ἀλέκο, j'assur. Βρὲ τί 'ναυτὰ ποῦ τᾶμαθες, μὲ Γάλλους ἔχεις νὰ κάμης ἢ μὲ Γερμανούς; Φωτιά νὰ σὲ κάψῃ γιὰ δάσκαλος, δὲν 'μποροῦν νὰ λείψουν τὰ Γαλλικά. (·r· ἔργῃ). Σύρε νὰ χαθῆς, στὸ διάβολο!

Μαθ. (ἐντιγμοί). Pardon κύριε Ἀλέκο, μοῦ ἔφυγεν ὁ λόγος.

Νταμ. (ἐξοὶ τὴν Φλωρ.). Νὰ φύγωμεν, δὲν ἐχόρτασες ἀηδίαίς. Τί χαμένο κουροῦπι! τί παλάβρα! Τῷ ὄντι θὰ περάσωμε καλὰ.

Κροκ. Νταμ. καὶ Φλωρ. Κύριοι, συγχωρήσατε ν' ἀποσυρθῶμεν, ἔχομεν μικρὰν ἐργασίαν.

Ἠϊάντες. Ἐλεύθερα. (ἀπὸσπύρονται εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῶν ΚΡΟΚΙΔ. ΝΤΑΜ. καὶ ΦΛΩΡ.

Ἀγάθ. Λαμβάνω λοιπὸν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν Ἀλέκο νὰ σᾶς συστήσω τὸν ἐξάδελφόν μου Ἀντώνιον ὀνομασθέντα Μαθιὸν αὐτοβούλως διδάσκαλον τῶν ἀρρένων καὶ κατοικοῦντα ἐν Θήβαις, νέον μὲ πολλὰς χάριτας, τοῦ συρμοῦ, παιδὶ μάλαμα.

Ἀλεκ. (μετὰ σιγήσεως). Μάλαμα! ἀρκοῦμαι νὰ εἶναι μπροῦν-τζος, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν 'μοιάζει οὔτε γιὰ κολοκύθι, ἢ κλάρα του δὲν φαίνεται νὰ κατεβάξῃ, φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια, στοιχηματίζω ὅτι εἶναι κουτεντές.

Ἀγάθ. Κακὴν ἰδέαν ἔχεις κύριε Ἀλέκο, ὁ χρόνος πιστεύω νὰ τὴν διορθώσῃ.

Μαθ. Κακίστην μάλιστα καὶ τρισκακίστην, θὰ εὐρεθῆς ἀπατημένος κύριε Ἀλέκο, j'assur.

Ἀλεκ. (οἶον· ἐ μεταμετρίμενος). Ἔρχομαι νὰ πιστεύσω πῶς ἔχω λάθος, ἀλλάσω λοιπὸν γνώμην, ἄνθρωπος μὲ γαλλικά δὲν εἶναι γιὰ πέταμα. Λοιπὸν δέχομαι τὴν γνωριμίαν σου καὶ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐρωτήσω, τίς διάβολος σᾶς ὠδήγησεν μέχρις ἐδῶ ἂν δὲν ἔκαμεν ὁ Πausανίας τὸ μέρος του.

Μαθ. (ἀνταδύων). Ἀπλῶς καὶ μόνον χάριν διασκεδάσεως

νά ἴδω τοὺς φίλους, νά διασκεδάσω μασκὲ καὶ νά ἐπιστρέψω ἀναλχυμβάνων τὰ ἱερὰ κατήκοντά μου καὶ . . .

Ἀλεκ. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἤρχισες, καὶ δὲν θὰ εὐχαριστήθῃς ποσῶς νά ἀκούσῃς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ἐνὸς δασκάλου, ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶναι ἀπεραντολόγος, φθάνει, δὲν μὲ ἐνδιαφέρει οὔτε ποῦ θὰ πᾶς, οὔτε τί θὰ κάμῃς, κάμε ὅτι σὲ φωτίσει ὁ Διάβολος.

Ἀγάθ. (κατ' ἰδίαν τῷ Μαθ). Πήγαινε πάσο, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν πιάνεται οὔτε σὲ πανιὰ οὔτε σὲ σχοινιά.

Ἀλεκ. (αὐστηρῶς). Δι' ἐμὲ θὰ λέγετε ἂν δὲν ἀπατῶμαι, καλὰ· ἂν δὲν σᾶς γουστάρουν τὰ λόγια δὲν θ' ἀργήσω νά σᾶς παίξω μιὰ κλωτσογρονθοπατινάδα, ἐμπρὸς ἐξακολουθήτε· δὲν χρειάζεται τόση τικέτα.

Γαργ. Ἀλλ' ὁ τρόπος σου κύριε Ἀλέκο εἶναι ἥκιστα ἱπποτικός.

Ἀλεκ. Ἄν δὲν σοῦ ἀρέσῃ δεῖξέ μας τὴ ράχη σου.

Γαργ. Ἄλλο δὲν ὑπολείπεται παρὰ νά μᾶς διώξῃς, πολὺ τὸ ξύλωσες καὶ θὰ μᾶς φέρῃς εἰς θέσιν νά φωνάξω τοὺς συνοίκους μου νά σὲ σερεβύρουν παστουνιές.

Ἀλεκ. (καγγάζων). Ἐμένα ! τρομάρα σοο ! καὶ τίνα θὰ φωνάξῃς ; τὸν Κροκίδη τὸν φίλο μου, τὸν ὁμότεχνό μου ; νά ἤρχετο καὶ θῆλεπες πῶς γνωρίζομεν τὴν ἀριθμητικὴν τῆς πλάτης.

Μαθ. (πρὸς τὸν Ἀγαθ.). Ὁμότεχνοί λέει, καὶ τί δουλεῖα κάνουν ;

Ἀγαθ. Φοιτηταὶ ἐκ τοῦ Ὁθωμανικοῦ.

Μαθ. Ἐννοῶ . . . Θὰ φύγω, θὰ φύγω.

Ἀγαθ. Τὸ πρῶτ, τὸ πρῶτ.

Ἀλεκ. Σᾶς τιμῶ ὅλους μὲ τὸ ἐπίθετον μασκαράδες !

Γαργ. Τὸ κακὸν ἐκορυφώθη· θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νά κάμω χρῆσιν δυσαρέστων ὅπλων.

Μαθ. Πρὸς ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ! Σὲ καθικετεύω ἡσύχασε, je vous pris.

Ἀλ. κ. Ὅσω φαίνομαι καλὸς τόσω ἀλαζονεύεσθε, προσέξτε. Τέσσαρας φορὰς ἐμβῆκα στὸ κλουβί, τρεῖς ἀνθρώπους ἔστειλα χωρὶς διαβατῆρι μὲ τὸ σκᾶφος τοῦ Χάρου. Ὁ Μαθὺς θὰ ἦναι τέταρτος, τῶσφ μοῦ ἐγέννησε τὴν ἀντιπάθειαν. Τὶ κατέβασες τὰ μοῦτρά σου, δὲν μὲ ἡμερεύουν αὐτά. Χωρὶς ἄλλο θὰ σὲ ξεβγάλω.

Γαργ. (ἐκχωρεῖ). Σύννοικοι ! σύννοικοι ! Σπεύσατε, μᾶς ἐσκότωσαν !

Ἀλεκ. Ἀς κάμωμε δοκιμὴν. Ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ δὲν τὸ κουνῶ, ὅποιος ἔμφορεῖ ἄς μὲ ἔβγάλῃ. Θὰ κάμω συντροφιά τοῦ Μαθιοῦ.

Μαθ. (λαμβάνει θάρος). Εὐχαριστῶ· δὲν θέλω ποσῶς κύριε τὴν συναναστροφὴν ἐνὸς αἰσχροῦ καὶ κακούργου! "Οχι ποτέ!

Ἀλεξ. Καὶ ποὺς σ' ἐρωτᾷ; Θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω τι καλὸ φροῦτο εἶμαι. Εἶναι τὸ σύστημά μου ὅταν γνωρίζω τινὰ νὰ τὸν κάμω νὰ αἰσθανθῇ τι φίλος εἶμαι. Εἶναι ἰδιοτροπία μου. Θὰ μὲ θυμᾶσαι γιὰ πάντα. Ἄς ἀρχίσω μὲ τὸ καλὸ, ἄς σὲ χαϊδεύω.

Μαθ. (τρέμων). Καὶ πῶς μὲ ἐκλαμβάνεις κακούργε; (ἐκφωνεῖ) Ἀστυνομία! Κλητῆρες!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω NTAM. καὶ ΦΛΩΡ. μὲ τὰ τυκτικά, ἐγερθέντες ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ ΚΡΟΚ. ἐνδεδυμένους, γέρει λαμπάδα.

Κροκ. καὶ Νταμ. Τί τρέχει κύριοι!

Ἀλεξ. (ἐξαγκαλιζόμενος τὸν Κροκ.). Σᾶς ἐφώναξαν νὰ μοῦ ἐπιτεθῆτε, ὅτι δῆθεν τοὺς πειράζω. Δὲν φοβοῦμαι κἀνένα, ἀπλῶς μόνον σᾶς λέγω, ὅτι ἡ φιλονεικία μας ἐγένετο πρὸς χάριν σου κύριε Κροκίδη. "Ολοι μηδενὸς ἐξαιρουμένου σᾶς ἐψαλλον τὸν ἀναβαλλόμενον. Παρενέβην, τὰ ἐχονδρίναμεν, καὶ ἰδοὺ τὸ τέλος.

Νταμ. Ἄν ἔχη οὕτω, ἐγὼ σᾶς ἀφίνω.

Μαθ. καὶ λοιποί. "Οχι! ὄχι! κύριε Νταμάκη, σᾶς ἀπατᾷ.

Ἀλεξ. Τί σᾶς συμφέρει νὰ πῆτε τώρα;

Κροκ. "Ετσι ἔ! μαζὺ μου τᾶχετε; κ' ἐγὼ βυθισμένος εἰς μελέτην ἡγόρασα ἀγρόν. Διάβολε! καὶ τί σᾶς ἔπταισα; διὰ τοὺς ἄλλους ὑποφερτόν, ἀλλ' ὁ Μαθιός; Καλὰ Μαθιέ, μὲ κακὸν τᾶμπλεξες.

Μαθ. Εἶναι ζωντανὰ ψεύματα, κύριε Κροκίδη, jassur.

Φλωρ. (τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς). Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σκοτωθοῦμεν. Τί τρέχει; ἄχ ἦταν ὄνειρο! νὰ ἦταν ἀλήθεια, θὰ ἐτρελλαινόμην. Τί ὠραία νοῦμερα! —πέντε τῶν 112, πέντε ἢ 100=500, πέντε ἢ δώδεκα 60=560 δραχμάς! Ἄχ ἦταν ὄνειρο! Ἀλλὰ πολὺ ζωηρὸ ὄνειρο. Ἡ πτωχὴ Μαρία καλὰ τὰ εἶχε κλέψει, ἀλλ' ἦταν ὄνειρο! Καλλίτερον νὰ μὴ τῷβλεπα, μοῦ ἀναψε πυρκαϊάν εἰς τὸ στῆθος, δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ λησμονήσω! Καὶ εἰς τὸν ὕπνο μας ἀρέσκειται νὰ περιπαίξῃ ὁ Θεός. Ἐγὼ τὰ κρατοῦσα τόσον σφιγτὰ μὰ πῶς μοῦ ἔφυγαν δὲν εἰξεύρω.

Γαργ. Καὶ ἐγὼ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς τοῦ Ἀλέκου ψευτιᾶς.

Νταμ. Παύσετε κύριοι, ἡ ὥρα παρήλθεν, ἀμέτο στο καλό· θέλομεν νὰ κοιμηθῶμε.

Κροκ. Πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ κύριε Ἀλέκο, ἐπράξετε ὡς φίλος, ἐπιφυλλάσσομαι νὰ σᾶς ἀνταμείψω. Τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Μαθιοῦ ἄς τοὺς ἀφῆσωμε κατὰ μέρος. Τώρα πρέπει νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς.

Ἀλεξ. Οὔτε ὁ Χόβαρτ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ μὲ ξεκουμπήσῃ, πρὸς χάριν σου ὅμως ὑποχωρῶ, καὶ ἐπειδὴ θὰ μείνης σοὶ εὐχομαι ὑπνον σατανικῆς φαντασίας, ἀπηλλαγμένον ἐννοεῖς . . . (φεύγει).

Αγαθ. Ἐγὼ τί περιμένω, νὰ μὲ διώξουν; Καλὴ νύκτα κύριοι. Ἐξάδελφε τὸ πρωτὶ τὰ λέμε. (φεύγει).

Πάντες. Ὡρα καλὴ.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ ἀνωτέρω π.λὴν τοῦ ΑΛΕΚΟΥ καὶ ΑΓΑΘΟΥ.

Μαθ. Σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον, ἐμὲ βεβαίως ἀφορᾷ ἡ ἀλληγορία αὐτῇ. Πολὺ πιθανὸν νὰ ᾔναι συνθηματικὴ τις γλῶσσα τῶν κακούργων. Δὲν ἐννοῶ ποσῶς νὰ κλείσω μάτι ἀπόψε, καὶ τὸ πρωτὶ ἔχετε γειά.

Γαρλ. Ἀνοικονόμητος καταντᾷ αὐτὸς ὁ Ἀλέκος. Λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν δαίμονες. Ἀπορῶ ἂν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χειρότερος. Ἄν εἶχον περισσοτέραν δύναμιν ἤθελον δοκιμάσει νὰ τὸν πνίξω καὶ ὅτι γεῖνῶ ἄς γεῖνω, τόσῳ μοῦ ἐμαύρισε τὸ σικότη.

Μαθ. Καὶ ἐγὼ ὅστις ἀποφεύγω νὰ πατήσω τὸν μύρμηκα καὶ νὰ φρονεύσω κἀνθάρον, δὲν τόχῳ τίποτε νὰ τοῦ φέρω θανατηφόρον τραῦμα, δὲν εὐρίσκω μόνον κατὰλληλον ἐργαλεῖον, ἐπειδὴ πρὸς ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τρέφω μεγάλην ἀποστροφὴν.

Κροκ. Ἠσύχασε παρακαλῶ. Δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ γεῖνῃ τοῦ λοιποῦ ὁ παραμικρὸς λόγος, διὰ τὸν φίλον μου ὀριστικῶς.

Νταμ. Βέβαια! ὅμοιος τὸν ὅμοιο. Μήπως σὺ διαφέρεις πολὺ;

Κροκ. Εἶναι ἀληθές ὅτι διατηρῶ τινὰ παιδικὰ ἰδιώματά μου, τὰ ὅποια σκοπὸν ἔχω νὰ ἐγκαταλείψω· τὸ ἀπαιτεῖ ἡ φρόνησις. Εἴμεθα ἄνθρωποι ἐν ἡλικίᾳ, καὶ εἶναι τῷ ὄντι γελοῖον νὰ εἴμεθα δοῦλοι τῆς ἰδιοτροπίας μας.

Μαθ. Ὑπέρευγε! Εὐχομαι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πολὺ ἐνωρὶς νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν πειρασμόν.

Φλωρ. (ὀρθοκοιμώμενος, πρὸς τὸν Νταμ.). Τί καθήμεθα ὁ

Κροκίδης θὰ κοιμηθῇ ἐδῶ, ἡμεῖς δὲ ἄς ἀποσυρθῶμεν εἰς τὸ δω-
μάτιόν μας: Καλὴ νύκτα.

Ἄλωρ. καὶ **Νταμ.** (*φύγοντες*).

Μαθ. καὶ **Κροκ.** Καλὴ νύκτα.

Γαργ. (*ἀπ.λωθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης ἀποκοιμάται*).

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἄνω π.λὴν τοῦ ΦΡΩΡ. καὶ ΝΤΑΜ.

Μαθ. Ἐγέρθητι φίλτατε, ξύπνα !

Γαργ. Τί θέλεις ;

Μαθ. Τί θέλω ; καὶ ποῦ θὰ κοιμηθῶ ;

Κροκ. (*ἐκδύεται ἐν σπουδῇ*).

Γαργ. Ἐχεις δίκαιον. Θὰ κοιμηθοῦμαι μαζύ, μᾶς χωρεῖ ἡ κλίνη μου· ἐπλάσθη ἐπίτηδες διὰ δύο. Τέλος, ἐξεφορτωθήκαμε ὅλους τοὺς διαδόλους, ἄς λησμονήσωμεν ἐν τῷ ὕπνῳ τὰ διατρέ-
ξαντα, καὶ ἐγειρόμενοι ἀφοῦ λάβωμεν τὸν καφεῖ μας εἰς τὸ Βυ-
ζάντιον, διαθέτομεν τὰ τῆς διασκεδάσεως τῆς αὔριον.

Μαθ. Ἄν ἤξευρον ὅτι ἤθελον ἀπαντήσῃ τοιαῦτα δὲν ἠθελόν
ποτε ἀποφασίσῃ τὸ ταξειδίόν μου, εὐχομαι μόνον ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ
αἴσιον πέρας.

Κροκ. (*σβ. τῶν τῶν*). Κοιμήσου τώρα καὶ πίσω εἶναι τὰ
ζώρια.

Μαθ. Ἐσβυσες τὸ φῶς ; καὶ πῶς θὰ ἐκδυθῶ ; ἐγὼ δὲν βλέπω
τὸ δάκτυλό μου.

Γαργ. Πέσε ἐνδεδυμένος πρὸς μεγαλητέραν σου ἀσφάλειαν.

Μαθ. (*χάνει τὴν κλίνην καὶ ὑπάγει εἰς τὴν τοῦ Κροκίδου*).
Ἐγὼ ἔχασα τὸ κρεβάτι. (*ψηλαφεῖ*) Ποιὸς κοιμάται ἐδῶ ;

Κροκ. Δέχετχι νὰ σὲ ξενίσῃ ἡ κλίνη μου, ὠρίστε μᾶς χωρεῖ.

Μαθ. Μὲ συγχωρεῖς, ἔδωσα ἄλλοῦ τὸν λόγον μου, δὲν δύ-
ναμαι.

Γαργ. Πιάσε τὸν τοῖχο τοῖχο καὶ ἔλα.

Μαθ. Δὲν βλέπω.

Γαργ. Πρόσεξε μὴ ρίξῃς τὴν βιβλιοθήκην καὶ σπάσῃς τὴν
λαμπάδα.

Μαθ. (*ψηλαφῶν ρίπτει τὴν λάμπα*). ὦ ! ἔπεσεν ἡ λάμπα.

Γαργ. Ἐβγάλες τὸ ψωμί σου.

Μαθ. Πῶς ἐσβύσατε τὴν λάμπα !

Κροκ. Ἐσυνήθισα νὰ κοιμῶμαι δίχως φῶς.

Μαθ. (εὐρίσκει τὴν κλίνην). Ποιὸς κοιμᾶται ἐδῶ ;

Γαργ. Ἐγώ· ἔλα πέσε.

Μαθ. Δόξα σοι ὁ Θεός ! Τί παράξενα πράγματα βλέπει κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μετασκευὴ σκηνῆς ἣτις παριστᾷ αἰθούσαν ζυθοπωλείου. — Τράπεζα εἰς τὸ βάθος μετὰ πολλῶν καθισμάτων πέριξ. — Ἐτέρη τράπεζα ἀπέναντι μετὰ καθισμάτων.

ΝΤΑΜΑΚΗΣ (μορολογεὶ).

Νταμ. Ἴδου ἐκλεκτὸν μέρος πρὸς πραγματοποιοίησιν τοῦ σχεδίου μου. Ἐδῶ (δεικνύει τὴν τράπεζαν) θέλομεν καθήσει ἡμεῖς, πέραν ἐκεῖ δὲ οἱ ψευδεῖς ἀντίπαλοί μας. Εἶμαι ἄρκετὰ περίεργος νὰ ἴδω ποῦ θὰ φθάσῃ ὁ τύφος καὶ ἡ κουφότης τοῦ προκομένου μας Μαθιοῦ, ὅλας τὰς ψευδεῖς κολακείας καὶ τὰ ἀπατηλὰ θωπεύματα ἐκλαμβάνει ὡς ἀληθῆ καὶ ἄδολα, ἀλλὰ πάσχει δικαίως διότι πιστεύει ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς ὁμοίός του. Δὲν δύναται δὲ οὐδαμῶς νὰ παρεξηγηθῇ ὁ σκοπὸς τῶν μηχανημάτων μας, ἅτε ἀφορώντων τὴν ῥιζικὴν διόρθωσιν τῆς πεπλανημένης φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἄς μὴ χρονοτριβῶ, ἄς φωνάξω τὸν ζυθοπώλην. Ζυθοπῶλα ! Ζυθοπῶλα !

ΣΚΗΝΗ Ι'.

Ὁ ἄνω καὶ ὁ ζυθοπώλης.

Ζυθ. Ποιὸς μ' ἐφώναξε, ἵντα θέτενε ἀφεντικό ; μπύρα ;

Νταμ. Ὑστερον ἂπ' ὀλίγο θὰ ἔλθω μὲ παρέα. Ἐχομε σκοπὸ νὰ κάμωμε ἓνα παιγνίδι, ὥστε ἂν ὀδῇς καὶ φωνάξωμε νὰ μὴ τραμάξῃς, ἐπειδὴ θὰ τὸ κάμωμε ὡς ἀστεῖον.

Ζυθ. Καὶ ἵντα γιὰ τὸ μαῦρα μάτια καθούμαστενε ;

Νταμ. Αὐτὸς εἶναι κουτός. Ὅσαις μπύραις πιοῦμε θὰ ταῖς πληρώσωμε, ταῖς φωναῖς νὰ μὴ τρομάξῃς.

Ζυθ. Θέλεις νὰ πῇς πῶς θὰ φωνάζετε σὰ μεθύσετε, αὐτὸ δὲ μὲ μέλει.

Νταμ. Ἐχεις κορίτσια γέρο ;

Ζυθ. Μία κοκώνα ἔχομε, νά τῇ πιῆς στὸ ποτήρι.

Νταμ. Πῶς τῇ λένε ;

Ζυθ. Λισάβε.

Νταμ. Ἐως ἐδῶ ὅλα ἤλθον κατ' εὐχὴν. Πλὴν ἐβράδυνα, καὶ θὰ ἔρχονται. Ἄς καθήσω νὰ τοὺς περιμεῖνω (κάθηται).

Ζυθ. (φεύγει). Ἄμα θέλετε τίποτε ρωνάξατε τὸ κορίτσι.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΝΤΑΜΑΚΗΣ, ΜΑΘΙΟΣ, ΑΓΑΘΟΣ, ΓΑΡΓΑΛΙΔΗΣ,
ΜΕΛΙΔΗΣ, καὶ κατόπιν ἡ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

Νταμ. (ἐπανιστάμενος). Πῶς εὐρίσκετε τὴν ἐκλογὴν μου, κατ' ἐμὲ εἶναι θεῖα. Ἐσπευσα ὅπως ἐξετάσω μὴ τυγχόν διεσκέδαζον ἄλλοι, καὶ κυρίως διὰ τὴν μοναξίαν ἐξέλεξα συμφωνῶς πρὸς τὴν γνώμην σας τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα δὲν ἔρχονται ζηπόλητοι, ἐνῶ καὶ πρέπει ἡ διασκέδασίς μας νὰ διαρκέσῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς ρωνᾶς καὶ βανζυσολογίας τῶν παραλύτων.

Μαθ. Εὖγε ! Ποτὲ δὲν ἤκουσα κριτικωτέρους λόγους, κάθε εἰς ἄξιζει χρυσοῦν νόμισμα. Κύριε Νταμάκη ὑπέταξες τὴν καρδίαν μου, εἶμαι καθ' ὅλα συμφωνότατος.

Πάντες. Σύμφωνοι.

Μελ. Ἄλλ' ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Μετὰ τὴν παραδοχὴν τῆς ἐκλογῆς καλῆς θέσεως, γνωρίζετε ὅτι ἐδῶ δὲν γίνονται συζητήσεις, τοῦτέστιν ὅτι δὲν εἶναι λέσχη οὔτε σύλλογος, ἀπλῶς μόνον ἤλθαμε νὰ πιοῦμε.

Ὅλοι. Σωστό.

Νταμ. Ἀνάγκη ὅμως, ὅπως ἔλεγα καὶ πρότερον εἰς τὸν γέρω Χιώτη, νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν ποσοτικὴν δύναμιν τῆς τσέπης μας ὅπως κανονίσωμε πόσον θὰ πιοῦμε. Ἐγὼ ἐδῆλωσα, ὅτι δυστυχῶς δὲν κρατῶ λιανὰ μαζύ μου.

Ἀγαθ. Κ' ἐγώ.

Μελ. Ἐγὼ λέω νὰ πιοῦμε ὅσῳ θέλωμεν, καὶ κατόπιν δίδομεν ὅσα ἔχομεν, καὶ ἂν μείνωμεν καὶ διὰ μερικὰ ὀφειλέται, δὲν θὰ χαθῇ ὁ κόσμος.

Μαθ. Προκαίμενον νὰ λέγῃ τις ἀνόητα, κρεῖττον σιγᾶν. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ ἐμιλῆς, ἐπειδὴ ὁ μυελός σου δὲν ἐπηξέ ἀκόμη, εἶσαι πολὺ νέος καὶ ἡ νεότης σπεύδει.

Πάντες. Εὖγε ! Μιθῆς εὖγε !

Ντ. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί ἔχει ἕκαστος, ὁ Ἀγαθὸς καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν ὀβολόν.

Μαθ. Δὲν ἐξαργύρωσα τὰ ἐντάλματά μου, καὶ ἔχω μόνον ὅ

Γαρ. Ἐγὼ μόνον 40 λεπτά.

Μελ. Ἐγὼ μόνον 10 λεπτά.

Ντζμ. Ποντικοὶ θὰ πέσαν στὴ σακκούλα σας.

Μελ. Ὅπως 'ς τὴ δική σου.

Νταμ. Ἐχει καὶ αὐτὸς 10 λεπτά καὶ περνᾷ γιὰ πλούσιος. Λοιπὸν ἔχομε 6, 10, τοῦτέστι θὰ πιῇ καθεὶς ἀπὸ 4 μπύρες καὶ πάλι θὰ περισεύσῃ, καὶ ἡ δεκάρα θὰ ἴσῃ φαίνεται παληὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲ χάνεται. Φέρετά τα εἰς ἐμένα κ' ἐγὼ κάμνω καλά.

Πάντες. Τὰ δίδουν.

Ντζμ. Ἄς φωνάξωμε τὸ κορίτσι : Ἐλισάβετ ! Ἐλισάβετ !

Ἐλισ. Ἐφθασα. Μπᾶ ! καλῶς τὰ χρυσᾶ μου, ἔτσι ἔχετε σεῖς τὴν ἀγάπη σας ; τὸν μῆνα μιὰ φορά ; κρίμα ! (χαϊδεύει τινί).

ῶ ! τί βλέπω ! νέον πρόσωπον ! τί εὐμορφος ! θὰ καθήσω σιμά του ! Μ' ἐμάρανες, μ' ἐζούρλανε ψυχὴ μου !

Μαθ. (συγχεχυμένος ῥίπτει κάτω τὸ βλέμμα).

Ὅλοι. Καλῶς ἐδέχθης Δάσκαλε.

Ἐλισ. Εἶναι Δάσκαλος ἀλήθεια ; πῶς ἐντρέπεται ! ἔγεινε κόκκινος σὰν παπαροῦνα ! Θάρρος πουλί μου ! θάρρος ! Πολὺ τὸν νοστιμεύομαι, σκάσετε ἀπὸ ζήλια.

Νταμ. Ἀφες αὐτὰ, φέρε μας πέντε μπύρες.

Ἐλ. (κάμνουσα μομφασμὸν). Ζουλιάρικο, δὲν σ' ἀγαπῶ ! (φεύγει καὶ ἐπιστρέφει μετὰ δίσκου, ὃν ἀφοῦ ἀπέθεσε, πλησιάζει τὸν Μαθίον).

Ἐλισ. Ὅλοι θέλτε νὰ μὲ κεράσετε ἀλλὰ σᾶς περιφρονῶ ἀπέναντι τοῦ Δασκάλου (λαμβάνει τὰς χεῖράς του). Τί τρέμεις ; ἄχ ! ψυχὴ μου !

Μαθ. Δέξου τὸν ἔρωτά μου, κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ (δακρύζει).

Πάντες. Μοναδικὴ σκηνή, νὰ τοὺς χειροκροτήσωμεν. (χειροκροτοῦν καὶ κενοῦν τὰ ποτήρια). Ἐβῆθα ! ἐβῆθα !

Ἐλισ. (λαμβάνει τὰ κενωθέντα ποτήρια καὶ τὸ πλήρες τοῦ Μαθίου τὸ ὅποτον τὸν ἀναγκάζει καὶ πίνει καὶ φεύγει).

Πάντες. Καλὲ ἀλήθεια τὰ κάνεις σὲ μιὰ τέτοια ;

Μαθ. (συγχεκινημένος). Δὲν ἤλπιζα νάχουν τέτοια κορίτσια αἱ Ἀθῆναι. Μ' ἐμάγευσε, ἐσκοτίσθη τὸ φῶς μου, δὲν ἀντέχω.

Πάντες. (γελοῦν).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ ἄνω καὶ ἡ ΕΛΙΣΑΒΕΤ μετὰ τοῦ δέσκου.

Ἐλισ. Ἀκόμη δὲν ἔφερα τὸ ἴδιό μου τὸ πιρτό, δὲν θὰ μὲ κεράσης Δάσκαλέ μου ;

Μαθ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν. Καὶ τί θὰ πάρης : κανένα ἐργο-
λάβογ ;

Ἐλισ. "Ὀχι ! ὄχι ! δὲν μ' ἀρέσουν. Ἐνὰ κόκ πουλί μου.

Μαθ. Φέρε λοιπόν. Μὰ πῶς σ' ἀρέσουν τὰ κόκ ;

Ἐλισ. Ἐπειδὴ ἀγαπῶ τοὺς κούκους μάτια μου.

Μελ. Καὶ μήπως ὁ Μαθιὸς εἶναι κοῦκος ;

Μαθ. (μετ' ὀργῆς). Καὶ ποιὸς εἶπε ἀνόητε πῶς εἶμαι κοῦκος ;
Εἶπε πῶς δὲν ἀγαπᾷ τὰ κόκ.

Μελ. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ κακοφανῇ ἀφοῦ δὲν εἶσαι.

Ἐλισ. Μπὰ σὲ λένε Μαθιὸ, κρίμα !

Μαθ. Πῶς καὶ διατί κυρία μου ;

Ἐλισ. Ἦκουσα σὲ μιὰ κομφοδία νὰ λένε ὡ Θεέ μου τί κακὸ
μὲ τὸ βλάκα τὸ Μαθιὸ !

Μαθ. Ἀλήθεια ; Καὶ τί πειράζει, μήπως νομίζεις ὅτι ἐγὼ
εἶμαι βλάξ ;

Ἐλισ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξ. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ὄνομα, πιθανόν
νᾶχστε καὶ τὰ ἴδια μυαλά. Αὐτὸ μὲ λυπεῖ.

Ναθ. Μὴ λυπηῖσαι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι.

Νταμ. Ἐβῆθα.

Πάντες. Ἐβῆθα (κενοῦν τὰ ποτήρια).

Ἐλισ. (τὴ λαμβάνει καὶ φεύγει καὶ ἐπιστρέφει μὲ τὸ κόκ.

Νταμ. (πρὸς τὸν Μαθ.) Μαθιέ, μὴ τὴν κερνᾷς, δὲν θὰ φθάσουν
τὰ λεπτὰ.

Μαθ. Τί νὰ κάμω ; δὲν εἶδατε πῶς μὲ τιμᾷ ;

Μελ. Σὲ χοροῖδεύει καϋμένε.

Μαθ. Ἄν δὲν ἐντεροτούμωνα τὴ παρέα, θὰ σοῦ ἔφερον ἓνα ρά-
πισμα. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ ὠμιλῇς.

Ἐλισ. (πλησιάζουσα τρώγει τὸ κρίκ.) Τί ὠραῖο ! ζάχαρι !

Ἀγάθ. Ἐγομε τρίτο, ἐβῆθα !

Πάντες. Ἐβῆθα.

Γαργ. Γερμησέτα πάλι. Ἐλα καὶ μᾶς ἐλύγωσε μὲ τὰ νά-
ζια σου.

Ἐλισ. Ὡχ τσιτσιίκα μου ! Δὲν σ' ἀρέσω ἔ ! (φεύγει καὶ ἐπι-
στρέφει μὲ τὸν δέσκον).

Πάντες. (πίνουν) Ἐβῆθα! ἐβῆθα! τὸ τελευταῖον (κενοῦν τὰ ποτήρια· ἀκούονται βήματα δραματικῶς).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΜΙΧΕΛΗΣ.

Μιχ. (ἀσθμαίνων). Κύριοι συγχωρήσατέ με ᾶ! ᾶ! ὅπου σᾶς διαταράττω τὴν ἡσυχίαν, ᾶ! ᾶ! πρὸς χάριν σας.

Πάντες. Τί τρέχει;

Μιχ. (καθίστασι). Ἐμαθον παρὰ τινος φίλου ὅτι ὁ Ἀλέκος καὶ Κροκίδης ἦλθον εἰς λόγους πρὸς τὸν Μαθιό. Εἶναι ἀλήθεια;

Πάντες. Ναί.

Μιχ. Λοιπὸν, ἔγειναν κουτούκια, στουπὶ ἀπὸ τὸ μεθύσι. Ἦσαν καὶ τὸν Φλωρίδην, ὅστις τοὺς ἐμαρτύρησε τὸ μέρος ὅπου διασκεδάζετε, καὶ εἰς ὀλίγον θὰ ἔλθουν.

Νταμ. Μὲ τὸ καλὸ, ἄς ὀρίσουν.

Μαθ. ὦ Θεέ μου! δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ εὐτυχῆς στιγμή ἐν Ἀθήναις; ὦχ! τί μοῦ ἐπέπρωτο!

Μιχ. Δὲν ἐτελείωσα . . . Θὰ ἔλθουν ἐξεπίτηδες νὰ ταῖς βρέξουν τοῦ Μαθιοῦ. Τώρα εὐρίσκονται εἰς πῆν πλατεῖαν τῆς «Ὁμονοίας», μόλις στέκονται. Ἐμαθα ἀκόμη ὅτι ὁ Κροκίδης ἡγόρασε ἄλλο ρεβόλβερ, ἀφοῦ τοῦ ἦρε τὸ ἴδιό του ὁ Νταμάκης. Ὁ δὲ Ἀλέκος ἔχει μίαν κάμα καὶ βρίζει Χριστοὺς καὶ Παναγιῆς, κάμνει χειρονομίας καὶ λέγει πῶς θὰ σχίσῃ τὸν Μαθιὸ σὰν σαρδέλα, καὶ ἄλλα ποῦ νὰ τὰ θυμῶμαι.

Μελ. Οἱ καθγάδες πάντοτε φέρουν κακὰ ἀποτελέσματα. Δὲν πρόφθασες ν' ἄρθης καὶ μπλέγεις σὰν τὸ ψάρι στὸ δίχτυ.

Μαθ. (τρέμων). ὦχ! τί θὰ γείνω! Θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου! Κινδυνεύει νὰ ῥεῖ ἡ ψυχὴ μου! Ἐχάθην! Σώσατέ με! Σώσατέ με!

Νταμ. Ἐντροπή! Τί καμώματα εἶν' αὐτά; Τόσο δειλὸς ἀδελφέ; Θάρρος! Θάρρος!

Μαθ. Νὰ φύγωμεν κύριε Νταμάκη! Νὰ φύγωμεν!

Νταμ. Δὲν συμφέρει. Ἐδῶ θὰ μείνωμεν, καὶ ἄς ἔλθουν. Θὰ τοὺς φάγω μὲ τὰ δόντια!

Ἀγαθ. Ἐσχῆς μὲ ποιоὺς ἔχεις νὰ κάμης; Δὲν γνωρίζει, πῶς τοὺς ἔχει ὁ κόσμος; Τί δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ κάμωμεν ἀπέναντί των;

Μαθ. Νὰ φύγωμεν κύριε Νταμάκη! Νὰ φύγωμεν!

Μιχ. Δὲν προφθάνετε. Αὐτοὶ ἀπὸ λεπτόν εἰς λεπτόν εἶναι ἐδῶ.

Νταμ. Φαντάσου, ἂν μᾶς εὔρουν στὸ δρόμο σὲ κανένα στενὸ, τί ἔχωμεν νὰ γινῶμεν τότε ;

Ἐλισ. Ἄς φύγω ἴω· τί θέλω σὲ καθγάδαις. (φεύγει)

Μιχ. Νὰ κρύψωμεν τὸν Μαθιό.

Πάντες. Ναί. Ἀλλὰ ποῦ ;

Ἀγαθ. Ὑπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ ἡμεῖς καθήμεθα κύκλῳ.

Μαθ. (λαχιδάνει θάρρος). Ὁρθώτατα. (κρύπτεται)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ ἀνωτέρω ΑΛΕΚΟΣ, ΚΡΟΚΙΔΗΣ καὶ ΦΛΩΡΙΔΗΣ

(μεθυσμένοι).

Ἀλ. ὦ ! σὰν τὰ χιόνια ! Τὸν ἤραμε τὸν λαγῶ. Γιά σας παιδιά. Κανεῖς δὲν ὁμιλεῖ, εἰσθε μασκαράδες, ἐκτὸς τοῦ Νταμάκη.

Νταμ. Κύριε ! ὅταν προσβληθῇ ἡ παρέα μου, θεωρῶ καὶ ἐμαυτὸν προσβεβλημένον.

Ἀλεκ. Αἱ ! θέλεις ἱκανοποιήσιν ; Εἴμεθα πρόθυμοι.

Κροκ. Ποῦ στὸ διάβολο ἦλθε ! ἄφαντος.

Φλωρ. (ἐρευνᾷ). Νάγεινε πουλι νὰ πέταξε ἀδύνατον, θὰ τὸν βροῦμε.

Ἀλεκ. Κύριοι ! θὰ σᾶς χρωστοῦμε χάρι νὰ μᾶς πῆτε ποῦ πάγει ὁ κύριος Μαθιός.

Νταμ. Δὲν ἔχομαι τέτοια συνήθεια.

Κροκ. Μαζύ σας δὲν ἔχομεν κανένα λογαριασμόν, αὐτὸν μόνον θέλομεν ποῦ τὸν ἔχετε ;

Νταμ. Πάει στὴν πατρίδα.

Μαθ. (ὕπὸ τὴν τράπεζαν). Je vous remerci.

Ἀλεκ. Καὶ ἀπὸ ποῦ ἐξῆλθε ἡ φωνή ; (κύπτει ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ τὸν βλέπει). ὦ ! νάτος ! νάτος !

Νταμ. Μάλιστα ἐδῶ εἶναι, ἔλα ἔξω Μαθιέ. Τί τὸν θέλετε ; κανεῖς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν πειράξῃ.

Μαθ. (ἐξέρχεται κατασκονισμένος ὠχρὸς καὶ ἔντρομος). ὦχ ! τί μοῦ ἦτο πεπωμένον ! ἀλλοίμονον ! ὦχ !

Ἀλεκ. Εἴμεθα καλὰ λαγωνικά Μαθιέ, τόσο εὐκόλα ἀπὸ τὰ χέρια μας δὲν ξεφεύγεις, ἀπαιτοῦμεν νὰ μᾶς κεράσης.

Μαθ. Εὐχαρίστως κύριε Ἀλέκο, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ χαρτζί-
λίκι μας ἐσώθη.

Ἀλεκ. Βάλε τὸ ρολόϊ σου ἐνέχειρον, τὸ ἀπαιτῶ.

Νταμ. Ὅτι θέλεις ἐστὶ δὲν θὰ γίνεταί, δὲν σᾶς κερνοῦμεν.
Τί! εἶναι τούρκικο;

Κροκ Κανεῖς δὲν ὁμιλεῖ μαζύ σου κύριε!

Νταμ. Ὅμιλῶ ἐγὼ, καὶ ἂν θέλετε σᾶς δεικνύω τί ἀξίζει ὁ
Νταμάκης.

Μαθ. Μὴ τοὺς ἐρεθίζεις φίλε μου δώσε τόπο τῆς ὀργῆς.

Ντ. Τί νὰ μᾶς περάσουν γιὰ κουτούς; Ἐλα καὶ μ' ἐπίασαν
τὰ νεῦρά μου.

Ἀλ. Θὰ σέ βλάβῃ ὁ πολὺς θυμὸς, ἔλα δά . . .

Ντ. (ἐξαγριώνεται, ἐκβάλλει τὸ βεβόλθον καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν τράπε-
ζαν τῶν ἀντιπάλων). Ἐ! κύριοι! δὲν τόχω γιὰ τὰ μαῦρα μάτια!

Ἀλεκ. (ἐκβάλλει τὴ χύμα καὶ ὁ Κροκίδης βεβόλθον). Οὐτε μείς
γιὰ καμάρι. Πίσω! πίσω!

Μαθ. Ἐλα ἐδῶ κύριε Νταμάκη, σὲ καθικετεύω, λυπήσου με.

Ἀλεκ Ἐ Μαθιέ, ἀπαιτοῦμεν νὰ μᾶς κεράσης, κωρὸς εἶσαι.

Μαθ. Ἀκούω, ἀλλὰ εἰς τὴν τσέπην μου δὲν κουδουνάει λε-
πτόν. Δὲν ἐξαργύρωτα ἀκόμη τὰ ἐντάλματα. Περιμείνατε, αὔριον
σᾶς ὑπόσχομαι δέκα . . .

Ἀλεκ. Δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ ὁ μπακάλης, ἔλα κουνήσου, τί
τὰ φυλάης, δὲν θὰ σέ θάψουν μ' αὐτὰ.

Ἀγαθ. Ἄτιμε Φλωρίδη! Αὐτὸς τὰ ἔκαμε ὅλα, δὲν τὸν βλέ-
πεις πῶς στέκει σὺν Ἰούδας!

Μαθ. Silence φίλε μου, silence. Δὲν βλέπετε τί κακὸ μᾶς
ἐπαπειλεῖ! Φρόνησις, φρόνησις. Ἀλέκο, φέρε μας ὄω νὰ πιοῦμε
καὶ θὰ τὰ πληρώσῃ ὁ Μαθιός.

Νταμ. Δὲν πληρώνομεν τίποτε. (πρὸς τοὺς ἰδιικοὺς του). Κινη-
θῆτε σεῖς λιγάκι, εἴμεθα ἔξ καὶ αὐτοὶ τρεῖς, ἐντροπὴ μὰ τὸν Θεό!

Μαθ. (λυγίζει τὴν ῥάβδον του) Εἴμεθα ὡς γυναῖκες, μόνον ἐν μι-
κρὸν μαχαίριον ἔχω τῆς ἀνάγκης μου (ἔρουνά καὶ εὕρισκει τὸ θηκάρι)
Ἄτιμε Φλωρίδη! μοὶ τὸ ἐκλεψάν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τὸ μεση-
μέρι.

Πάντες. (γελοῦν).

Ἀλ. Κρ. καὶ Φλ. (καγγάζουν).

Ἀλεκ. Νὰ μᾶς κεράσης Μαθιέ.

Μαθ. (πρὸς τὸν Νταμ.). Νὰ σᾶς κεράσω;

Νταμ. Ἐχεις ἄλλα χρήματα; Πίστωσιν δὲν γράφει.

Μαθ. Ὅχι.

Ντ. Τότε σιώπα.

Μαθ. Δὲν βλέπεις πῶς μᾶς ἀγριοκυττάζουν ;

Νταμ. Περιφρόνησέ τους.

Μαθ. Δὲν ὑπάρχει ἀδελφὲ ἀστυνομία ;

Νταμ. Ἐ καὶ σύ, ἀστυνομία ; Ἀγρυπνᾷ ὅλη τῇ νύκτα καὶ κοιμᾶται τὴν ἡμέρα. Τόμαθε ὅλος ὁ κόσμος καὶ ἔκαμε τὴν ἡμέρα νύκτα· ἐννοεῖς ;

Μαθ. Τότε λοιπόν, θ' ἀποθάνωμεν ;

Νταμ. Ἄν δὲν ὑπερασπίσωμεν ἑαυτοὺς χωρὶς ἄλλο.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ εἰς ἀξιωματικός.

Μαθ. Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἐσώθημεν. (γελά.)

Γαργ. Θὰ τοῦ ζητήσω βοήθειαν.

Πάντες. Ναί, ναί.

Νταμ. Ὁχι, ὄχι.

Γαργ. (πρὸς τὸν ἀξιωμ.) Κύριε ἀνθυπασπιστά, (χαιρετᾷ) ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω δύο λέξεις.

Ἀξιωμ. Ἐλευθέρως.

Γαργ. Χάριν ἀστείότητος καὶ ἐκ συμπαιγνίας προσποιούμεθα ὅτι ἔχομεν διαφορὰς πρὸς τοὺς παρακειμένους, εἶναι φίλοι μας, τὸ κάμνομεν ὅπως παίζωμεν μὲ τὴν μοναδικὴν δειλίαν ἐνὸς διδασκάλου, ὅστις ἂν σᾶς ζητήσῃ βοήθειαν παρακαλῶ ἀρνηθεῖτε, (νεύει) μὲ συγχωρεῖτε.

Ἀξιωμ. Τίποτε ! μοῦ φαίνεται ὁμῶς παράδοξον πῶς νέοι μεμορφωμένοι παίζετε τόσον εὐτελεῖ παιγνίδια.

Γαργ. Ἐχομεν ἀνώτερον λόγον κύριε ἀνθυπασπιστά. (τὸν χαιρετᾷ καὶ φεύγει).

Μαθ. (ἀνυπομόνως). Τί σοῦ εἶπε θὰ μᾶς προστατεύσῃ.

Γαργ. Δυστυχῶς ἀρνεῖται.

Πάντες. Διατί ἀρνεῖται ;

Γαργ. Δὲν εἶναι λέγει καθήκόν του, διότι δὲν εἶναι ἀστυνομικὸς κλητὴρ νὰ φυλάττῃ ζυθοπωλεῖα.

Μαθ. Καὶ δὲν ἐπέμεινες ;

Γαργ. Ἄνευ ἀποτελέσματος.

Μαθ. Νὰ τὸν παρακαλέσω καὶ ἐγώ. (ἐγείρεται καὶ τὸν χαιρετᾷ ὑποκλινέστατα) Εὐγενέσττε καὶ ἐνδοξώτατε κύριε ἀξιωματικὲ, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς παρέξῃτε τὴν συνδρομὴν σας ὅπως

ἀποφύγωμεν τὰς ἀδίκους ἐπιθέσεις τῶν κυρίων, κάμπτονται τὰ γόνατά μου ἀπὸ φόβου, μὴν ἀρνηθεῖτε, σᾶς καθικετεύω.

Ἀξιωμ. Εἶπον ὅτι δὲν δύναμαι, ἐπειδὴ δὲν εἶναι καθήκον μου, καὶ πρὸ πάντων διότι διατελῶ ἐν ἀδείᾳ καὶ δὲν μοι εἶναι εὐκόλουν νὰ ἐνεργῶ ἐκτὸς τῶν καθήκοντων μου. Ἄς σᾶς συνδράμῃ ἡ ἀστυνομία, νίπτω τὰς χεῖράς μου. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσῃς, ὅτι ἂν τὸ καθήκον μου ἤθελε ἐπιτρέψῃ νὰ δώσω βοήθειαν θὰ ἦτο οἱ ἀντίπαλοί σας, ἐπειδὴ χρέος ἔχομεν νὰ βοηθῶμεν ἀδυνάτους ἀφοῦ εἴσθε πέντε πρὸς τρεῖς. Πρέπει νὰ ἐντρέπεσθε ὀλίγον.

Μαθ. Ὀλίγον διαφέρομεν ἀπὸ γυναῖκας, καὶ αὐτοὶ εἶναι ἀνδρεῖοι, κάμετέ μας τὴν χάριν.

Ἀξιωμ. Δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι. (φεύγει)

Ἀλεξ. Λάσπη ἡ δουλιὰ σας. Ἦλθ' ὁ καιρὸς, ἦλθ' ὁ καιρὸς. Σύντροφοι μὴν ἀργεῖται. Σηκῶστε τὰ μπαστούνια σας, καὶ τὸν Μαθιὸ βαρεῖτε. — Ἀκοῦς Μαθιέ! ἀκοῦς Μαθιέ!

Κροκ. Πρέπει νὰ τοὺς περιμείνωμεν κάτω.

Φλωρ. Κ' ἐγὼ σύμφωνος.

Νταμ. Καιρὸς νὰ πληρώσωμεν. Ἀλλὰ πῶς θὰ κάμωμεν γιὰ τὸ γλυκὸ τῆς Ἑλισάβετ, μᾶς λείπονται 40 λεπτά, καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὰ πλεῖζωμεν μὲ τὸ Γέρω-Χιώτη, γιὰτὶ θὰ ἔβρουν καιρὸ νὰ μᾶς λιώσουν στὸ ξύλο.

Μαθ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλα λιανὰ.

Μελ. Δώσε τὰ γάντια σου.

Πάντες. Τὸ μόνον σωτήριον.

Μαθ. (λυπούμενος τὰ ἐκβάλλει). Ἴδου, ἄφες τα καὶ τὸ πρῶτ' φέρομεν τὰ 41) καὶ τὰ πέρνομεν.

Νταμ. (φεύγει καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει).

Πάντες. Πῶς τὰ πῆγες;

Νταμ. Καλὰ, μόνον ὅπου πώλησα τὰ γάντια, ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο νὰ τὰ δεχθῇ ὡς ἐνέχειρο ὁ Γέρος, πάρε καὶ 30 λεπτά τὰ ῥέστα.

Μαθ. Πῶς! 70 λεπτά τὰ γάντια! 70 λεπτά; χθὲς τὰ ἐπῆρα ὅ φράγκα.

Νταμ. Ἦτο δυνατόν νὰ γείνη ἄλλως; χάρις ὅπου εὐρέθη ἐκεῖ ἓνας μάγειρος καὶ τ' ἀγόρασεν, εἶδε Κύριος οἶδε πῶς θὰ ξεγλητῶναμεν.

Πάντες. Καλὰ ἔκαμες.

Μαθ. Μήπως ἀγοράσετε ἑεῖς νὰ ἔξέυρετε τὴν τιμὴν των;

Νταμ. Σᾶς ἐπεῖραξαν ὅσω ἔλειπον;

Μαθ. Ἀπὸ τὸ ποῖημα ὕστερον μόνον χειρονομίας καὶ ἀπει-

λὰς μᾶς ἔκαμον, καὶ μᾶς εἶπαν πῶς θὰ λογαριασθοῦμε καλὰ στὸ δρόμο.

Νταμ. Ἐμπρός, (ξεύγουν) κάμετε τόπο νὰ φύγῃ ὁ Μαθιός· τρέγε Μαθιέ.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΑΛΕΚΟΣ, ΚΡΟΚΙΔΗΣ καὶ ΦΛΩΡΙΔΗΣ.

Κροκ. Φθάνει· θὰ τρελλαθῇ ὁ πτωχός· δὲν εἶδες φόβο, δὲν εἶδες κακό. Τί διάβολο, δὲν ἔχει καρδιά;

Ἀλεξ. Ἀκόμη ν' αὐξήσωμε τὴν στενοχωρίαν του. Τρέχετε μὴ μᾶς φύγῃ.

Κροκ. Τὸν λυποῦμαι νὰ πάῃ στὸ διάβολο, δὲν εἶδες πῶς ἔγεινε ἡ ὄψις του θιάφι;

Φλωρ. Ἄς γελάσωμεν ἀκόμη ὀλίγον (φεύγουν ὁρμηκίως).

Ἀλεξ. Αὐτὰ παθαίνει ὅστις χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

Μετασκευὴ τῆς Σκηνῆς εἰς τὸν δρόμον

ΝΤΑΜΑΚΗΣ, ΓΑΡΓΑΛΙΔΗΣ, ΜΑΘΙΟΣ, ΑΓΛΘΟΣ,
ΜΙΧΕΛΗΣ καὶ ΜΕΛΙΔΗΣ.

Νταμ. Καταλασποθήκαμε σταθῆτε, σταθῆτε. Φαίνεται μᾶς ἔχασαν κατὰ τὸν θυμὸν ποῦ εἶχαν θὰ πῆραν δέκα μίλια τὴν ὥραν. Μαθιέ, Μαθιέ. Ἐσώθης, στάσου.

Μαθ. Ἄμχ φθάσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Αἰγύπτου τότε μόνον θὰ πῶ πῶς ἐσώθην, τὴν δὲ ἄλλην ἡμέραν ἄνευ ἀναβολῆς φεύγω.

Κροκ. Ἄνευ ἀναβολῆς, φεύγεις; φεύγεις;

Μαθ. ὦ! βοήθεια, βοήθεια!

Ἀλεξ. (τὸν συλλαμαίνει ἐκ τοῦ βραχίονος) σιώπα σ' ἔφαγα.

Νταμ. (τὸν ἀρπάζει ἐκ τῶν χειρῶν των καὶ τὸν ἀφίνει νὰ φύγῃ). Σὲ ἐλευθερόνω, φύγε! φύγε!

Μαθ. (τρέχει ἐντρομος) Δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι ὁ Θεός!...

Πάντες. (συμπλέκονται πλαστῶς, κτυποῦν στοὺς τοίχους, ἀνταλλάσσουν ὕδρεις)

Νταμ. Τρέγε Μιχελῇ καὶ ὁδήγησέ τον εἰς τὸ δωμάτιόν σου ὅπως δώσωμεν ἐκεῖ τὸ πέρας τῆς σημερινῆς πράξεως.

Μιχ. (τρέχων κατόπιν του). Πόσα ἔχεις νὰ πάθῃς ἀκόμη, εἶ-
ναι πίσω, νὰ διασκεδάσῃς ἡλθες; Καλὰ! διασκεδάσας, δὲν θὰ
τὴν ξεχάσῃς ποτέ. (οἱ λοιποὶ ἄδουσιν).

ὦ! τί βλακεία φοβερὴ τὸν ἄνθρωπον μαστίζει
δὲν ἔχει ἐνὸς παρὰ μυαλὸ πῶς παίζομεν νὰ νοιώσῃ
ποιοὺς ἔχει φίλους ποιοὺς ἐχθροὺς καὶ ἑῷνος δὲν γνωρίζει
κρίμα στ' ἄτυχα παιδιὰ ποῦ θέλει νὰ μορφώσῃ.

(Καταπίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ Σκηνὴ περιστῇ δωμάτιον σπουδαστοῦ, κλίνη, τράπεζα καὶ βιβλία τινὰ ἐφ' ὧν μίγδην ἐπὶ τῆς τραπέζης κοσμοῦσιν αὐτήν.

Μ.χ. (μονολογεῖ). Πόσον ὁ ἥρωας μας εἶναι ἄξιος ἐξομοιώσεως πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον τοῦ Μολιέρου. Ὅλα τὰ διατρέχοντα τὰ βλέπει ὑπὸ τὴν φαινομένην πάντοτε αὐτῶν ὄψιν, δὲν φαντάζεται ὅτι δύναται νὰ τὰ ὑποκινεῖ χεῖρ τις, νομίζει καὶ τρέφεται μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκάστη σκηνὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία, ἀλλ' ἡμεῖς ἄπληστοι διασκεδάσεως, ἀπὸ τῆς μιᾶς τὸν ῥίπτομεν εἰς ἄλλην πολυπλοκωτέραν· τὸν ἔσυρα ἀπὸ τὸν πλαστὸν ἐκεῖνον διαπληκτισμὸν καὶ τὸν ὠδήγουν ἐνταῦθα. Ὅτε τὸν εἶδα νὰ κλονῇται ἐκ τῆς πείνης, εἶχε 40 λεπτὰ ἄτινα ἐπερίσσευσαν ἐκ τοῦ Ζυθοπωλείου, τοῦ ἔδωσα καὶ ἐγὼ ἕτερα 50, ὅπως λάβῃ τροφὴν εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἐπειδὴ ἔνεκα τῶν περιπετειῶν, ἐλησμονήσῃ νὰ φάγῃ. Ὡς καπνίσωμεν ἐν σιγάρων (καπνίζει), καὶ εἶναι παράδοξον πῶς δὲν ἔπχθε τίποτε ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ, μετ' ὀλίγον δὲ πάλιν ἀνοίγομεν νέαν σκηνήν. Θέλει ἔλθῃ ἐδῶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν τρέχει τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον νὰ συναντήσῃ τοὺς ἐχθρούς του, ἀλλ' αὐτοὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν καὶ πάλιν θέλουσι ἐμφανισθῇ τὸ μόνον ὅπου μὲ φοβίζει μὴ καταστρέψωμεν τὴν σειρὰν τῆς ἱστορίας μας, εἶναι ὅπου δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα, καὶ δὲν ἄξιζει νὰ δώσωμεν πρόωρον λύσιν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν; ἔχω δὲ νὰ προσθέσω καὶ ἕτερόν τι ἐπίσης ἄξιον νὰ κοσμήσῃ τὴν ὑπόθεσιν μας. Ἀπέναντι τοῦ δωματίου μου ἔχω τιμῆσαι μὲ τὴν γνωριμίαν μου τὴν ὑπηρετίαν Ἀγγινάρα. Ὁ Μαθιὸς χθὲς τὸ ἔσπερας ἐκοιμήθη ἐδῶ, τὴν πρώτην κατὰ τὴν συνήθειάν της ἡ Ἀγγινάρα θέλουσα νὰ μοῦ εἴπῃ τὸ καλημέρα, ἀντὶ ἐμοῦ βλέπει τὸν Μαθιὸν, τρελλὸ κορίτσι! πρὶν τὸν παρατηρήσῃ καλῶς τὸν ἐχαιρέτισε καὶ ἐψιθύρισεν· ἔπρεπε εἰς τὰς δύο στή κουζίνα. Νὰ ἔβλεπατε τί θέσιν ἔλαβεν ὁ Μαθιός. Ὑποκλίνει ἐδαφιαίως καὶ μὲ τεταμένην χεῖρα χαιρετῶν κατ' ἐπανάληψιν. Ἡ Ἀγγινάρα ἰδοῦσα τὸ λάθος της κλεῖ τὸ παράθυρον. Ὁ Μαθιὸς πλήρης χαρᾶς ἀποτείνεται πρὸς ἐμέ : «Μιχαελῇ λέγει τίς δεσποσύνη κατοικεῖ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἀνάκτορον;» *Ω! ἀπήντησα, 6 μῆνες δὲν

κατόρθωσα νὰ κλέψω ἓν της βλέμμα. Ἔχει 100 χιλ. φράγκα περιουσίαν, εἶναι ἄγγελος. «Δὲν θέλεις πιστεῦσαι ὅτι μοὶ ἔδωσε δείγματα τοῦ ἔρωτός της, καὶ τὸ τελευταῖον rander vous !» runder vous ! ἐντελῶς ἀδύνατον ! ἀδύνατον ! ἠγωνίσθησαν πόσοι καὶ πόσοι, καὶ νὰ γείνης σὺ κατακτητὴς ἄνευ πολιορκίας ; ἀπίστευτον ! εἰς τὰς 4 θέλεις μάθει. Ἐσκέφθην λοιπὸν, ἀντιληφθεὶς ὅλα τὰ διατρέξαντα, νὰ καταπείσω τὴν Ἀγγινάραν νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν συμπεφωνηθεῖσαν ὥραν, νὰ τοῦ ἐπιβεβαιώσῃ ὅλα τὰ ψεύδη μου, καὶ κατόπιν σκέπτομαι τὴν λύσιν τοιαύτης συνεντεύξεως (βλέπει τὸ ὡρολόγιόν του). Ἄλλ' ὁ καιρὸς παρήλθε καὶ ὅσον οὕτω ἔρχεται αὐτὸς καὶ κατόπιν οἱ λοιποὶ· πλὴν βήματα πολλῶν ἀκούω καὶ θὰ συμβῇ ἴσως τὸ ἐναντίον.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΙΧΕΛΗΣ, ΜΑΘΙΟΣ, ΓΑΡΓ., ΜΕΛΙΔΗΣ καὶ ΑΓΑΘΟΣ.

Μιχ. Πῶς ἐβράδυνες Μαθιέ ;

Μαθ. Τοὺς ἡῦρα καθ' ὁδὸν, ἐτρέχομεν, ἐτρέχομεν καὶ δὲν ἔλαβα καιρὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς ἀπέβη τὸ τέλος τῆς φοβερᾶς ἐκείνης συμπλοκῆς.

Γαργ. (γογγύζων). Ὁχ ! Ὁχ ! Τί φρικτὸς πόνος, ποθαίνω ἀδελφε, ποθαίνω !

Μιχ. Ὁ ἀδελφός μου κτυπημένος ; τίς τὸν ἐκτύπησε ; βλέπεις Μαθιέ πρὸς χάριν σου κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας.

Μαθ. Τί ἤθελα ἐδῶ ; δὲν ἐκόπτετο τὸ πόδι μου ;

Μιχ. Καὶ πῶς ἀπέληξεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη μάχη ;

Ἀγαθ. Ἀκούσατε, καθὼς μᾶς ἡῦραν ἐπετέθησαν.

Μαθ. Καλὰ ἐφύγαμεν κύριε Μιχελῆ, μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Θεός.

Μιχ. Λοιπὸν Ἀγάθω;

Ἀγαθ. Ἐπιτίθονται ξυλιαῖς ἐδῶ, μπαστουνιαῖς ἐκεῖ, μαχαίριαῖς ἐδῶ, κουμπουριαῖς ἐκεῖ, ὅπου φύγει φύγει· ἔκοψαν τοῦ Νταμάκη τὸ χέρι καὶ τὸν ἐπήγαμεν εἰς ἓν φαρμακεῖον, ὅπως τοῦ γιατρέψουν τῆς πληγιαῖς, ὁ ἀδελφός σου ἐβαρέθη, οἱ ἄλλοι ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγη φαγοῦρα στὸ πετσί μας, δὲν ᾤθαμε τίποτε.

Γαργ. Χάνομαι, κόφτε βεντουζες, μ' ἔφαγαν τὰ σκυλιά.

Μαθ. Μιχελῆ ; ἔχω μίαν εὐάρεστον εἰδησιν νὰ σοὶ ἀναγγείλω, τὰ θυλακία μου περικλείουν 146 δραχμάς, προεξόφλησα τὰ ἐντάλματα.

Μελ. Ἡμεῖς τρέχομεν κίνδυνον καὶ αὐτὸς σκέπτεται διὰ τὰ χρήματα, ποῖός τὰ λογαριάζει εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Μιχ. Ἐχεις μέγα λάθος, πολλάκις δύνανται νὰ ἀποσοβήσουν τὸν μεγαλειότερον κίνδυνον.

Ἀγαθ. Πολλάκις ; δὲν λέγεις πάντοτε.

Μιχ. Ἐπειδὴ δὲν θεωρῶ τινα ὡς ξένον ἤθελα νὰ σοὶ κάμω Μαθιᾶ μίαν μικρὰν παράκλησιν.

Μαθ. Εὐχαρίστως.

Μελ. Νὰ τὸν δανείσης.

Μιχ. Μάλιστα· γνωρίζεις ἐξοδεύω 200 δρ. κατὰ μῆνα, μετὰ 2 τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔχω τὸ μηνιαῖον, δώσε μου λοιπὸν 100 δραχ. τὰς ὁποίας πολὺ συντόμως θὰ σοὺ ἐπιστρέψω.

Μαθ. Σὰς δίδω, μὲ τὴν διαφορὰν νὰ μοῦ ἐπιστραφῶσι ταχέως ἐπειδὴ εἶμαι διὰ ταξείδιον.

Μιχ. Καὶ ἔχει λόγον ;

Μελ. (κατ' ἰδίαν). Καλὸν κατευόδιον, ξέγραψέ τες.

Μαθ. (τὰ δίδει). Λάβε 100 δραχμάς.

Μιχ. Μὲ καθιστᾶται ὑπόχρεον μεγίστης εὐεργεσίας.

Μαθ. Μὴ τυχὸν περάσουν ἀπ' ἐδῶ οἱ ἐχθροὶ μας ;

Μιχ. Ἦώς ; Ἄν θέλουν ἄς κοπιᾶσουν, ἀφοῦ γράψωσι τὴν διαθέτην των.

Μαθ. Τί ἐννοεῖς ;

Μιχ. Τί ἐννοῶ ; νὰ τοὺς στείλω εἰς τὰ τάρταρα τοῦ ἄδου, ἐκβάλλει πιστόλιον) κατὰ νόμον δικαιούται τις νὰ ρονεύσῃ πρὸς ἄμυναν ἔτι μᾶλλον εὐρισκόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· ἂν δὲ θέλετε πρὸς μεγαλειτέραν μὰς ἀσφάλειαν ἄς λάβῃ ἕκαστος ἀπὸ ἐν ὅπλ. ν. Σὺ Ἀγάθω λάβε τὸ πιστόλι (τὸ δίδει), ἐγὼ τὸ ξίφος (τὸ δεικνύει), σὺ δὲ Μαθιᾶ τὸ πανεπιστημιακὸν ὅπλον τοῦ Σασεπῶ, ὁ Μελίδης καὶ ἀδελφός μου δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν.

Μαθ. Δὲν γνωρίζω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ κύριε Μιχελῆ.

Μιχ. Δὲν χρειάζεται νὰ κάμῃς τίποτε, ἅμα ἐμφανισθοῦν θὰ σύρῃς τὸ λύκο· τὸ ἔχω ἑτοιμον.

Μαθ. Σὰς εἶπα εἶμαι δειλὸς δειλότατος, καὶ δὲν πείθεται ἡ καρδιά μου νὰ διαπράξῃ φόνον.

Μιχ. Ἀφοῦ πείθεται νὰ σκοτωθῇ, ἄς λείπῃ . . .

Γαργ. (ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης). ὦ ! τί φαντάσματα βλέπω ! ἄτιμε Κροκίδη μ' ἔφαγες ! μ' ἔφαγες ! ἐγὰθην !

Μελ. (παρμιλιεῖ). Βλέπεις Μαθιᾶ πόσα δυστυχήματα ἔφερεν ἡ ἄφιξις σου ! καὶ στέκεις σὰν γάλας, δώσετε εἰς ἐμένα τὸ ὅπλο· θὰ τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, ἰδὲ τον πῶς τρέμει ;

Μιθ. Ἐσὺ πῶς ὀμιλῇς ; ἀνόητε ! ἀστεῖα τὰ νομίζεις ;

Μελ. Ἰσα ἴσα δὲν εἶναι ἀστεῖα καὶ σὺ χάσκεις. Ὁ Νταμάκης ἔκοψε τὸ χέρι του, ὁ Γαργαλίδης κοιμᾶται πληγωμένος, ὅλοι προθυμοποιοῦνται νὰ σὲ βοηθήσουν καὶ σὺ ἀλλοῦ βρέχει. Τί θυμόνεις εἶναι ψεύματα ; . . .

Ἀγαθ. Σᾶς ἀφίνω, δὲν ἔχω γιὰ πώλημα τὸ τομάρι μου (φεύγει)

Μιχ. Μαθιέ, συλλογίσου τί δυνάμεθα νὰ πάθωμεν ὅταν φεύγῃ ἓνας ἓνας, αὐτὸς εἶναι ἰσχυρὸς ἡμεῖς ἀδύνατοι, μᾶς βοηθεῖ ὁ μὼς ἢ θέσις, κάμε ὀλίγη καρδιά, νὰ τοὺς δεῖξωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα χωρὶς αἷμα. Τί σκέπτεσαι ;

Μελ. Θὰ κατεβάσῃ σοφίαν.

Μαθ. Πάντοτε σὺ θὰ μὲν γίνεσαι κουνούπι ; δὲν σὲ ὑποφέρω, σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μοὶ ὀμιλῇς εἰς τὸ ἔξῃς. (ἔφορμα καὶ λαμβάνει τὸ ὄπλον). Μοῦ ἤλθε μία τόλμη ποῦ ἐγείνα θηρίον τίγρις ! ὅστις θέλει ἄς ἔλθῃ ὠρισμένως θὰ τὸν φονεύσω !

Πάντες. Εὐγε Μαθιέ ! εὐγε !

ΣΚΗΝΗ Γ.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΦΛΩΡΙΔΗΣ.

Μιθ. (ἀφίνει νὰ πέσῃ τὸ ὄπλον). Τί θέλεις κύριε ;

Φλωρ Συμβιβασμὸν, συμβιβασμὸν.

Μιχ. (τὸν κνηγᾷ μετὰ τὸ ἔξος). Φύγε ἀπ' ἐδῶ ἄτιμε σ' ἐφόνευσα, φύγε !

Μαθ. Ἄφες τὸν Μιχελῆν.

Μιχ. Θὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα ! εἶναι προδοσία· ὅχι.

Μαθ. Μᾶς κάμνεις ὄρκον κύριε Φλωρίδη ὅτι εἶναι εἰλικρινεῖς οἱ σκοποί σου ;

Φλωρ. Ἐκατὸ ὄρκους κάμνω.

Μαθ. Ἀκοῦς Μιχελῆ, μὴν ἐπιμένῃς τὸ ἀπαιτῶ ;

Μιχ. Πολὺ μωρόπιστος εἶσαι Μαθιέ· ὁ συμβιβασμὸς κρύπτει δόλον.

Μαθ. Ἀδύνατον ! κάμε μου τὴν γνώμην.

Μιχ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἄς γείνη.

Φλωρ. Σπεύδω νὰ καλέσω τοὺς συντρόφους μου (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΦΛΩΡΙΔΟΥ.

Μιχ. Δὲν ἐκάμαμεν παντελῶς καλὰ νὰ παραδεχθῶμεν, θὰ μᾶς ἀπατήσουν.

Μαθ. Δὲν ἤκουσες ἔκαμε 100 ὄρκους, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ψεύδεται.

Μελ. Αὐτὸς σκοτώνει ἄνθρωπον καὶ εἶναι δύσκολον νὰ 'πῇ παραμικρὸν ψεῦμα ; τί κεφάλι ἔχεις ! καλὸν εἶναι νὰ κλείσωμεν τὴν θύραν καὶ νὰ μὴν ἀνοίξωμεν, νὰ ὑποθέσουν πῶς ἐφύγαμεν καὶ νὰ μᾶς ἀφήσουν. Δὲν σᾶς φαίνεται καλὴ ἡ ἰδέα μου ;

Μαθ. Πρώτην φορὰν εἶπε καλὸν λόγον.

Μιχ. Ἀφοῦ ἔδωσα τὸν λόγον μου, τετέλεσται ! 'πίσω δὲν τὸν πέρνω εὐκολὰ· θὰ μείνωμεν καὶ ὅτι γείνει ἅς γείνη . . .
"Ερχονται, ἀκούετε ; τραγωδοῦν μακρόθεν :

Τὴ μπῆ' ῥωρὲ τὴ μπῆτα ποῦφαγε ὁ Σπανός, ἀμὰν ὦχ ἀμίν, κτλ.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ ἀνωτέρω ΦΛΩΡΙΔΗΣ, ΑΛΕΚΟΣ καὶ ΚΡΟΚΙΔΗΣ.

Μιχ. Ὁ ὀρισμὸς σας.

Κροκ. καὶ Ἀλεκ. Καλῶς σᾶς ἠύραμεν, γιὰ σας.

Γαργ. ἐγείρεται καὶ τοὺς διώκει). "Ατιμοὶ ! καὶ ἐδῶ ἤλθετε.

Μιχ. Εἰς τί ὀφείλομεν τὴν ἐπίσκεψίν σας κύριοι ; . . .

Κροκ. Ἐσκέφθημεν νὰ καθαρίσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας μὲ τὸν συμβιβαστικώτατον τρόπον. Ἀπαιτοῦμεν νὰ δοθῇ εἰς χεῖράς μας ὁ Μαθιός, καὶ ν' ἀφήσωμεν τοὺς ἄλλους ἀνενοχλήτους. Βλέπετε πόσον μετρίους ὅρους σᾶς προτείνομεν ;

Μαθ. ἀρπάζει τὸ ξίφος). Νὰ φύγετε ! νὰ φύγετε ! Αὐτὸς ἦτον ὁ συμβιβασμὸς ἄτιμε Φλωρίδη ;

Κροκ. (ἐξάγει τὸ ξεβόλθερ). Δὲν πιστεύω νὰ ντροπιάσης τὸ χέρι σου. Ἐμπρὸς Μαθιέ, ἐμπρὸς !

Μαθ. (ἀποσύρεται καὶ ἀποθέτει τὸ ξίφος).

Κροκ. Τὸ σχέδιον αὐτὸ δὲν σὲ ὠφέλησε, μὴ τὸ ἐπαναλάβης.

Μιχ. Κύριοι, λησμονησαντες τὸν οἰκοδεσπότην λογομαχεῖτε παραλόγως, οὐδεὶς ὀφείλει νὰ ὀμιλήσῃ ἂν δὲν ἐπιτρέψω ἐγώ.
'Αφήσατε νὰ σᾶς ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις.

Γαργ. Πόθανα ! δὲν ὑποφέρω ! βαρεῖτέ τους !

Ἀλεκ Εὐχαρίστως.

Μιχ. Τί ἀφορμὰς ἔχετε πρὸς τὸν Μαθιόν ;

Κροκ. Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι σύνοικος τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀπὸ 4 ἔτη ἐπερνούσαμε ἀρμονικώτατα, ἦλθεν ὁ Μαθιὸς μᾶς ἔφερε τὴ γρίνια. Αὐτὸν θέλομεν νὰ τιμωρήσωμεν, αὐτὸς ἐγέννησεν ὅλα.

Μιχ. Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας ἔμαθον ὅτι γνωρισθέντες κακῇ μοίρᾳ μὲ τὸν Μαθιὸν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ ἀφαιρέσατε τὴν ἡσυχίαν καὶ οὐχὶ διὰ τῶσων ἐντίμων λόγων.

Ἀλεκ. Εἶναι ἀτιμώτατον ψεῦδος.

Μαθ. Δὲν παραδέχομαι.

Κροκ. Θὰ τὸ παραδεχθῇς χωρὶς νὰ θέλῃς.

Μιχ. Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λύσωμεν τὰς ἔριδας ;

Αγ. καὶ **Κροκ.** Οὐδέποτε.

Μιχ. Τότε τί ἀπαίτησιν ἔχετε ;

Κροκ. Κύριε Μιχαηλῇ ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀποδοθεῖσα ὕβρις τοσοῦτον σοβαρὰ ἀπαιτεῖ ἐνοπλον ἱκανοποίησιν.

Μιχ. Καὶ ἂν αἴρνης ὁ Μαθιὸς ἤθελε σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην, θέλετε ἐπιμένει διὰ τὴν ἱκανοποίησιν :

Ἀλεκ. Βεβαιώτατα. Ἐπειδὴ τὸ ξηρὸν αὐτὸ pardon, πολὺ ὀλίγον ἱκανοποιεῖ τὴν διασπαρείσαν φήμην κατὰ τῆς τιμῆς μας.

Κροκ. Τελευτῶντες, παραδεχόμεθα, ἀρνούμενου ἕνεκα ἀνηκούστου δειλίας τοῦ Μαθιοῦ νὰ τὸν διαδεχθῇ φίλος του εἶναι ἡ μεγαλειτέρα θυσία μας, ἂν καὶ δὲν ἐλπίζομεν νὰ εὑρεθῇ τις πρὸς τοῦτο πρόθυμος.

Μιχ. Μόνον ἐδῶ ἀπατᾶσθε οἰκτρῶς. Ἰδοὺ ἐγὼ πρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἀδυναμίαν τοῦ φίλου μου.

Κροκ. καὶ **Ἀλ.** Εἴμεθα συμφωνοί.

Φλωρ. Ὑπολείπεται νὰ διακυρύξῃ ὁ Μαθιὸς παρρησίᾳ ὅλων ὅτι ἕνεκα δειλίας, ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἐνοχον διὰ τὰς λεχθείσας ὕβρεις κατὰ τοῦ Κροκίδου καὶ Ἀλέκου, ὅτι τὰς ἀναιρεῖ καὶ ὁμολογεῖ τὴν ἀτιμίαν του.

Μιχ. Ἀφοῦ τὸν ἀντικαθιστῶ εἶναι περιττόν.

Ἀλ καὶ **Κροκ.** "Οχι. "Οχι· τὸ ἀπαιτοῦμεν.

Μαθ. Ὁμολογῶ ὅτι ἀδίκως καὶ χωρὶς λόγον ὕβρισα τοὺς κυρίους Ἀλέκον καὶ Κροκίδην ἀνακαλῶ τὰς ὕβρεις καὶ διακηρύττω τὴν ἀτιμίαν μου !

Φλωρ. Τώρα εἴμεθα φίλοι, καλὸ ἦταν νὰ τραβίξωμε καμιά.

Μιχ. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει σιμὰ ταβέρνα.

Κροκ. Τώρα Μαθιὲ θὰ μείνης ἀνενόγλητος.

Μιχ. Ἰδοὺ τὸ γάντι μου, σᾶς διαβεβαίω ὅτι ἡ εὐγενὴς πρύ-
τασίς σας μ' ἔκαμε νὰ χαίρω, ὀρίσατε ὄπλον, χρόνον, τόπον, καὶ
ἀπόστασιν.

Μιχ. Δέχομαι, μὲ ρεβόλβερ εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων
εἰς τὰς 3 μ. μ. Ἐλησημονήσατε ὁμῶς τοὺς μάρτυρας, χρειάζονται
ὄλαι αἱ διατυπώσεις.

Κροκ. Τῶνόντι προτείνω τὸν Φλωρίδην καὶ Ἀλέκον.

Μιχ. Ἐγὼ δὲ τὸν Ἀγάθον καὶ Μελίδην.

Ἀλεκ. Δὲν ἔχει τὴν νόμιμον ἡλικίαν.

Μιχ. Λοιπὸν τὸν Νταμάκη.

Πάντες. (δίδουν τὰς χεῖρας). Χαίρετε.

(Φεύγει ὁ Κροκίδης, Ἀλέκος καὶ Φλωρίδης, ἐπιστρέφει ὁ Κροκίδης).

Κροκ. Ἀπὸ ἀνυπομονησίαν θὰ τρέξω ἐκεῖ πρὸ μιᾶς ὥρας.

Μιχ. Ἄφησε τὰς πομπώδεις σου ἐκφράσεις διὰ τότε.

Κροκ. Καὶ τότε θέλω ἐνθαρρύνει τὴν τρέμουσαν χειρὰ σου,
καλὴν ἐντάμωσιν (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῶν ΑΛΕΚΟΥ, ΦΛΩΡΙΔΗ
καὶ ΚΡΟΚΙΔΗ.

Μιχ. Ἰδοὺ τὸ τέρμα τοῦ κατατρομάξαντός με ἐνυπνίου !
Πτωχὴ μήτηρ ! πῶς τὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου μου ὡς ἀμφίστο-
μος μάχαιορα θέλει διαπεράσει τὸ στήθος σου ! πεπρωμένον !
ὀλεθρία μοῖρα ! νὰ φέρῃ τις 20 ἔτη, νὰ μειδιᾷ τὸ ἔαρ τοῦ βίου
φοιτητῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἐστεργμένος καὶ αὐτῶν τῶν παραμυ-
θητικῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ χάος τοῦ τά-
φου ! Τύχη κακὴ πῶς τόσον ἀδυσώπητος μὲ καταδιώκει ;
Πτωχὴ ἐρωμένη, λύσε τοὺς χρυσοὺς πλοκάμους τῆς κόμης σου
καὶ ἀτιμέλητος ἔλθε νὰ χύσῃς ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου μου
δύο σου μαργαρίτας ! Δὲν θέλω σὲ ἐπανίδει πλέον ! ὄχι ! θὰ
κλεισθῶσι τὰ χεῖλη μου καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου, δὲν θ' ἀντανα-
κλώσι πλέον τὰς μηνιαίας ἀκτῖνας, τὰ δὲ μέλη μου ψυχρὰ καὶ
κρυσταλλωμένα δὲν θέλουσι συγκινεῖσθαι εἰς τὰς γοερὰς κραυγὰς
σου, ἀλλὰ κλεισθέντα εἰς τὸν τάφον θὰ γείνῃσι βορὰ τῶν ὀφειῶν
καὶ σκολήκων ! Χαίρετε φίλοι, χαίρετε, σᾶς ἀφίνω διὰ παντός !
Θ' ἀποθάνω, καὶ θ' ἀποθάνω ὡς στρουθός. ὦ ἐγωῖστικὴ ὑπερη-
ψία μου ! σὺ μὲ παρέφερες ν' ἀποφασίσω τὸν ὀλεθρόν μου !

ὑποχωρήσω ὅμως, νὰ ὀνομασθῶ ἄτιμος ; ποτέ ! ποτέ ! Ἀλλὰ μάτην γίνομαι μεμψίμοιρος ὑπὲρ τὸ δέον, οὐδεὶς ἀπέφυγε τὸ πεπρωμένον.

Γαργ. (ἐπανίσταται). Ἀδελφέ ! δέχομαι τὴν θέσιν σου, βυθισμένος εἰς νάρκην δὲν ἐννόησα τὰ διατρέξαντα, ἤδη καταλαμβάνω ὅτι ἐδέχθης μονομαχίαν, ἀρνήσου καὶ ὑπόσχομαι νὰ σὲ ἱκανοποιήσω· ὥς κλαύσῃ δι' ἐμὲ ἡ μήτηρ μας, ἄλλως τε ἡ πληγὴ μου δὲν μοὶ παρέχει ἐλπίδας ζωῆς. Ἄφες ν' ἀποθάνω, δυσκόλως θὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸν θάνατόν σου !

Μιχ. Εἶναι πολὺ ἄργά.

Μαθ. (κλαίων). Ἐγὼ ὑπῆρξα αἷτιος, τί ἤθελα νὰ ἔλθω ; ὥς ἀπέθυνα.

Μελ. Μονομάχησε σύ.

Μαθ. Εἴμαι δειλὸς δειλότατος, φοβοῦμαι . . .

Μελ. Ν' ἀποθάνῃς δὲν εἶσαι δειλότατος ;

Μαθ. Σίγα ἀνόητε ! δὲν ἐπλάσθην γιὰ τέτοια.

Μιχ. Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ ἀφήσατέ με μόνον, ἔχω νὰ διευθετήσω μερικὰς ὑποθέσεις μου. Τώρα δὲν σᾶς ἀπειλεῖ οὐδὲν, ἡ μονομαχία μου ἐξομαλύνει τὰ πάντα.

Μαθ. (πρὸς τὸν Μιχ.). Pardon ! κάτι νὰ σᾶς πῶ μυστικά.

Μιχ. Ἐλευθέρως. Δὲν ἔχω μυστικά· λέγε.

Μαθ. Γιὰ κεῖνα τί θὰ γείνη ;

Μιχ. Πιὰ κεῖνα ;

Μαθ. Τὰ χρήματα· δὲν πιστεύω νὰ τὰ χρειάζεσαι.

Μιχ. Δὲν εἶδες ὅπου τὰ ἔστειλα δι' ἐπιστολῆς μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου ;

Μαθ. Καὶ τώρα τί θὰ γείνη ;

Μιχ. Ἄμα ἀναλάβῃ ὁ ἀδελφός μου σοὶ τὰ πληρώνει.

Μαθ. Καὶ ἂν δὲν ἀναλάβῃ, νὰ τὰ χᾶσω ;

Μιχ. Λοιπὸν τί θέλεις ;

Μαθ. Καλὸν ἦτανε νὰ τοῦ κανεὺς μιὰ συναλλαγματική.

Μιχ. Νὰ σοῦ τὰ πληρώσω στὸ κάτω κόσμος ; Ἄς γείνη.

Μαθ. Ὅχι ! νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ πατέρας σου.

Μιχ. Δὲν σκοπεύω, ἐκτὸς τῆς θλίψεως, ν' ἀφήσω καὶ χρέη.

Μαθ. Καὶ τότε λοιπὸν τί θὰ γείνη ;

Μελ. Ἐγὼ σοῦ τὰ πληρώνω.

Μαθ. Ἐγὼ τὸν λόγον σου ! Κύριοι, μάρτυρες.

Μελ. Ὁ ἄνθρωπος χάνει τὴ ζωὴ του γιὰ τοῦτον, καὶ τοῦτος ᾗ ἄλασε τὸν κόσμον γιὰ 100 δραχμαῖς.

Μαθ. Κανεὶς δὲν χαρίζει τὸ δικό του.

Μιχ. Ἐνοια σου καὶ ψυχικὸ δὲν θέλω.

Μαθ. Ἔτσι εἶναι τὸ σωστό.

Μιχ. Ἐν τούτοις εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνω μόνος.

Μαθ. Νὰ πάρωμεν μαζὺ τὰ ὄπλα ;

Μιχ. Τὰ ὄπλα ; Καλὲ ἔπαθες τίποτε ! μεσάνυχτα νὰ ἐξέλθετε μὲ μπαγιονέταις καὶ ξίφη ! ἔχετε τὸν νοῦ σας ;

Μαθ. Καὶ θέλεις νὰ φύγωμεν ὡς γυναῖκες ;

Μιχ. Ἐσχινᾶς φαίνεται τὴν ἀστυνομία· ἀν σᾶς μυρίζει τὸ φρέσκο, πάρτε α. — Ἀλλὰ ματαῖα πᾶσα συζήτησις (τοὺς ᾤοει καὶ κλεῖ τὴν θύραν), διότι εἰς τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν θέλω κρούσει τῆς αἰωνιότητος τὴ πρόθυρα !

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Μετασκευὴ τῆς σκηνῆς ἐν τῷ δωματίῳ Μελίδου, τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἔπιπλα.

ΜΑΘΙΟΣ καὶ ἔπειτα Ὁ ΜΕΛΙΔΗΣ.

Μαθ. Δόξα σοι ὁ Θεός ! Παναγία Τριάς ἐλέησον ἡμᾶς ! Εἰς δύο λεπτὰ ἐπῆρα τὸν δρόμον, τὰκ τὰκ ἡ καρδιά μου. θὰ τρυπήσῃ τὸ στῆθός μου. Μασκαράς ὅστις στὰ καλὰ καθήμενος ζητεῖ τὰς Ἀθήνας, τὴν κατοικίαν αὐτὴν τῶν δαιμόνων. Πέτρα, θὰ οἶψω πίσω μου ! θ' ἀκούω Ἀθῆναι καὶ θὰ φεύγω καὶ θὰ φεύγω ! Μὴ μόνον στιγμὴ ὡς βάλαμον εἰς τὰς πληγὰς μου, ἀνεκούρισε τὰς θλίψεις μου ἡ χαρίεσσα καὶ πλουσιωτάτη δεσποσύνη, ἀγνοῶ τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ βεβαίως θὰ εὐρίσκεται εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς θέλγητρα. ὦ κόρη γλυκεῖα τῶν ἐρώτων μου ! ὁ ἔρωσ σου ἄς μοὶ δώσῃ τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρω τὸν τρικυμιῶδη βίον τῶν Ἀθηνῶν, μέχρις ὅτου ὁσίους τελέσας γάμους σὲ ἐπαναφέρω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τερπνὴν πόλιν τῶν Θεῶν. ὦ ! τί πῦρ ἐξέχυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ της ! πόσον ἐταχύνθησαν οἱ παλμοὶ μου ! ἡ δὲ ἐπιβεβαίωσις τῆς μεγάλης προικὸς της ἐπικυροῖ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν της καὶ τὸ ὑπέροχον μεγαλεῖόν της. Ἐξ μῆνας παιδεύεται ὁ Μιχαὴλ καὶ δὲν ἐκέρδισεν οὔτε ἓν της βλέμμα. ὦ ! ἡ χαρὰ μου μοῦ δίδει πτερά ! Ὁ ἔρωσ της ἤνοιξε τὴν κλονισθεῖσαν καρδίαν μου ! Πότε θὰ περάσῃ ἡ μακρὰ καὶ ἀτελεύτητος νύξ ; Θ' ἀποθάνω ἀπὸ ἀνυπομονησίαν !

Μελ. Μήπως ἐννοεῖς νὰ κοιμηθοῦμεν ; ἡξούρεις ποῦ ἔμουν ; ἐκαθάριζα τὸ ὄπλον μου καὶ τὸ ξίφος μου, τὰ ἔχω ὀπισθεν τῆς

θύρας ἰδοῦ (τὴ δεικνύει), κάμε ἐκλογὴν ἢ ξίφος ἢ ὄπλον, ἂν καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ἀμφοτέρω ἡτίμασες.

Μαθ. Καὶ θὰ ξενυκτήσωμεν ἂν σολντάτοι ;

Μελ. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη ἄλλως ; ἂν αἴφνης ἔλθουν ; νὰ μᾶς φονεύσουν χωρὶς νὰ ἡμιλήσωμεν ; Ἐλα μὴ συλλογιέσαι !

Μαθ. Μία αἰτία, ἓνα μυστικὸ μοῦ δίδει θάρρος, φέρε τὸ ὄπλον (κατ' ἰδίαν). Εἰς τὸν ἔρωτά μας δεσποσύνη θὰ φονεύσω ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ πατήσῃ ἐδῶ τὸ πόδι του.

Μελ. Ἀφῆσε ταῖς κούραις, τὰ λέγεις ἐπειδὴ φαντάζεσαι πῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθουν, ἂν σοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν τὸ ἐναντίον θὰ ἔβλεπα τὴ παληκαριά σου.

Μαθ. Ὑποκρισίαις δὲν εἰξεύρω ! ἔχω θάρρος πολὺ, δὲν φαίνομαι ἄγριος ὥς πάνθηρ ;

Μελ. Θὰ σὶ ἰδῶ (κρούεται ἡ θύρα καὶ ἀνοίγει).

Μαθ. Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ !

ΣΚΗΝΗ Η΄

Οἱ ἄνω καὶ ΚΡΟΚΙΔΗΣ.

Μαθ. (ἀφίνει νὰ πᾶσῃ τὸ ὄπλον). Τί θέλεις κύριε ;

Κροκ. (τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος). Τί θέλω αἶ ! τί θέλω ! Τί ὅπλα εἶναι αὐτά ;

Μαθ. (συγκυχυμένος). Ἦταν σκουγιασμένα καὶ τὰ ξεσκουρ-γιάσαμεν.

Κροκ. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν παρακαλῶ ;

Μελ. Διὰ τὸ κυνηγί.

Κροκ. Εἶναι κυνηγιοῦ αὐτὸ τὸ ὄπλον ; ἢ θέλεις νὰ σοῦ τὸ σπάσω στὸ κεφάλι ;

Μελ. Ἀφοῦ δὲν ἔχομεν ἄλλο ;

Κροκ. Αἶ κύριε Μαθιέ ! ἡξεύρεις τί θέλω ;

Μαθ. (ἐντρομος). Τί κύριε Κροκίδη ;

Κροκ. Ἐμαθα πῶς ἔδωσες 100 δραχμαῖς εἰς τὸ Μιχελῆ, εἶναι ἀλήθεια ;

Μαθ. (ἐντρομος). Ναί !

Κροκ. Τὰς ἔδωσες νὰ τὸ μαρσάρῃ γιὰ τὴν πατρίδα ὅπως ἀποφύγῃ τὴν μονομαχίαν, τί λές ;

Μαθ. (κλαίει). Εἶναι ψεῦμα κύριε Κροκίδη, ταῖς ἐχρειάσθη, μάλιστα ἐγὼ ἐκινδύνευσά νὰ ταῖς χάσω, καὶ χάρις ὅπου ἐγγυήθη ὁ Μελίδης.

Κροκ. Εἶναι ἀλήθεια Μελίδη ;

Μελ. Μάλιστα.

Κροκ. Καλῶς. Γινώριζε πῶς ἂν φύγη ὁ Μιχελῆς δὲν θὰ χά-
σω τίποτε νὰ ἔλθω εἰς τὰς Θήβας νὰ σὲ ξεπαστρέψω.

Μαθ. Ὁ Μιχελῆς εἶναι τίμιος κύριε Κροκίδη καὶ δὲν φεύγει.

Κροκ. Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ. Θὰ σὲ ἰδῶ αὖριον ἀφοῦ κατοι-
χεις ἐδῶ (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Θ.'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΚΡΟΚΙΔΟΥ.

Μελ. Ἐλα δέσε ἓνα μπόγο τὰ ροῦχά σου, τί τὰ φέρεις γύρω,
ἡ ζωὴ σου προεγράφη, κινδυνεύεις ! (τὰ δένει).

Μαθ. (κλαίει). Ἀχ Θεέ μου ! κεραύνωσέ με, ἔφυγε τὸ αἷμά
μου, δὲν ἀντέχω ! Κρύος ἰδρὼς μὲ περιβρέχει, μὲ τί θηρία ἔμ-
πλεξα !

Μελ. Ἐμπρός ! φορτώσου !

Μαθ. Γιὰ ποῦ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός ;

Μελ. Γιὰ τὴν Κέρκυρα.

Μαθ. Τί λὲς ἀδελφέ ! βρίσκομε τέτοια ὥρα εἰσητήρια ; φεύ-
γει βαπόρι ;

Μελ. Τί ἔπαθες ; Βρὲ τί βαπόρι καὶ εἰσητήρια θέλομεν γιὰ
τὸ ξενοδοχεῖον ;

Μαθ. Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα τὴ Κέρκυρα, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ μοῦ
᾿φάνη πολὺ παράδοξο !

Μελ. Μὴ χειρότερα ! Ἐσαλεύθη ὁ νοῦς σου ;

Μαθ. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάττῃ !

Μελ. Ἐμπρὸς ἔτοιμα, σήκωσέ τα !

Μαθ. Ἀπὸ τὸ γάντι νὰ γείνω χαμάλης ; Δόξα σοι ὁ Θεός !

Μελ. Εἶθε νὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα !

ΣΚΗΝΗ Ι.'

Μετασκευὴ σκηνῆς.—Δωμάτιον Ἀγίου.—Κλίνη.—Τράπεζα.—Σχέδια εἰκό-
νων.—Χρυστῆρες.—Καθίσματα κλπ.

ΑΓΑΘΟΣ καὶ ἔπειτα ΜΑΘΙΟΣ.

Ἀγαθ. Συμφορά σου Μαθιῆ, μὲ κάμνεις νὰ ἐρυθριῶ ἐνθυ-
μούμενος ὅτι εἶσαι συγγενής μου· τόσαι ἱστορίαι, τόσα πλαστὰ

παιγνίδια, τόσαι κωμικαὶ σκηναί, δὲν ἤρκεσαν ὅπως ρίψωσιν ἀκτίνα φωτός εἰς τὸ κοιμησμένον πνεῦμά σου ὅπως ἐννοήσῃς ὅτι κατέστης παίγνιον τοῦ κόσμου; Ποιὸς πειρασμὸς σὲ ὤθησε νὰ κάμῃς τὸ ταξείδιον αὐτό; δὲν ἐκάθησο 'ς τὰ αὐγά σου; Ἀνάθεμα τῇ προκοπῇ σου! δὲν σ' ἐπνιγε στή κούνια! τί κούναε 'κείνη ἡ μάνα σου; Μοῦ εἶπε νὰ τὸν προσμείνω ὀλίγον, τί ἄρά γε νὰ μὲ θέλῃ; ἴσως γιὰ ν' ἀκούσω καμμιὰ φοβερὴ κουταμάρα του· ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὡς τὸν περιμείνω, διότι ὡς παρετήρησα εἶναι καλλήτερον ὁ καθεὶς νὰ γελαῖ μὲ ταῖς μωρίαις τῶν ἄλλων, παρὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὰς διορθώνῃ· ἂν ὅμως πολὺ βραδύνῃ, φοβοῦμαι μὴν εὕρῃ τὴν πόρτα. Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐργεταί.

Μαθ. (μακρόθεν). Προσφιλέστατε καὶ εὐγενέστατε ἐξάδελφε, χαῖρε καὶ εὐδαιμόνει!

Ἀγαθ. Ἐλα σπεῦσε καὶ ἔχω ἐργασίαν· νὰ ἦσαι σύντομος, λέγε τί θέλεις;

Μαθ. Ἀδελφὲ, μόλις κατώρθωσα ν' ἀποφύγω τὴν μονομαχίαν καὶ ὅλα τ' ἀποτρόπαια πρόσωπα· ἔχω νὰ ἐκτελέσω μερικὰς ὑποθέσεις μου καὶ δὲν στέκω ὥραν. Ἐχω ὅμως χρεῖαν τῆς συνδρομῆς σου.

Ἀγαθ. Καὶ πρὸς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Μαθ. Γνωρίζεις ὅτι ὁ Μιχαὴλ μοὶ ὀφείλει 100 δραχμὰς, σήμερον μονομαχεῖ, ἂν φονευθῇ τὰ χάνω!

Ἀγαθ. Καὶ τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω;

Μαθ. Ἀπαιτῶ ν' ἀκούσω τὴν ἰδέαν σου. Νομίζεις ν' ἀποθάνῃ;

Ἀγαθ. Καλὲ ἔχασες τὸν νοῦν σου; Καὶ εἶμαι ἐγὼ προφήτης;

Μαθ. Πῶς λοιπόν, δὲν γνωρίζεις μέσον τι νὰ τὰ γλυτώσωμεν;

Ἀγαθ. Σοὶ εἶπον ὅτι βιάζομαι. Ἐχεις τίποτε ἄλλο, εἰδὲ σ' ἀφήνω.

Μαθ. Δὲν σοὶ εἶπα τὸ οὐσιωδέστερον.

Ἀγαθ. Ἄς ἀκούσωμεν ποῖον εἶναι;

Μαθ. Μοὶ παρουσιάσθη μία ὠραία τύχη.

Ἀγαθ. Καὶ τί εἶδους τύχη; ἐμπρός.

Μαθ. Γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ ὁ Μιχαὴλ, εἶδες δὲ καὶ τὸ ἀπέναντι μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, λοιπὸν κάτοικος τοῦ μεγάρου εὐγενεστάτη δεσποσύνη, λησμονῶ τὸ ὄνομά της,—ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι οὐσιῶδες, στέργει νὰ γείνη σύζυγός μου, ἔχει ὡς ἑμαθον ἐκ βεβαίας πηγῆς ὑπὲρ τὰς 100 χιλιάδας δραχμὰς περιουσίαν, εἶναι ὠραία ὡς ἄγγελος, ἡ συγκατάθεσίς μου λείπει, μοὶ ἔδωκε rendez vous εἰς τὰς 2 μ. μ.

Ἄγαθ. Καὶ κάθεται ; τοιαύτη περίστασις δὲν παρουσιάζεται πάντοτε· γίνου ὅλος δραστηριότης.

Μαθ. Πρὸς τοῦτο μένε ἥσυχος, θεώρει το ἀπὸ τοῦδε τετελεσμένον, ἐδῶ εἶναι καὶ ἑμένα τὸ φόρτε μου.

Ἄγαθ. Νὰ σοὶ ἐκφράσω μίαν ἀπορίαν μου ;

Μαθ. Ἐλευθέρως.

Ἄγαθ. Πῶς ἐνῶ ἄλλοι φθείρουν τόσα ζεύγη ὑποδημάτων δὲν δύνανται νὰ κατορθώσουν ὅτι σὺ εἰς μίαν στιγμὴν ;

Μαθ. Εἶναι ἀπλούστατον· καὶ ἰδοὺ ἐν πρώτοις, μὲ βοηθεῖ ἡ ὠριότης μου, ἔχουσα ἐπικούρους τὴν εὐγλωττίαν καὶ φαιδρότητα μου· ἐξ ἄλλου εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πείρας ἔμαθον ἐρωτητροπίας τινὰς ὅπου ἐκτρέπουσι τοῦ καθήκοντος καὶ τὴν φρονιμωτέραν κόρην.

Ἄγαθ. Ἐσὺ εἶσαι Σατανᾶς.

Μαθ. Ἄλλ' ἂς κάμω τὴ ντουαλέτα μου, βαρύνομαι νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον (ἐξέρχεται ὡς νικητὴ).

Ἄγαθ. Χωρὶς ἄλλο ἐτρελλάθη, ἡ καμμιά παστρικά διὰ δολίων μέσων ἐννοήσασα φαίνεται τὸ ποιόν του θὰ τοῦ ἔσθησε πλεκτάνην, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ Μιχελῆ δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ ὑπηρετρία Ἀγγινάρα, αὐτὴ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ τόσο τόλμην, ἐκτὸς ἂν ἔβαλε ὁ Μιχελῆς τὴν οὐρά του, καὶ νὰ σοῦ ᾤσῃ ἔτσι φαίνεται ἡ δουλιὰ ὡς ὑπάγῃ, χρειάζεται νὰ λάβῃ τὸ μέρος του καὶ ὁ ἔρως.

Μαθ. (ἐξέρχεται σπουγγιζόμενος). Ἄν ἐξάδελφε ἡ ὑπόθεσίς μου ὡς ἔχω βεβαιότητα, λάβῃ αἷσιον πέρας, θὰ σοὶ χαρίσω 500 δραχμάς.

Ἄγαθ. Εὐχαριστῶ· ἡ γενναιοδωρία σου ἐφάνη ἀπὸ τὸν Μιχελῆν, ὅστις ἀποθνήσκει ὑπὲρ σοῦ καὶ ἐχάλασες τὸν κόσμον δι' ἐκατὸν δραχμάς.

Μαθ. Καὶ εἰμπορῶ νὰ κάμω τὸν Μιχελῆν ἴσον πρὸς ἐσέ ;

Ἄγαθ. Ἄφες τα, εἰς ἐμένα δὲν περνοῦν, ἀλλοῦ.

Μαθ. (ἐτοιμασθεὶς). Φεύγω.

Ἄγαθ. Καλὴν ἐπιτυχίαν.

Μαθ. Ἀγράμματα bon succe.

Ἄγαθ. Ἄς εἶναι καὶ bon succe.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Μετασκευή.— Παριστᾷ μαγειρεῖον μὲ προθάλαμον. — Παλαιὸν κάθισμα.—
Μαγειρικά τινα σκεύη. — Χύτραι. — Τράπεζα ἐφ' ἧς εὐρίσκεται πινάκιον
μὲ κεκομμένην σαλίταν, καὶ γωνίαι τινες ἄρτου ἀποτελοῦσι τὸ περιεχόμενον.

Μαθ. (φέρων βλακωδῶς πεπλανημένα βλέμματα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, κίθεται ἐπὶ καθίσματος καὶ μονολογεῖ οὕτως. Σκέψις ὠραία ! ἀξία θαυμασμοῦ ! Ἐδῶ εἰς τὸ ἀπόκεντρον μέρος τοῦ μεγάρου δυσκόλως θέλουσι φαντασθῇ πλασσομένους τοὺς ἀρτιγενεῖς ἐρωτᾶς μας. Εὐγε ! εὐγενής· καὶ ὠραία δεσποσύνη, μέχρις ἐδῶ μὲ ὠδήγησε παιδίσκη τις πεπειραμένη εἰς ἐρωτικὰς ὑπηρεσίας. Μετ' ὀλίγον φθάνει ἡ ἐρωτικὴ χρυσαλλίς μου, ἃς γείνω ὑψηπέτης ἀετὸς νὰ τὴν συλλάβω, ἥδη ἃς προετοιμάζωμαι κανονίζων τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις ὅσας ὀφείλω νὰ πράξω, ἐμφανισθείσης ἐν πρώτοις θὰ ἐκβάλλω τὸ γάντι τῆς δεξιᾶς, θὰ κλίνω τὸ γόνυ (καὶ τὰ κάμνει), θὰ ἐκτελέσω ἐλιγμούς τινας τοῦ σώματός μου, ἔπειτα θ' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά της, θὰ τῆς ἐκφράσω τὸ ἐνδόμυχον πῦρ ὅπερ μὲ κατακαίει, θὰ συμφωνήσωμεν τὰ τοῦ γάμου καὶ κατόπιν τὰ τῆς ἀναχωρήσεως. Ταῦτα ὅλα δι' εὐφροσύνης νέον δὲν χρῆζουσιν προμελέτης, ἀλλὰ μὲ θερίζει διαβολομένη πεῖνα καὶ δὲν θὰ κάμω ἄσχημα νὰ χαιρετήσω τὴ σαλάτα καὶ τὰ ψωμί (τρώγει), αὐτὰ βεβαίως θὰ ἦναι ἀπομεινάρια τῆς δούλας, ἡ δὲ κυρία δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς κουζίνας (βλέπει γύρω), μοὶ τὸ ὑπαγορεύει βαθύτερον αἶσθημα (τρώγει), ἃς ἴδωμεν μὴ τὸ συρτάρι κρύπτει τίποτε (ανοίγει), ὦ ! ἓνα γλύκισμα ! χωρὶς ἄλλο εἶναι τῆς ὑπηρετρίδας, ἃς τὸ ξεγράψῃ (κλείει τὸ συρτάρι καὶ τρώγει τὸ τρίγωνον). Πῶς ἐβράδυνε τόσον ; θὰ καλλωπίζεται ἴσως . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΑΓΓΙΝΑΡΑ μόνη ἔπειτα καὶ ὁ ΜΑΘΙΟΣ.

Ἄγγ. Βρὲ δούλα τί ἔναι ἡ δουλιὰ σου νὰ παίζῃς μὲ τὸ διάβολο καρύδια ; τί τρέλλα ἔκαμα ν' ἀποφασίσω, γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τοῦ γειτόνου τὸ χατῆρι ὅπου μοῦ ἔχει πολλὰ καμωμένα, νὰ δεχτῶ ἓνα καπελαδούριο στὴ κουζίνα, εἶναι μοῦ λέγει κουτὸς καὶ μοῦ παρήγγειλε νὰ μεγαλοπιάνωμαι, πῶς ἔχω πλούτη 100 χιλ. προῖκα, πῶς τὸν ἀγαπῶ, μοῦ ἔπε καὶ κἀνα δῶ γαλ-

λικά ἄλλὰ τὰ ἐλθισμόνησα, μὰ δὲν πειράζει, θὰ τῇ τελειώσῃ δὲ τῇ δουλιᾷ ὁ Θανάσης. Ὁ καυμένος δὲν μὲ ὑποπτεύεται καθόλου, ὅλο μπιστεμένη καὶ προκομμένη μὲ πάει· εἶναι ὥρα του σ' ὀλίγο θὰ περάσῃ ν' ἀλλάξῃ ἄλογα στ' ἀμάξι, τώρα χρειάζεται λίγη καρδιά καὶ ὑπόκρισις, ἐμπρός (προχωρεῖ).

Μαθ. "Ω! ὦραία μου Δεσποσύνη! πῶς ἐβράδυνες, ἐκάστη στιγμή μοὶ ἐφαίνετο αἰὼν, ἀλλὰ τώρα ὅτε ἀτενίζω τὸ ἔνθεον κάλλος σου τὸ πᾶν λησμονῶ. Ἰδοὺ ῥίπτομαι λάτρης τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν σου! εἰς τοὺς πόδας σου γίνομαι χῶμα, ὅπως μὲ πατήσουν αἱ ἀλαθάστρινοι πτέρναι σου! ἡ καρδιά μου πάλλει σφοδρῶς! πνίγομαι! σὲ ἀγαπῶ! σὲ λατρεύω! *mon ame!*

Ἀγγ. Καὶ ἐγὼ ἄγγελέ μου! (ἐνθουσιάζεται τὸ γαλλικόν). *Je vous aime!*

Μαθ. "Ω! ὠμίλησόν μου τὴν γλῶσσαν τῶν Γάλλων, τὴν γλῶσσαν τοῦ Λαμαρτίνου! ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν μου θὰ παραφρονήσω! λαμβάνω πτερά! θὰ πετάξω!

Ἀγγ. (γελῶσα εἰρωνικῶς). Νὰ κλείσω τὸ παράθυρον;

Μαθ. Ζηλότυπος καρδιά, φοβεῖσαι; Δὲν φεύγω. Εἶμαι ἰδικός σου, ἰδικός σου διὰ παντός!

Ἀγγ. (κατ' ἰδίαν). (Τὰ γένια του ἔχουν σαλάταις, αἱ! τώρα τὰ χαλάσαμε! μοῦ ἔφαγε καὶ ταῖς γωνιαίς τὸ ψωμί· τί θὰ φάγῃ ὁ Θανάσης; Θὰ ἤτανε ψώφις τῆς πείνας). Τί ἔχουν τὰ γένια σου, σαλάταις; Τί θὰ τραβῇξῃ ἡ δούλα, θὰ τῇ δεῖρῃ ὁ μπαπᾶς στὸ τραπέζι.

Μαθ. Φιλεῦσπαλλγνε ἄγγελέ μου! ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν ὑπηρετήριαν εἰς καιρὸν ὅπου ὁ μανιώδης λατρευτὴς σου γονυπετῆς ζητεῖ ν' ἀσπασθῇ τὰ ἔγχνη τῶν βηματίων σου;

Ἀγγ. Ἐχω τὸν λογαριασμόν μου. Ἐλθισμόνησα εἶσαι τελειόροτος δικηγόρος;

Μαθ. "Οχι· εἶμαι διδάσκαλος τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας.

Ἀγγ. Χρυσὲ σύζυγέ μου! οὕτω θὰ σὲ ὀνομάζω· ἢ ἀπὸ 100 χιλ. προῖκά μου πολὺ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας· εἶδες ἐλθισμόνησα νὰ σ' ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σου.

Μαθ. Ὀνομάζομαι Μαθιὸς, ἀπὸ τὸ Καστελόρροζο.

Ἀγγ. Νὰ μοῦ ζήσης χαϊδεμένε Καστελορροζίκε Μαθιέ μου!

Μαθ. Πόσον γοητευτικοὶ εἶναι οἱ λόγοι σου! Σὲ εἶδον ἅπαξ καὶ μοὶ ἀφαίρεσας τὴν καρδίαν μου, σὲ βλέπω καὶ σοὶ δίδω τὴν δεξιάν μου, καθιστῶν σε εὐδαιμονεστάτην σύζυγόν μου!

Ἀγγ. (ἐνθουσιάζεται καὶ τὴν ἄλλην λέξιν). *Je vous remercie.*

Μαθ. Πόσον αἱ γαλλικαὶ λέξεις σποράδην ῥιπτόμεναι ἐν τῷ λόγῳ στολίζουσι τὴν ἐρωτικὴν μας συνδιάλεξιν. Ὡμιλεῖτε καλῶς, σὰς εὐρίσκω χαρίεσαν, ἢ προφορὰ σας κλίνει ὀλίγον εἰς τὸ γερμανικόν. Ἀλλὰ j'assur, 'πῆτε καὶ σεῖς τὸ γλυκύφθογγον ὄνομά σας ;

Ἀγγ. Δὲν θὰ σοῦ κακοφανῇ Καστελορροίζικε Μαθιέ μου ;

Μαθ. j'amais, σὲ βεβαιῶ.

Ἀγγ. Ὅσαις κατάρες ἐπῆρε ὁ νουνός μου ποτὲ δὲν θὰ 'δῇ προκοπὴ· μ' ἐβγαλε Ἀγγινάρα· κακὸ χρόνον ν'άχῃ ! δὲν εὐρέθη ἄλλο ὄνομα ;

Μαθ. Πολὺ μοῦ ἀρέσουν αἱ ἀγγινάρες, ἡσύχασε.

Ἀγγ. Καὶ τί, μὴπως εἶμαι κ' ἐγὼ φαί ;

Μαθ. Ἀπαγε τῆς βλασφημίας ! εἶσαι ἄγγελος !

Ἀγγ. Μὲ συγχωρεῖς, ὅ λεπτά.

Μαθ. Ἐλευθέρως.

Ἀγγ. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ.'

Ο ΜΑΘΙΟΣ καὶ ὁ ΘΑΝΑΣΗΣ, ἔπειτα καὶ ἡ ΑΓΓΙΝΑΡΑ.

Μαθ. (καθ' ἑαυτόν). Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ζενίθ, ἡ συγκατάθεσις τῶν γονέων της λείπει, ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγας δυσχερείας θὰ παρουσιάσῃ. Τί πνεῦμα ! τί ἐκπληκτικὴ μεγαλοφυΐα ! τί κομψότης χαρακτήρων ! ἐκτὸς τῆς μινός της, ἥτις εἶναι ὀλίγον πλατειά, πόσον φαίνεται πλασθεῖσα δι' ἐμέ ! Ἡ ἄφατος χαρὰ μου μὲ κάμνει νὰ λησμονήσω τὰς περιπετείας, τοὺς φόβους μου, καὶ ὁμοιάζω μεγαλόφρονα αὐτοκράτορα ὅστις ἀναμένει τὸ στέμμα. Τίς ἔρχεται ; θὰ ᾔναι ὑπηρέτης, ἃς κρυφθῶ. (κρύπτεται ὑπὸ τὴν τράπεζαν).

Θαν. Τί φαγιά ν' ἄχωμε σήμερα ; εἶναι παρασκευή· νηστεία καὶ κατάλυσις μπύρας καὶ ρουμιού. Ἀλλὰ ὅλο κᾶτι θὰ μοῦχη νὰ τσιπήσω ἢ Ἀγγινάρα (βλέπει ἔξω). Τρέχε καυμένη καὶ μὲ γκάστρωσες. Τέλος πάντων ἐφθάσαμε πάλι στ' ἄφτεινο τὸ ξενοδοχεῖό μας, πότε θὰ σοῦ πλερώσω μὲ τὸ παραπάνω καυμένη Ἀγγινάρα ; ὅσα λεπτά γλυτώνω ἀπ' τὸ φαί εἶναι δικό μας διάφορο, μὲ αἱ Χαραλάμπη τῇ Τερνῇ θὰ σοῦ κάμω μιὰ ρόμπα ποῦ θὰ τρελλάνῃς κόσμο. Τί γελᾷς ;

Ἀγγ. Καὶ ἂν ἐρωτᾷς γιὰ πολλοὺς λόγους, τί σὲ 'νοιάζει ;

Θαν. Μὴ τὰ περνᾷς γιὰ κοῦρες· σ' ἐσφαξα, μὰ τὴ Παναγία !

Ἀγγ. Κουρεύου καυμένε, ποῦ μὲ 'νοιάζει 'μένα γιὰ τὸ 'δικό σου φουστάνι, ἃς ᾔν' καλὰ οἱ μιστοί μου.

Θαν. Ξέλασα· νὰ ταῖς γηρέψῃς καϋμένη τοῦ ἀφέντη, ἔχω νὰ ρητιάσω ἓνα τροχὸ τῆς ἄμαξας. Ἀκοῦς μπιστεμένο μου ; τί γελᾷς ; Αὐτὰ δὲ μὴ μοῦ τὰ κάμῃς ἄλλη φορὰ.

Ἀγγ. (ἔρωτικῶς). Ἔχω ἄλλο ἐρωμένο σκάσε !

Θαν. Βρὲ ῥίλα καλά !

Ἀγγ. Δὲν χορατεύω.

Θαν. Νὰ τὰ ᾤῃς στὸ κλειδῶνα· τὰ κάνεις νάζια γιὰτὶ σοῦ ζήτησα τὴ βόγα, ἃς λείπη (τρίβει τὰς χεῖράς του). Ἐλα ! ἔχεις τίποτε νὰ τσιμπήσω ; τρέμουν τὰ γόνατά μου ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἀγγ. Δὲν ἔχει τίποτε καϋμένη Θανάση, ἡμεῖς οἱ δοῦλαις πρώτα φοβοῦμασθε τοὺς γάτους καὶ τώρα ξετρυπώνουν δὲν εἰξεύρω πόθῃ διάβολο ψιλοὶ καπελαδοῦρες μὲ τὸ γάντι, δὲν ἀφίνουν δὲ οὔτε σαλάτες οὔτε γωνιές. Σὲ τέτοιου εἶδους ζωῶφια τί χρειάζεταιται ;

Θαν. Εἶσαι τρελλή· ἃς ᾤρεθῇ κανεῖς κ' ἐγὼ τὸν σωτηρεύω.

Μαθ. (ἀντιστενάζει). Ἀχ ! ἄχ !

Ἀγγ. Δὲν ἀκοῦς τί βογγυτὸ ἔγαίνει, δὲν ἔμπορεῖ.

Θαν. Τώρα τὸν γιαιτρεύω· σύρε φέρε τὸ καμτσίκι.

Μαθ. (ἐξέρχεται κικῶς ἔχων). Pardon κύριε Θανάση.

Θαν. Βρὲ τί παρδὸν καὶ ξεπαρδὸν, τί θέλεις ἐδῶ καπελοδούριε ; ποῦ μᾶς ξεπάστρεψες τὴ σαλάτα, τί θέλεις ;

Μαθ. Ἢ Ἀγγινάρα μοῦ ᾤδωσε βαντεβοῦ.

Θαν. Τί λέγει Ἀγγινάρα, ἀλήθεια σὺ τὸν ἔφερες ;

Ἀγγ. Μάλιστα· εἶναι τώρα δὲς τρεῖς ἡμέραις ποῦ μοῦ κάνει τὸ νόστιμο, καὶ ἀπαιτεῖ 100 χιλιάδες δραγμαῖς προῖκα, σὲ θέλω τί τὸν φυλάξῃς ;

Θαν. (τὸν ῥαπίζει καὶ μετρά). Ἐν (ἔτο μίξεται νὰ φέρῃ καὶ δεῦτερον).

Μαθ. (τὸν ἀνυχαιτίζει). Λάβε 10 φράγκα καὶ φεύγω χωρὶς νὰ φωνάξω.

Θαν. Φέρτα καὶ πήγαινε στὸ διάβολο, γιὰ νὰ μάθῃς πῶς αἱ ἀγγινάραις ἔχουσι ἀγκάθια.

Μαθ. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Οἱ ἄνω πλὴν τοῦ ΜΑΘΙΟΥ.

Θαν. Πήραμε πρέζα.

Ἀγγ. Πῶς σοῦ ᾤφανε ἡ ἰδέα μου, καὶ τὸ παιγνίδι ποῦ τοῦ ᾤφτιασα.

Θαν. "Αξια τῆς Ἀγγινάρας μου.

Ἄγγ. Καὶ ἀμφιβάλλεις ἂν σ' ἀγαπῶ ;

Θαν. Καὶ σοῦ εἶπα ποτὲ λόγο ; Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μᾶς τυχαίην κάθε ἡμέρᾳ ἕνας τέτοιος.

Ἄγγ. Στάσου νὰ σοῦ δώσω ἕνα γλύκισμα (ανοίγει τὸ τρυτάρι καὶ δὲν τὸ εὐρίσκει). Βρὲ ποῦ νὰ τὸν φάῃ ὁ λύκος τῷ φαγε.

Θαν. Ἔχασες, ἀφοῦ δὲν εὐρέθη τὸ γλυκὸ, δώσε μου τὰ χεῖλη σου.

Ἄγγ. Τὰ χεῖλη μου καὶ τὰ ῥάτια μου θὰ πάνε: μαζὺ ἅμα βάλης τὸ στεφάνι, τί τῷχομε ἰδῶ μπακάλικο ; (τὸν ὠθεῖ εἰρωτικῶς).

Θαν. Ὡχ ! τζόγια μου !

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Δωμάτιον Ἀγάθου. — Τὰ αὐτὰ ἐπιπλᾶ.

ΑΓΑΘΟΣ καὶ ἔπειτα ΜΑΘΙΟΣ.

Ἀγαθ. (καθημένος πλησίον τῆς τραπέζης μονολογεῖ). Ἀνυπομόνως περιμένω νὰ μάθω τί τέλος ἔλαβεν ὁ δὸν κιχωτικός ἔρως τοῦ Μαθιοῦ μας, διότι ὡς μοῦ ᾔδωσε νὰ ἐννοήσω ὁ Μιχαὴλ δὲν ἠπατήθη μαντεύσας τὴν Ἀγγινάραν, θὰ τᾶπλεξε ὅμως πολὺ κακὰ μὲ τὴ Θανάσῃ, αὐτὸς ποῦ ἐβράδυνε τόσον πολὺ θὰ τὸν ἔλιωσε στὸ ξύλο· καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο τὸ μόνον σωτήριον ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὰς εὐρεσιμηχάνους δολοπλοκίας ποῦ τὸν ἀναμένουν. Εἶδες ὕστερον ἀπὸ τόσα νὰ τυφλώττῃ ἀκόμη ;

Μαθ. Τίς νὰ τυφλώττῃ ;

Ἀγαθ. Ὁ κόσμος ἀδελφε, τί στραβός ;

Μαθ. Μὴ σοῦ συνέβῃ τίποτε ; εἴμεθα ὁμοιοπαθεῖς.

Ἀγαθ. Τί θέλεις, ἡ καρδιά μου εἶναι ἡφαίστειον, ἂν ἐκραγῇ θὰ καύσῃ τὸν κόσμον.

Μαθ. Καὶ ἡ ἰδική μου εἶναι Αἴτνα.

Ἀγαθ. Πῶς ἀπέλειξεν ἡ συνέντευξις σας ἐγένετο μακρά ; καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι κάθε πρόσκομμα θὰ ἐξέλειπε. Τί σιωπᾶς ;

Μαθ. Ἄρες με ἀδελφε ! τὰ βάσανά μου ἔγειναν παροιμιώδη, ἃς ὑπάγουν κατὰ διαβόλου αἱ Ἀθῆναι καὶ τὰ καλά των. Ἡ μοῖρά μου τόχει ! ὅπου νὰ σταθῶ δαίμονες, ὅπου νὰ πατήσω φίδια, ἂν ὁσφρανθῶ καὶ ῥόδον τι μεταβάλλεται εἰς ἄκανθαν. Στυγερὸς δαίμων φαίνεται μὲ καταδιώκει, τίς ἤλπιζε ποτέ ;

Ἀγαθ. Τί ;

Μαθ. Τί ; ἡ Ἀγγινάρα νὰ γείνη δούλα ;

Ἀγαθ. (εἰρωνικῶς). Ἡ Ἀγγινάρα δούλα ; καὶ ἔχουν πολὺν καιρὸν ποῦ ἀπέκτησαν τὴν ἰδιοτροπίαν αὐτὴν τὰ χορτάρια νὰ γίνωνται δούλες ;

Μαθ. Δὲν μ' ἐννόησες.

Ἀγαθ. Καὶ πῶς θέλεις νὰ σὲ ἐννοήσω ἀφοῦ τόσο γριωδῶς ἐκφράζεσαι ;

Μαθ. Ἀγγινάραν καλὲ ἔλεγαν τὴν ἐρωμένην μου, ἥτις μετεμορφώθη εἰς δούλαν μὲ ἄλλον ἐραστήν.

Ἀγαθ. Εἶναι ἀρκετὰ ἀστείον.

Μαθ. Καὶ εἴθε νὰ συνέβαινε μόνον ἡ μεταμόρφωσις.

Ἀγαθ. (γελῶν). Πῶς συνέβη, καὶ τίποτε ἄλλο ;

Μαθ. Δὲν βλέπεις ! πῶς πετᾷ φωτιὲς τὸ μάγουλό μου ἀπὸ ἐνα δυνατὸ ῥάπισμα ποῦ μοῦ κατέφεραν ;

Ἀγαθ. Ἴσως κλητὴρ τις.

Μαθ. Ἐδῶς ὁ Θεὸς καὶ ἦτον ἀμαῆας, συγκαταβατικὸς πολὺ, ἐπειδὴ ἂν ἦτον κλητὴρ θὰ πηγαινὰ καὶ στὸ φρέσκο.

Ἀγαθ. Πῶς διὰβολο συμβιβαστικὸς ἀφοῦ σοῦ κατὰφερε τόσο γερὸ ῥάπισμα ;

Μαθ. Ἐ φίλε μου ! ἤρχισε κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν, ἂν καὶ ἤθελε ἐξακολουθήσει δύο τρία καὶ καθεξῆς, τοῦ προσέφερα 10 φράγκα καὶ ἐσταμάτησε παρευθὺς, ἂν ἦτο ἄλλος ἡδύνατο καὶ τοῦτο ποιῆσαι κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. καὶ περιπλέον ἂν ζητοῦσε παραπάνω θὰ τοῦ ἐδίδα χωρὶς ἀντιλογίαν εἰς τὴν ταραχὴν ὅπου εὕρισκόμεν.

Ἀγαθ. Ἀπορῶ πῶς τόσον εὐκόλα ἔγεινε ἡ μεταμόρφωσις.

Μαθ. Ἴδου, μικρὰ παιδίσκη ἀπειρος τῆς ὑπηρεσίας, φαίνεται κατὰ λάθος μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ παρτιμέντο τῆς δούλας.

Ἀγαθ. Πηγαινὲ τώρα νὰ σὲ ὠδηγήσῃ εἰς τῆς κυρᾶς.

Μαθ. Χρυσὸ νὰ μὲ κάμουν δὲν πηγαινῶ πουθενὰ, θὰ κυττάξω νὰ ξεμπερδέψω ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ τὸ μαρσάρω.

Ἀγαθ. Συμπέρασμα τῆς ἐρωτικῆς συνεντευξέως σου ἦτο τὸ δυνατόν ῥάπισμα καὶ ἡ φλεβοτομία τῆς τσέπης, χάρις ὅμως εἰς τὸν συγκαταβατικὸν χαρακτῆρά του ἀφοῦ ἠρκέσθη τῆς σακκούλας τὸ αἶμα, ἄλλοτε ἔσο φρονιμώτερος καὶ μὴ τὸ εἰπῆς οὔτε σὲ παπᾶ.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.

Οἱ ἄνω καὶ ΦΛΩΡΙΔΗΣ.

Φλωρ. Σᾶς ἐπροσκύνουσα.

Ἀγαθ. Εὐπρόσδεκτος.

Φλωρ. Ἐ Μαθιέ ! ὁ κόσμος στρέφεται ! στρέφεται ! Ὅυμᾶσαι ποῦ μὲ εἶπες ἀγράμματον ;

Μαθ. Δὲν ἐλησμονήσα, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Φλωρ. Ἐ ! σὺ ποῦ τᾶφαγας μὲ τὸ κουτάλι, κάμε μου τὴ χάρι νὰ διαβάσῃς τὴν παράγραφον αὐτὴν τῆς ἐφημερίδος· πολὺ σ' ἐνδιαφέρει.

Μαθ. (ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως) : « Ὅστις διατελὼν ἐν γνώσει ὅτι μέλλει νὰ λάβῃ χώραν μονομαχία, δὲν σπεύσει δ' ἐγκαίρως νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρμοδίους Ἀρχὰς περὶ τούτου, τιμωρεῖται ὡς ὑπαίτιος ὑπολαμβάνομενος μὲ διετὴ φυλάκισιν. »

Φλωρ. Τί τρέμεις ! Εἶναι τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς, πολλὰς ν' ἀρνηθῇς ὅτι δὲν ἐγνώριζες τοῦτο ; (ἐξάγει διπλωμὸν χάριτην) ἰδοὺ καὶ ἡ καταγγελία σου, σπεύδω νὰ τὴν δώσω εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν νὰ σὲ διδάξω νὰ ὠμιλῇς ἄλλοτε μὲ περισσύτερον σεβασμὸν διὰ τοὺς ἄλλους.

Μαθ. (ἐν ἀπελπισμῷ). Συγγνώμην ! μυριάκις συγγνώμην !

Φλωρ. Εἶναι πολὺ ἄργά.

Μαθ. Ἀκόμη θὰ μὲ κυνηγᾷ ἡ φορὰ τῆς τύχης ; Ἀλλοίμονον ! Εἰς ποῖον βάραθρον ἐρρίσθην ! Κατεστράφην, κλαύσατε τὸν ὀλεθρόν μου γονεῖς καὶ ἀδελφοί μου !

Ἀγαθ. Λάβε οἶκτον κύριε Φλωρίδῃ, συγχώρησέ τον.

Φλωρ. Αὐτόν ; Ποτέ ! ποτέ ! Ἐχάθη πᾶσα εὐσπλαγχνία, θὰ τὸν καταστρέψω, ἰδοὺ τὰ χαρτιά, θὰ ἐνεργήσω αὐθωρεὶ τὴν σύλληψίν του (φεύγει).

Μαθ. Δυστυχία μου ! τί νὰ κάμω ; ποῦ νὰ κρυφθῶ ; ἐγγίζει τῆς τελευτῆς μου ἡ ὥρα ! Φυλακὴ ἐγώ ; ἐγὼ φυλακὴ μετὰ τῶν κακούργων ; θ' ἀποθάνω πρὶν φθάσω !

Ἀγαθ. Τί κλαίεις ; θάρρος χρειάζεται, καὶ κύτταξε ὅπως ὅπως νὰ φύγῃς, ἀφοῦ σὲ καταδιώκουν ὅλοι οἱ τρανοὶ δαίμονες.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

Οἱ ἄνω, χωροφύλαξ, καὶ ἔπειτα ΜΙΧΕΛΗΣ.

Χωρ. Γιὰ χαρά σας.

Μαθ (ἐντρομος). Καλῶς ὦ...ρ...ί...σ...α...τ...ε! . . .

Ἀγαθ. Τί ὀρίζετε κύριε ;

Χωρ. Ποιὸς εἶναι ὁ Μαθιὸς Δημοδιδασκαλός ; τὸν κατήγειλαν καὶ τὸν ζητεῖ ἡ Μοιραρχία νὰ δώσῃ κάτι ψιλοῦ λογαριασμοὺς γιὰ μιὰ μονομαχίαν. Πῶς βουθαθήκατε ;

Μιχ. Ἰδοὺ με πρόθυμος.

Χωρ. Πήγαινε κατὰ διαβόλου σὺ, φέρω στέμα βασιλικὸν καὶ χόρατα δὲν σηκώνω.

Μαθ. (ὠγρός). *Ε...φ...υ...γ...ε κ...ύ...ρ...ι...ε !

Χωρ. Ἢ τρεμουλιαστή φωνή σου καὶ ἡ κιτρινάδα σου μοῦ δίνει νὰ καταλάβω ποῦ πάει. Αἱ παληκάρι ! δὲν τρώγομε χορτάρι· ἐμπρός ! ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου !

Μαθ. Δὲν εἶμαι ἔγὼ κ...ύ...ρ...ι...ε !

Χωρ. Δὲν θὰ παίζωμε κύριε, ἐμπρός !

Ἀγαθ. Καὶ ποῦ τὸν πᾶς, πρὸς Θεοῦ !

Χωρ. *Οπου τοῦ πρέπει.

Μιχ. Νὰ σοῦ δώσωμε ὃ φράγκα τί λές ; γίνεται τίποτε ;

Χωρ. Νὰ προσέχῃς εἰς τοὺς λόγους κύριε, ἂν δὲν σοῦ γουστάρῃ νὰ τὸν κάμῃς παρέα.

Μιχ. Ἄφῃσε αὐταῖς ταῖς τσιριμόνιες, ἔλα τώρα.

Ἀγαθ. Τί θὰ χάσης καϋμένε, κάμε μας τὴ χάρι.

Μαθ. Θὰ σὲ θεωρῶ εὐεργέτην, κάμε μου τὴν καλλωσύνην.

Χωρ. Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου παραβαίνω τὸ καθήκόν μου· ἔχετε χάρι ποῦ μ' ἤύρατε σταῖς καλαῖς μου, ἔλα μετράτε.

Μαθ. (περίχαρτος). Ἰδοὺ ἕνα τῶν 5 καὶ 60.

Χωρ Σᾶς εὐχαριστῶ· μένετε ἥσυχοι, θὰ κάμω ἐκθεσι πῶς λείπεις ἄλλου, θὰ βολέψω τὴ δουλιὰ καὶ τοῦ χρόνου. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

Οἱ ἄνωτέρω πλὴν τοῦ χωροφύλακος.

Μιχ. Τί κάμνει ὁ παρᾶς ! καλὰ λένε ὅπου φάει τὸ στόμα κλοῦν τὰ ῥάτια, ὀλοφάνερο. Ἄς μὴ τοῦ διδάμας ἵκεῖνα τὰ

λίγα καὶ περίμενε, ἤθέλανε σὲ ρίψει στὴ φυλακὴ νὰ βρομήσης, ποῖος ἤθελε γυρίσει νὰ σὲ ἰδῇ ; τοὺς μέλλει αὐτοὺς ἂν ἔχῃς σὺ ἐργασίαν, ἂν ἔβγαίνῃ ἡ ψυχὴ σου, σὲ κρατοῦν ὑπόδικο κανένα χρόνο καὶ Κύριος οἶδε τί χολαῖς θάχουν οἱ ἀνακριταὶ καὶ δικασταὶ σου· κλαίεις, τὸ νομίζουν ὑποκρισίαν, σὲ στέλλουν πίσω· ψυριάζεις, χάνεις τιμὴν, ὑπόληψιν, θέσιν· ἐπὶ τέλους γίνεσαι σωστός κακοῦργος, ἂν τὸ γυρεύσῃ ὀλίγο ἡ ψυχὴ σου.

Μαθ. Καλὰ τὸν ἐξοφορτωθήκαμε, ἔμεινε καὶ ὁ Φλωρίδης μὲ τὴν καταγγελίαν.

Ἄγαθ. Ὅλους σὺ καλὰ τοὺς ξεφορτώνεσαι, φαντάσου ὅμως πόση ἀβαρία γίνεται στὸ βαλάντιόν σου, εἶναι ἀποκριεὶς ἔπρεπε νὰ στείλῃς στοὺς γονεῖς σου παράδες, καὶ συλλογίσου ποῦ θὰ λείπει καὶ τὸ ναῦλο.

Μαθ. Νὰ σοῦ πῶ, ἀπέναντι τῆς ζωῆς ὀλίγο ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι τὰ χρήματα.

Μιχ. Ἀδελφε, μ' αὐτὰ θὰ μᾶς θάψουν· γὰρ νὰ σᾶς πῶ δὲν τὰ προσκυνῶ· πλὴν εἶδες, ἐλησμόνησα τὴν μονομαχίαν, ἔχομεν 2 1/2 καὶ δὲν ὑπολείπεται παρὰ 1/2 ὥρα.

Μαθ. Ἐρχεσαι νὰ φύγωμεν μαζὺ γιὰ τὰς Θήβας.

Μιχ. Καὶ νὰ φανῶ ἄτιμος ; ποτέ.

Μαθ. Καλῆτερα ἄτιμος παρὰ νεκρός.

Μιχ. Δὲν συμφωνοῦμεν, καλῆτερα νεκρὸς παρὰ ἄτιμος.

ΣΚΗΝΗ ΙΘ.'

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΡΟΚΙΔΗΣ.

Κροκ. Πόσον εἶμαι ἀκριβής ! Ἦλθον ὡς ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω κύριε Μιχελῇ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥρα πλησιάζει νὰ ζητήσω τὸν βραχίονά σας, καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν, σπεύσατε νὰ εἰδοποιήσετε τοὺς μάρτυράς σας, οἱ ἰδικοὶ μου ἀναμένουν ἐκεῖ.

Μιχ. Ἀφοῦ θὰ κάμῃ εἰς τῶν δύο μας ἓνα τόσον μακρυνὸν ταξίδιον, πρέπει ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ νὰ διευθετησῇ τὰς ὑποθέσεις του, μὴν ἀμφιβάλλετε ὅμως ὅτι ἡδυνάμην νὰ σᾶς κάμω νὰ περιμείνετε πολὺ, ἔτοιμος !

Κροκ. Περιττὸν ἡ προθυμία σας ἐφάνη καὶ δὲν φαντάζομαι ὅτι ἦτο δυνατὸν ν' ἀλλάξῃς τακτικὴν. Ἄλλ' ἄς μὴ χρονοτριβῶμεν, ἐμπρός !

Ἄγαθ. Καὶ τοῦ Μαθιοῦ αἱ παρακλήσεις ;

Κροκ. Τί εἶδους παρακλήσεις ;

Μαθ. Νὰ λυθῇ ἡ μονομαχία κύριε Κροκίδη, καὶ 28 δραχμαὶ ὅπου μοῦ ἐπερίσσευσαν τὰς κάμνω θυσίαν διὰ τὴν συμφιλίωσιν.

Κροκ. Τὸ νομίζεις τόσον εὐκόλον ;

Ἀγχθ. Καὶ ποῦ ἐγκρίνεται ἡ δυσκολία ;

Μαθ. Κἀμέτε δυνατὰ τὰ ἀδύνατα σᾶς καθικετεύω, καὶ θέλω ἐξοδεῦσαι ὅσα ἔχω καὶ ὅσα δύνανται νὰ δανεισθῶ ἀπὸ φίλους μου, σᾶς παρακαλῶ.

Μιχ. Ἐγὼ πρὸς χάριν σου Μαθιέ μου παραιτοῦμαι, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Κροκίδην.

Κροκ. Καὶ ὁ θηριωδέστερος ἄνθρωπος συγκινεῖται, στιγμᾶς τινας ἴσως εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτας πρὸς χάριν σου καὶ ἐγὼ ὑποχωρῶ, ἃς γείνη ἡ διασκέδασις.

Μαθ. (περιχαρῆς). Μάλιστα ! εἰς λήθην ἔστωσαν, εἰς λήθην ἔστωσαν,

Πάντες. Εἰς λήθην ἔστωσαν !

Ἀγχθ. Καὶ εἶναι νὰ λησμονηθῶσι !

Μαθ. Προτιμῶ νὰ πωλήσω καὶ τὸ πανταλόνι μου παρὰ νὰ βλέπω σκοτομοὺς καὶ αἵματτα, δὲν μ' ἀρέσουν τ' ἀποφεύγω ὅσον δύνανται.

Πάντες. Ζήτω ἡ διασκέδασις ! Ζήτω ὁ Μαθιός ! Κάτω ἡ μονομαχία ! Κάτω ὁ σκοτομός ! Κάτω ! (Πίπτει ἡ αὐλή).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἀγούσα ξενοδογείου. — Ἐπιμήκης τράπεζα ἐστρωμένη)

ΚΡΟΚΙΔΗΣ, ΜΑΘΙΟΣ, ΑΓΑΘΟΣ, ΜΙΧΕΛΙΗΣ
καὶ ΜΕΛΙΔΗΣ.

Μαθ. Θεοῦ φώτισιν εἶχα προτείνας νὰ συνθηκολογήσωμεν πρὸ τῆς μάχης, τὸ σχέδιόν μου ἐπέτυχε πληρέστατα. Τώρα μόνον λαμβάνει ἄνεσιν ἡ ψυχὴ μου· ἃς προσφέρωμεν θυσίαν εἰς τὸν Βάκχον.

Κροκ. Καὶ σοῦ ἔχω μιὰ ὄρεξι, τί ἄργεῖ νὰ μᾶς σερβήρῃ;

Ἀγαθ. Δὲν ἴκοῦς μυρωδιά; ψήνονται αἱ μπριζόλες.

Μιχ. Ἀπ' αὐταῖς ν' ἀρχίσωμεν ἢ νὰ πάρωμεν σοῦπα;

Μαθ. Ὅτι ἄγαπᾷ ὁ καθεὶς. (φωνάζει) Ξενοδόχε!

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἄνω καὶ Ξενοδόχος.

Ξεν. Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Μαθ. Ὅτι θέλει ἕκαστος, ἐγὼ θὰ σᾶς πληρώσω.

Ξεν. Πολὺ καλὰ δὲν θὰ μαλλώσωμεν.

Κροκ. Μαθιῆ, ἓνα βασίλειο ἀξίζεις, ἰδοὺ τί κάμνει ὁ καλὸς τρόπος.

Μαθ. Ἐκ φύτεως ἐγεννήθην διαλλακτικοῦ χαρακτῆρος.

Ξεν. Λοιπὸν τί θέλετε;

Πάντες. Σοῦπες.

Ξεν. ((φεύγει)).

Μιχ. Καὶ ὑπάρχει τις Μαθιῆ ὁ ἀντιλέγων;

Ξεν. (ἐπιστρέφει μὲ σοῦπες).

Πάντες. (τρώγουσιν).

Μαθ. Χρειάζεται ἓν μετὰ τὴν σοῦπαν, (πληροῖ τὰ ποτήρια οἴνου) εἰς λήθην ἔστωσαν!

Πάντες (πίνουν). Ἐβῆθα! εἰς λήθην ἔστωσαν.

Μαθ. Ὅταν μ' ἔχετε μαζὺ συμπλοκὴν μὴν φοβῆσθε.

Πάντες. Νὰ μᾶς ζήσης. Ζήτω ὁ Μαθιός! Ζήτω!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΛΑΕΚΟΣ.

Ἄλεκ. (Θέτει τὰ δυνατοῦτά της καὶ βλέπει εἰρωνικῶς). Τί εἶν' αὐτά ; τί βλέπω ; ἔδῳ κύριε Κροκίδη ; σὲ περιμένομεν ἀκόμη ὥραϊα μᾶς τὰ κατὰφες !

Μαθ. Κάθισε νὰ γευματίσῃς κύριε Ἀλέκο, ἐλύθη ἡ ἔρις, εἰς λήθην ἔστωσαν !

Πάντες. Εἰς λήθην ! εἰς λήθην !

Ἄγαθ. Ταῖς μπριζόλας καὶ τὰ μεζέδια.

Ξεν. (ἔξωθεν). Ἐρθασαν, στή στιγμή.

Ἄλεκ. Κροκίδη, ὁ Νταμάκης μὲ φίλους του σὲ ζητῇ νὰ σοῦ ξεπληρώσῃ τὰ δανεικά. Ἰλθὼν νὰ σὲ βοηθήσω, ἤδη σὲ περιφρονῶ, φεύγω . . .

Κροκ. Ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας μας κάθησε ἄφοῦ μᾶς κάνει ὁ Μαθιὸς αὐτὸ τὸ τραπέζι.

Πάντες. Κάθησε Ἀλέκο.

Ἄλεκ. Ἄς υποχωρήσῃ ἡ φιλοτιμία μου εἰς τὴν πείνα (κάθηται).

Κροκ. Ξενοδόχε κρασί, δὲν θὰ βγάλωμεν τὸ λαρύγγι μας.

Ξεν. (ἔξωθεν). Ἀμέσως. (καὶ αὐθιγὰ σπεύδει μὲ φιάλας).

Μαθ. Ποῦ εὐρίσκετε Ἀλέκο ὁ Νταμάκης ; ἴπάγω νὰ τὸν φέρω, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ λείψῃ.

Ἄλεκ. Εἰς τὸ Λουξεμβούργον.

Μαθ. Μὲ συγχωρεῖτε, θὰ ὑπάγω !

Ἄλεκ. Μὴ φύγῃς ἄνευ ἐπιστροφῆς ; συλλογίσου !

Μαθ. Σᾶς ἀφήνω τὸ παλτό μου. (φεύγει)

Ἄλεκ. (κατ'ιδίαν). Καὶ αὐτὸ θὰ ἔβροῦμεν τὸ τρόπο νὰ τὸ χάσῃς.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΜΑΘΙΟΥ.

Ἄλεκ. Καὶ τίς ἔφερε τὴν ὑπόθεσιν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ;

Πάντες. Ἡ παράφορος βλακία του. (πίνουν) Ἐβῆθα τοῦ κουτοῦ ! Ἐβῆθα ! (ἔδουν) :

Ποιὸς νὰ σοῦλεγε Μαθιέ μου τὰ καθὰ ποῦ θὰ τραβήξῃς
Μὲ τὴ τόση σου βλακία εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν ;
Τόπο γύρευες ἀγγέλων, μὰ σὲ ἔβρίκανε διαβόλοι
Ἄμια φύγῃς νὰ σὲ ἰδοῦμε ! πέτρα ᾗπισω δὲ νὰ ῥίξῃς ;

Ἐπρεπε πολλαῖς παράδες ν᾿ἄχες ῥμάτια μου κοντά σου
Νὰ τὰ τρῶμε, νὰ γλεντοῦμε, τρέχοντες ἀπάνω κάτω
Κ' ἄμια ὀδὴ ἢ συντροφιὰ μας ποῦ ᾤφθασ' ἢ κορφὴ τὸν πάτο,
Νὰ φωνάξῃ μέσ' τὰ φτιά σου, ἔϊντε κοῦκο στὴ δουλιὰ σου.

ΣΚΗΝΗ Ε΄

Οἱ ἀνωτέρω ΜΑΘΙΟΣ καὶ ΝΤΑΜΑΚΗΣ.

Μαθ. (τὸν σύρει πρὸς τὰ ἐντός). Μὴ μοῦ χαλᾶς λοιπὸν τὸ χατήρι. Ἔλα καὶ τῷχομε στρωμμένο.

Νταμ. Δὲν ἔμπορῶ ἄφῃσέ με, δὲν χωνεύω ᾗκείνον τὸν Κροκίδην.

Κροκ. Καλὰ παιδί μου ! εἶπα νὰ τελειώσουν αὐτά· δὲν ἀργῶ ν' ἀλλάξω τὰ μυαλά μου.

Πάντες. Ἐντροπή Κροκίδην μὴ χαλᾶς τὴ διασκέδασι, ἐντροπή.

Μαθ. Ἔλα λοιπὸν Νταμίκην, ἔλα.

Νταμ. (κάθεται κηλί). Δὲν θὰ ξεχάσω ὅμως ποτὲ τὴν ἔχθρα μας μὲ τὸν Κροκίδην.

Κροκ. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ὑποχωρῶ μόνον πρὸς χάριν τῆς παρῆας.

Μαθ. Ξενοδόχε, φέρε κρασί.

Ἀγαθ. Εἰρευτε ποῦ μᾶς λείπει ὁ Γαργαλίδης ;

Μαθ. Τφόνντι, πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦρχετο.

Μεχ. Εἶναι ἀδιάθετος ἀπὸ μερικάς ντουζίναις ξυλιᾶς ποῦ τοῦπεσαν στὴ πλάτη.

Μελ. Ἄς πιοῦμεν εἰς ὑγείαν του. Ἐβῆθα τοῦ Γαργαλίδην, ἐβῆθά του.

Κροκ. Ἄς χαλάσωμε τὸ χωριὸν, φθάνει.

Ἀγαθ. Καὶ νισάφι πιὰ.

Μαθ. Ἄς φύγουν οἱ ἄλλοι, μείνε σὺ Ἀγάθω, νὰ πληρώσω-
μεν τὸν ξενοδόχον.

Πάντες. (φεύγουν). Εὐχαριστοῦμεν Μαθιέ.

Μαθ. Τίποτε κύριοι, μικροδουλίες.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΑΘΙΟΣ, ΑΓΑΘΟΣ καὶ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

Μαθ. (πρὸς τὸν Ξενοδ.). Πόσο κάνουν κύριε ;

Ξεν. (δεικνύει κατάλογον). Πενήντα κύριε !

Μαθ. Δραχμαῖς ;

Ξεν. Ἄμ' πῶς λεπτά !

Ἀγαθ. Στρογγυλὸ τόκοφες ἅν τραπεζίτης.

Μαθ. Θὰ μὲ πιστώσης 22 δραχμάς, ἔχω μόνον 28, δὲν ἤλ-
πιζα νὰ φθάσουν τόσα.

Ξεν. Ἐπρεπε νὰ κάμης τὸ λογαριασμό σου ἐξ ἀρχῆς, ἔλα !
καὶ αὐτὰ τ' ἀκούω κούφια !

Ἀγαθ. Καὶ δὲν θὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα ;

Ξεν. Πῶς ὄχι ; ἅμα πληρώσετε εἰσθαὶ ἐλεύθερος· μὴ τὸ ρί-
χνετε στὴν ἀμάκκα, ἀλλοιῶς ἡ Ἀστυνομία δὲν εἶναι μακρυά.

Μαθ. Δὲν ἔχεις σὺ Ἀγάθω ;

Ἀγαθ. Πρόκοφες, δύο μῆνες τρώγω βερεσὲ καὶ σήμερα αὐ-
ριο μοῦ δίνει κλοτσιὰ ὁ ξενοδόχος μου.

Μαθ. Τότε πῶς νὰ γείνη ;

Ξεν. Τί τὸ λες εἰς ἐμένα σὺ ἔξεύρεις.

Μαθ. Δὲν ἔχω ἄλλα ἀδελφέ.

Ξεν. Κάμε τὸ κολαῖ σου, δὲν τ' ἀκούω αὐτά.

Μαθ. Μὰ εἴμεθα ἀφερέγγυοι ;

Ξεν. Τί μὲ μέλει ;

Ἀγαθ. Αὐτὸς δὲν πέρνει ῥωμαῖϊκα, ἄφησε ἐνέχειρο τὸ ρο-
λόϊ σου ἀδελφὲ καὶ μᾶς περιμένουν ἀπ' ἔξω.

Μαθ. Τὸ ἔχω 70 φράγκα ἀγοράσει, τ' ἀφήνω εἰς σὲ 5 λεπτά
ἐπιστρέφω φέρω τὰ χρήματά σου καὶ τὸ πέρνω.

Ξεν. Καὶ τί μεσίτης εἶμαι ἴγώ ; αὐτὰ δὲν τὰ κάνω· ποῦ
ἔναι ἔκεινα ποῦχεις ;

Μαθ. (τὰ δίδει). Ἰδοῦ.

Ξεν. (τὰ λαμβάνει). Φέρει καὶ τὸ ρολόϊ ἐδῶ στὴν ὀργή ! τὸ
ἀγοράζω· ποῖος ἔξεύρει τί παληοκαρβάνη εἶναι, καὶ ἄλλη φορὰ
αὐτὰ νὰ μὴν τὰ κάνετε.

Μαθ. Καὶ θὰ μοῦ τὸ ψωμοφᾶς γιὰ 20 δραχμὰς ;

Ξεν. Ἐχομε καὶ ὕβρεις ! τοῦ κάμνω χάρι γαιδοῦρι καὶ ἔχεις παραπάνω λόγια.

Ἀγαθ. Ἐέκαμε ἀδελφὲ ὅπως ὅπως καὶ αὐτὸς δὲν πείθεται ἄλλως πως.

Μαθ. Ἄς ἔβάλω τοῦλάχιστον τὴν καδένα.

Ξεν. Ἐτσι ἔ ! καὶ ποῖος τὸ παίρνει χωρὶς καδένα ;

Μαθ. Ἐσὺ ἀδελφὲ μὲ γδύνεις· εἶναι χρυσῇ.

Ξεν. Ἀπὸ κοντὰ πέρασε ! ἔλα καὶ δὲν θέλω ζάλαις, κάμε ὅτι διάβολο θέλεις, ἐγὼ θέλω τὸ παρᾶ μου.

Ἀγαθ. Αὐτὰ ἀζίζιουν 120 δραχμὰς καὶ θὰ τὰ πάρης γιὰ 20, εἶναι ληστεία !

Ξεν. Κύριε ! νὰ ἦσαι προσεκτικὸς καὶ τέτοια λόγια νὰ μὴ πετᾷς ὅπου φθάσης γιατί ἔ ! ἐχάλασα τὴ καρδιά μου μὲ τὴν ἀτιμίαν σας.

Ἀγαθ. Δόστο ἀδελφὲ, ἔμπορεῖ καὶ νὰ μᾶς κτυπήσῃ.

Μαθ. (ἐν βαθυτάτῃ λύπῃ). Πάρτο καὶ πιστεῦω ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως νὰ μοῦ ἐπιστραφῇ.

Ξεν. Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ πλαγιάσῃς. Πά ! τί ἔχει. στὴ τσέπη ; τί κρέμεται ; ἡ πετσέτα· ἃ ! ἔχεις καὶ αὐτὴ τὴ χάρι ; καλὸς εἶσαι ! κλητῆρες ! Βρὲ τί κλητῆρες ! τί τοὺς θέλω ! ἐγάλλτην γλῆγορα (τοῦ τὴν σύρει καὶ εὐρίσκει καὶ μίχ σπιροθήκη), νάτα ! αὐτὸς ἐζήτησε νὰ μοῦ σηκώσῃ τὸ μαγαζί· (τοῦ δίδει βάπισμα) νὰ μάθῃς ζῶον νὰ κλέπτῃς, χάσου ντροπιασμένε . . . (τὸν ὠθεῖ).

Ἀγαθ. Πῶς κτυπᾷς κύριε : πιθανὸν νὰ τὸ ἔκαμε ἄστεϊον φίλος τις, δὲν φθάνει ποῦ ρίμαξες τὸν ἄνθρωπο μόνον κτυπᾷς ἀκόμη ;

Μαθ. (δακρύων). Ἄλλος μοῦ τῶκαμε τί φταίω ἄγώ ;

Ξεν. Στὴ κλοπὴ δὲν χωρεῖ τὸ ἄστεϊον.

Ἀγαθ. Καλὰ τρέχω εἰς τὴν Διεύθυνσιν καὶ σὲ σιάζω τώρα γλῆγορα καὶ ὅχι εἰς τὴν Δευτέραν Παρουσίαν ὅπου θὰ περιμένῃ ὁ Μαθιὸς (φεύγει καὶ κατόπιν ὁ Μαθιός).

Ξεν. Μιλᾷτε ἀκόμη ; ἃ ! μασκαράδες ! ποῦ δὲν ἀφίνετε ποτῆρι σὲ μπεραρία, καὶ μαχαιροπήρουνα καὶ πετσέτας σὲ ξενοδοχεῖον ; Κρεμισθῆτε στὴν ὁργὴ τοῦ Θεοῦ χαμάλιδες !

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Μετασχευάζεται εἰς δωμάτιον τοῦ ΑΓΑΘΟΥ.

ΜΑΘΙΟΣ καὶ ἔπειτα ΛΑΕΚΟΣ.

Μαθ. Φοβερά πράγματα ἔλαβον χώραν εἰς τὸ βραχὺ διάστημα τῶν τριῶν αὐτῶν ἡμερῶν, πῶς ἀντέχω εἰς τόσας περιπετείας εἶναι θαῦμα ! Ὁμολογουμένως ἔδειξα πρὸς τὴν φορὰν τῆς τύχης στωϊκὴν ἀπάθειαν, ἢ μοῖρα δὲν μὲ ἐστέρησε τῶν δώρων της· πολὺ ὅμως μὲ στενοχωρεῖ ἡ ἀπώλεια τοῦ ὥρολογίου καὶ τῆς καδένας. Πῶς νὰ ἐπιστρέψω τώρα χωρὶς ὥρολόγιον ! θὰ καταστῶ ἀντικείμενον χλεύης ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων τῆς συναναστροφῆς μου, οἱ ὅποιοι ἀρέσκονται νὰ μοῦ εὐρίσκουν ψόγους ἀπὸ μῖσος πρὸς τὴν δικαίαν ὑπεροχὴν μου. Δὲν δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι μὲ ἐλῆστευσαν ἀφοῦ ἀπέθανεν ἐν Ἑλλάδι ἡ ληστεία, ὁ κόσμος θὰ γελάσῃ μαζὺ μου ὥρολόγι μου ! παρηγορία τῶν μακρῶν χειμερινῶν νυκτῶν μου ! σὲ ἔχασα ! σὲ ἔχασα ! Ἡ Κυβέρνησις καταδιώκει τοὺς ληστὰς τῶν περιχώρων καὶ ἀρτῆει νὰ ἐξασχῶσιν ἀνενοχλήτως τὸ ἐπάγγελμά των οἱ μεγαλῶνυμοι λησταὶ τῶν πόλεων. Τὰς φράσεις αὐτὰς τὰς ἔλεγεν καθ' ἐκάστην ὁ πτωχὸς Ἐπαρχος, ἀλλὰ τίς τὸν ἀκούει ; Ἰδοὺ ὅπου ἔγεια θῦμα τῆς ἀψευδοῦς μαντείας του· ὄχι ! θὰ ὁμολογήσω τὸ πάθημά μου καὶ θὰ εἶπω ὅτι ἔχει δίκαιον. Ἀλλ' αἱ συμφοραὶ μου ἔφερον λήθην τῆς παρούσης καταστάσεως· αὐριον Κυριακὴ τῶν Ἀποκρέω φαντασθεῖτε νὰ μὴ ἔχω λεπτὸν, ὁ Μιχαήλ ὡς ἔμαθα δὲν εἶναι τόσον ἀξιόπιστος· ἐξ ἄλλου μέρους δὲν ἔχω ἐλπίδα, τί νὰ κάμω ; ποῦ νὰ καταφύγω ; ἐδῶ χρειάζεται νοῦς καὶ πάλιν νοῦς. Νὰ μείνω μέσα ; ὁ Θεὸς δὲν βρέχει παράδες. Νὰ ἔβγω ἔξω ; καὶ ποῦ νὰ ὑπάγω ; Πάντες τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐκβαλεῦνται καὶ ἐγὼ ὁ δύσμοιρος στεροῦμαι καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, δὲν ἔχω καὶ τὸν ναῦλον εἶδ' ἄλλως δὲν ἔμενα στιγμὴν ! Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῶν κακῶν μου στεροῦμαι 50 λεπτῶν νὰ κατέλθω εἰς Πειραιᾶ, ὅπως ἐνταμύσας τὸν γνωστὸν συνάδελφόν μου Τρισκέλην, συνάψω δάνειον διὰ τὰ ἐξοδά μου, τί νὰ κάμω ; εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου.

Ἄλεκ. Τί ἔχεις Μαθιέ μου ;

Μαθ. (λυπημένος). Τί ἔχω ; τί ἡμέραν ἔχομεν σήμερον ; καὶ ἐγὼ στεροῦμαι, ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἰπῶ, ἄρτου φίλου μου, ἄρτου ! (κλαίει).

Ἀλεξ. Λαμβάνω συμπάθειαν εἰς τὸ δυστύχημά σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι καλητέρα ἢ θέσις μου, τί δύναται νὰ κάμῃ ὁ κρῖος τοῦ παγωμένου ; Μάτην ἦλθα.

Μαθ. Τί θέλεις τίποτε ;

Ἀλεξ. Μιά ἱστορία μοῦ συμβαίνει ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ διήγησις ἀπαιτεῖ χρόνον ἡ δὲ διάθεσίς σου εἶναι κακὴ σὲ ἀφήνω, μὲ συγχωρεῖς (ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ).

Μαθ. Μεῖνε ἔσως δύναμαι νὰ σὲ ὠφελήσω, τί θέλεις ;

Ἀλεξ. Ἀδελφέ ! μαρτύρομαι τὸν Θεὸν ὅτι δὲν τὸ κάνω ἀπὸ περπαντία, ἄκουσε γνωρίζεις ὅτι περνῶ μὲ ταῖς ψευτιάς, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον πτωχός.

Μαθ. Λέγε καὶ λαμβάνω ἀνακούφισιν.

Ἀλεξ. Λοιπὸν ὅπως εἶπα χάριν τῆς συντηρήσεώς μου συνῆψα σχέσεις πρὸς μίαν ὑπηρέτριαν, δώσας τὴν ψευδῇ ὑπόσχεσιν νὰ τὴν στεφανωθῶ ἅμα λάβω τὸ δίπλωμά μου, μὲ ἄλλους λόγους κατώρθωσα νὰ ξεψωμίζω ἐκεῖ, καὶ νὰ τὸ πῶ ἀδιάντροπα περνῶ καλὰ τὸ καιρὸ μου.

Μαθ. Ἀνάθεμά σας γιὰ δοῦλες ! ἄχ !

Ἀλεξ. (εἰρωνικῶς). Πῶς σοῦ ἔκαμαν τίποτε ; τί ἀναστενάζεις ;

Μαθ. Τί ἀναστενάζω μὴ ῥωτᾷς. Λέγε.

Ἀλεξ. Ὡς ἄνθρωπος κι' αὐτὴ ἔχει τὴν ἰδιοτροπία της.

Μαθ. Ἐλαβὰ θλιβεράν πείραν. Ἐμπρός !

Ἀλεξ. Ἀθῶα ἰδιοτροπία ! ἐζήτηι νὰ καλλωπίζωμαι καὶ μοῦ εἶπε τσεκουράτα : « Ἀν ὡς ταῖς ἀπόκριες δὲν κάμεις καινούργιο » παλτὸ ἐδῶ νὰ μὴ ξαναπατήσης ! δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ βλέπω λε- » ρομένον, γιὰλὶ ἔκαμε ὁ γιανκᾶς σου ἀπὸ τῆς λέρα » καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ὅπως τὸν βλέπεις. Ἐσκέφθην λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῶ, ἅς μοι ἐπιτραπῇ ἡ φράσις, τιμίαν ἀπάτην, καὶ ἦλθον πρὸς τὴν σκοπὸν νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ σώσης ἀπὸ τὴν δυσχέρειαν αὐτὴν, νὰ μοῦ δώσης δι' ἓν μόνον τέταρτον τὸ παλτό του νὰ περάσω νὰ μὲ ἰδῇ καὶ θὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω αὐθωρεῖ, σοῦ δίδω τὸν λόγον τιμίου ἀνθρώπου.

Μαθ. Καὶ πῶς ; μήπως ἔλειψε ἡ ἐμπιστοσύνη μεταξὺ μας ; (ἀπεκδύεται). Ὅρίστε κάμε τὴ δουλειά σου, καὶ μίαν ὥραν ἂν λάβης ἀνάγκην κράτησέ το.

Ἀλεξ. Θὰ σοὶ εἶμαι ἀπειράκις εὐγνώμων. Χαῖρε (φύγει).

Μαθ. Τί εἰλικρινὴς ἄνθρωπος ! ἤνοιξε τὸ στῆθος του καὶ μοὶ ἔδειξε τὰς βαθυτάτας πτυχὰς τῆς καρδίας του, δὲν διεφθάρει τελείως ἡ ἀνθρωπότης ! Κατὰ πρῶτον μοὶ ἐφάνη ἀπρόσιτος, ἄγριος, ἀπότομος, ἤδη προσήνης, ἡμερος, μαλακός· ὀρθῶς ἔλεγεν ὁ Δι-

μαρχος ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὡς νόμισμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζε
δύο ἀπόψεις· ἡ ἀποστροφή ὅμως ἥτις ἐγεννήθη ἐν ἐμοὶ κατὰ
πάσης ὑπηρετρίας, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ πράξω μίαν
ἀγαθοεργίαν, καὶ δι' ἐμὲ ἂν μὴν ἀπελπισθῶ, ἴσως μυστική τις
βοήθεια παρὰ τοῦ Θεοῦ μὲ σώσῃ. Ὡ! ἔρχεται ὁ Ἀγαθός!

ΣΚΗΝΗ Η.

ΜΑΘΙΟΣ καὶ ΑΓΑΘΟΣ.

Μαθ. Πῶς ἐβράδυνες;

Ἀγαθ. Πῶς ἐβράδυνα; ἐκοσκίνησα ὅλον τὸν τόπον ν' αὔρω
χρήματα, ἀλλὰ ποῖος νὰ μοῦ δώσῃ, ποῦ ὅσους γνωρίζω τοὺς ἔ-
βηλα στο χέρι;

Μαθ. Καὶ θ' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης σήμερον τῶν ἀπο-
κρέω;

Ἀγαθ. Μόνον 50 λεπτὰ κῦρα, καὶ αὐτὰ μὲ τῇ μεγαλητέ-
ραν ἀπάτην. Ἰδοὺ πῶς· πηγαίνω στὸν κουρέα μου καὶ τοῦ λέγω
πῶς ἔχω βασιλικὴν δραχμὴν σπίτι, ὅτι εἰς ὀλίγο θὰ ἔλθω νὰ ξυ-
ρισθῶ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δώσε μου 50 λεπτὰ θέλω ν' ἀγο-
ράσω χαρτὶ διὰ μίαν εἰκόνα καὶ ἀμέσως ἔρχομαι, διὰ νὰ μὴ κάνω
δυὸ κόπους ἀπὸ καμπόσους ἐνδοιασμούς. Τέλος πάντων 'πῆρα
τὰ 50, τώρα θὰ κάμω 'μέραις νὰ περάσω ἀπὸ 'κεῖ, καὶ ἂν μοῦ
'πῇ τίποτε, δικαιολογοῦμαι πῶς ἐλησμονήσα.

Μαθ. Ἐσώθημεν! φέρε τα ἐδῶ νὰ ὑπάγω εἰς Πειραιᾶ, ἔχω
ἓνα φίλον συνάδελφον μὲ δανεῖζει καὶ ἔτσι διορθόνεται ἡ δου-
λιά. Ἀλλὰ θὰ περιμείνω τὸν Ἀλέκο.

Ἀγαθ. Καὶ τί τὸν θέλεις τὸν Ἀλέκο, νὰ σοῦ δώσῃ πασα-
πόρτι;

Μαθ. Ἐπῆρε τὸ παλτό μου γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅπου καὶ ἂν
εἶναι θὰ ἐπιστρέψῃ· ἔχει κι' αὐτὸς τὰ βάσανά του!

Ἀγαθ. Θὰ ἐπιστρέψῃ; ἄλλη μιὰ φορὰ, νά'χες κι' ἄλλο.

Μαθ. Πῶς; λέγεις νὰ τὸ καταχρασθῇ;

Ἀγαθ. Καὶ ὑπάρχει χειρότερος ἀμακαδόρος ἀπὸ αὐτόν;
Αὐτὸς δὲν σοῦ ἔβαλε καθὼς μοῦ εἶπαν τῇ πετσέτα στὴ τσέπη;

Μαθ. Αὐτός; Δυστυχία μου! Καὶ τώρα!

Ἀγαθ. Ὅταν δὲν ἐρωτᾷς ποῖος σοῦ φταίει; Ἔλα πάρε τὰ
λεπτὰ καὶ τρέξε στὸν Πειραιᾶ νὰ μὴ πάθῃς χειρότερα. Τὸ μπαλ-
τὸ ξέγραψέ το.

Μαθ. Καὶ τί χειρότερον νὰ πάθω ; ὑπάρχει ἄλλο ; Χειμῶνας καιρὸς μὲ τὸ σακάκι, θὰ ποντιάσω !

Ἀγαθ. Τρέμουν τὰ ὀδόντια σου ! πᾶρε αὐτὸν τὸν μποχτσὰ καὶ τράβα. Τώρα τί φυλάττεις τὰ γάντια γιὰ ντέρτι ἢ γιὰ μαράζι ; πέταξέ τα ἀπὸ 'κει νὰ χαθοῦνε, ἢ θέλεις νὰ σὲ πάρῃ ὁ κόσμος μὲ τὰ λεμόνια ; Δὲν βλέπεις τί μπάλωμα ἔχει ἀπὸ 'πίσω τὸ σακάκι ;

Μαθ. Ἀλλοίμονον πῶς κατήντησα ! (ἰτοιμάζεται νὰ φύγῃ).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΡΟΚΙΔΗΣ.

Κροκ. ὦρα καλὴ ; γιὰ δρόμο ; Ἐφαγα τὸ κόσμο νὰ σὲ γυρεύω καὶ ἐστάθῃ ἀδύνατον. Τί μοῦ γλυκογίνεσαι ;

Μαθ. Ἀφῆσέ με κύριε Κροκίδη, δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ ἄρρητα παθήματά μου, ἄφες με νὰ ζῆς.

Κροκ. Σὺ ἀδελφὲ ἔβαλες τὰ καθημερινά σου, μὴ τυχὸν μοῦ φεύγεις ; Ἐγὼ ἔρχομαι ἐξεπίτηδες νὰ σᾶς πάρω εἰς τὴν διασκέδασιν 'ποῦ δίδω σήμερον, δὲν ἐννοῶ νὰ μὴ σᾶς ἀποδώσω τὰ ἴσα.

Μαθ. Εὐχαριστῶ· δὲν δύναμαι κύριε Κροκίδη, δὲν δύναμαι !

Ἀγαθ. Εἶνχι ἀδύνατον, ἔχομεν ἐργασίαν.

Κροκ. Σᾶς κύριε κανεῖς δὲν σᾶς καλεῖ. Λοιπὸν Μαθιέ μου ; νὰ μᾶς φύγῃς χωρὶς νὰ σὲ ἰδοῦμεν, νὰ ταξιδεύσῃς χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃς τοὺς φίλους σου, δὲν τεριάζει μὲ τὰς ἄλλας ἀρετάς σου. Δὲν σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.

Μαθ. Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Κροκ. Καὶ νὰ ματαιωθῶσι τὰ ἔξοδα 'ποῦ ἔγειναν πρὸς χάριν σου ; Ἐλα ἡ ἄμαξα περιμένει, τρεῖς δρχμὰς ἡ ὥρα. Ἐμπρός !

Μαθ. Εἶναι τὸ ἴδιον ὥς νὰ ἦλθα.

Ἀγαθ. Καὶ τί διὰ τῆς βίας θέλετε νὰ ἔλθῃ ;

Κροκ. Ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὸ θὰ γείνη.

Μαθ. Πῶς ; μὲ τί δικαίωμα κύριε !

Κροκ. Μὲ τὸ δικαίωμα τῆς φιλίας.

Μαθ. Καὶ χαίρει τοιοῦτον δικαίωμα ἡ φιλία νὰ μὲ ἀπαγάγῃ χωρὶς νὰ θέλω ;

Κροκ. Μάλιστα· ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, θὰ τολμήσῃς ν' ἀντισταθῇς ; Ἀμαξᾶ ! ἀμαξᾶ !

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ἀμαξῆς.

Ἀμαξ. Τ' εἶν' ἀφέντη ;

Κροκ. Ἐψέ μεσα τὸν Γερμανὸν τοῦτον, ἡ ἰδιοτροπία του δὲν ὑποφέρεται !.

Ἀμαξ. (τὸν γνωρίζει). Ὁ Δάσκαλος ! Καὶ τί ἐπιπλο ἦτανε νὰ τὸν πετάξω μέσα ; τέτοια ὑπηρεσία δὲν κάνω.

Μαθ. (Ὡ ! ὁ ἀμαξῆς ὁ θανάσης ! ὅλοι οἱ διάβολοι πάντα ἐμπρὸς μου ὕψαίνου). Δὲν ἐμβαίνω, ποτέ !

Κροκ. Σὲ βάνω ἐγώ !

Μαθ. Μὴν ἐπιμένῃς θ' ἀντιστῶ πάσαις δυνάμεσι, καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ κραυγάζω ἀπελπιστικῶς.

Ἀμαξ. Τί εἶν' αὐτὰ κύριε ; ὑπάρχει ἐξουσία.

Κροκ. Ἄν δὲν σὲ ὑπερασπίζετο ὁ ἀμαξῆς ἤθελες διασκεδάσει ἀκουσίως μὲ εὐάρεστον παρέα, ὑπάγω νὰ τὴν διαλύσω καὶ θὰ σπεύσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος εἰς ὅτι λάβετε ἀνάγκην, καὶ διὰ ν' ἀποθέσω ἐπὶ τῶν χειλέων σου τὸ τελευταῖον φίλημα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Πολὺ ὀλίγος ἀριθμὸς φράγκων σᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ θεωρῆτε ἄριστον φίλον, πρόθυμον νὰ θυσιάσω τὸ πᾶν πρὸς χάριν σας. Ἄλλ' ἄς μὴ χάνω καιρὸν μετὰ 1/4 ποῦ σᾶς εὐρίσκω ;

Μαθ. Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐμπρὸς ἄμαξα, ἄς φύγωμεν.

Ἀμαξ. Δύω ὥραις περιμένω (φεύγουν).

Ἀγαθ. Αἰωνίως κουτὸς, τί ἤθελες νὰ προδώσης τὸ μέρος ὅπου θὰ πᾶς ; δὲν τοῦ ἔλεγες ἓνα ψεῦμα ;

Μαθ. Δὲν εἶδες μὲ ποῖαν εἰλικρίνειαν μοὶ ὠμίλει ;

Ἀγαθ. Μὲ ὅσῃν καὶ ὁ Ἀλέκος, ἀλλ' ἀντίο παλτό ! Εἶχες τύχη κ' ἐπρόλαβα, εἰδὲ Κύριος οἶδε ποῦ ἤθελες καταντῆσει.

Μαθ. Πῶς εἶναι δόλιοι ; δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω ! Ἐν τούτοις ἄς σπεύσω τὴν ἀναχώρησίν μου, θὰ λάβω καὶ τὰ λοιπὰ ροῦχά μου καὶ φεύγω διὰ παντός. Ἀλλὰ μὲ τί νὰ πληρώσω ἄχθοφόρον ;

Ἀγαθ. Πάρτα στὸν ὦμο σου ποῖος σὲ ἔξέρει.

Μαθ. (μετ' ἀποτροφῆς). Νὰ γείνω καὶ ἄχθοφόρος ; Πόσα μοῦ ἔκρυπτες τύχη ! ἀπὸ τὸ γάντι βαστάζος, ὑπομονή . . .

Ἀγαθ. Πόσον μοῦ φαίνεσαι γελοῖος μὲ τὸ μπαλωμένο σακάκι ! Δὲν κρυόνεις ; θὰ ἦσαι φαίνεται ψυχραίμος !

Μαθ. (ψεύγων). Δὲν ἤκουσες θὰ προσπαθήσω νὰ γείνω . . .

Ἀγαθ. Πρέπει νὰ κλαίῃ ἢ νὰ γελά τις μὲ τὰς μωρίας του ; τρέμεται ! ἂν δὲν τοῦδίδα τὸ μποχσὰ ἔμποροῦσε ν' ἀσθενήσῃ νὰ τὸν πάρωμεν στὸ λαιμὸ μας ! Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔλειψαν ἀκόμη αἱ ἱπποτικάι του ἰδέαι ! τί παράδοξος χαρακτήρ ! ἔχουν σκοπὸν νὰ τοῦ φτιάσουν κι' ἄλλα. Ἄς προλάβω νὰ τοὺς ἀναχαιτίσω, τόσα παθήματα καὶ ἀκόμη δὲν τοῦ κατέβασαν τὴ μύτη, δὲν ἀξίζει νὰ γίνουν ἄλλα. Ἄς σπεύσω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ὅπου φορτωμένος τὰ σαίγια του θὰ μὲ περιμένῃ.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Μετασκευῇ. Παριστᾷ τὸν σταθμὸν σιδηροδρόμου.—Λέγουσι μὲ καθίσματα.

ΜΑΘΙΟΣ καὶ εἷς χωροφύλαξ.

Μαθ. (ἀποθέτει τὸ φορτίον). Ὡχ ! ἴδρωσα !

Χωρ. Αἱ χαμάλη, δὲν εἶναι ἰδὼ τόπος γιὰ τὰ πράγματα ! θὰ τὰ πᾶς στὸ τελευταῖον βαγόνι. Πρώτη φορὰ φέρεις πράγματα ; ἔξέρω τί θέλετε σεῖς καμπόσοι ! Τ' ἀφήνετε ἰδὼ ἔρχεται ὁ ἀφέντης, πληρώνει ἄλλον καὶ τὰ μεταπάει· ἢ κατεργαριὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ λείψῃ. (τὸν γνωρίζει.) Βρὲ σὺ εἶσαι Δάσκαλε ; πῶς κατάντησες ἔτσι ;

Μαθ. (στενάζει). ὦ ! μὴ ῥωτᾷς !

Χωρ. Πήγαινε τα στὸ τόπο των.

Μαθ. Κάποιον περιμένω καὶ θὰ τὰ πάγω.

Χωρ. (κατ' ἰδίην). Ἄς φύγω, ἔμπορεῖ νὰ μοῦ καταφέρῃ τίποτε καὶ δὲν ἔχω ὀρεξί γιὰ λόγια. Δάσκαλε ἔχω μία μικρὰ ἐργασία μὲ συγχωρεῖς.

Μαθ. Στὸ καλὸ φίλε μου, ἔχε γειά.

Χωρ. Πῶς φεύγεις ; καλὸν κατενύδιον, πρίμα (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΜΑΘΙΟΣ, ΚΡΟΚΙΔΗΣ, καὶ ἔπειτα ΑΓΑΘΟΣ.

Κροκ. Φίλε μου τί βλέπω ; σὲ εἶδον μακρόθεν ἔσπευσα ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθην νὰ σὲ φθάσω. Πῶς ἐσὺ κατεδέχθης ἔνεκα γλίσχρου κέρδους νὰ σηκώσῃς τὰ πράγματά σου, αὐτὰ εἶναι ἀπονενοημένη πράξις. Αὐτὰ ἐπερίμενα ἐγὼ νὰ ἴδω ; προτιμώτερον νὰ μὲ ἐπιπτον οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ νὰ ἴδω τοιοῦτον ἐλεεινὸν θέαμα ! Ἀκοῦς νὰ ἐνεργήσῃς τὸ βαναυσότερον ἐπάγγελμα !

Μαθ. Φίλτατε ! εἰξεύρεις ἐγὼ εἰς αὐτὰ εἶμαι ἱππότης καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἐλειποθύμησα ἀπὸ ἐντροπὴν καθ' ὁδόν, κρύος ἰδρὼς ἔλουσε τὰ μέλη μου ὅχι τόσον ἀπὸ τὸ βάρος ὅσον ἀπὸ αἰδῶ, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἀφοῦ μοῦ ἐσώθη τὸ χαρτζιλίκι, ἀφοῦ εὐρίσκομαι χωρὶς ὁβολὸν σήμερον καθ' ἣν ὁ λοιπὸς κόσμος εὐωχεῖται, καὶ εἶναι καὶ οἱ σκύλοι χορτάτοι ; Ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω ὅ λεπτὰ νὰ πάρω ψωμί !

Κροκ. Εἶσαι ἄξιος ἀγχόνης ! καὶ ἐγάθη ὁ κόσμος νὰ μὲ ἐρωτήσης ; ἔχω 500 φράγκα εἶναι ἰδικά σου τὰ 100, ὅταν εὐκολυνθῇς μοὶ τὰ ἐπιστρέψεις, ἅς γυρίσωμεν ὀπίσω. Περίμενε νὰ εὐρῶ ἓνα χαμάλη, κρίμα ὅπου φαίνεσαι ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα καὶ μὲ πολλὰ φυσικὰ προτερήματα, δὲν ἔμαθες καλὰ τὸν κόσμον, γιατί κάμνει κανεὶς φίλους ; διὰ τοιαύτας περιστάσεις μὰ τὸ ναί ! Εἶσαι ἀνάξιος νὰ φέρῃς τὸ ὄνομα φίλου μου. Περίμενε ὑπάγω νὰ εὐρῶ ἀχθοφόρον. (φεύγει)

Μαθ. Τί χρυσῇ γλῶσσα ! τί μεγάλα φιλικὰ αἰσθήματα ! πόσον ἀπατᾶται ὁ Ἀγάθος ! Τώρα καταλαμβάνω ὅτι καὶ ἡ ἐπιμονή σου νὰ διασκεδάσω ἦτον ἀληθινή. Ὁ Ἀγάθος εἶναι νήπιος δὲν ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἰπῶ καὶ ἐμπρὸς του, εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ μοῦ εἴπῃ πῶς μὲ κοροϊδεύει, ἔπρεπε νὰ ἦτο κάπου κρυμμένος ν' ἀνοίξῃ λίγο τὰ ῥάτια του ! Κρίμα ὅπου ζῇ εἰς πόλιν καὶ δὲν εἰξεύρει περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς ! Ἐπαλχαμβάνω νὰ εἰπῶ ὁ Ἀγάθος εἶναι νήπιος !

Ἀγαθ. Εὐχαριστῶ ἐξάδελφε, εὐχαριστῶ ! ὥραϊά μὲ τιμᾷς. Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ σοῦ γύρισε τὰ μυζαλὰ ὁ Κροκίδης, ἄκουε αὐτοὺς καὶ ἔνοια σου, τὰ ἴδια σοῦ ὥρτιασε καὶ ὁ Ἀλέκος. Ποῦ εἶναι τὸ παλτό σου ;

Μαθ. Μὲ ἤκουσες.

Ἀγαθ. Δὲν ἔχασα λέξιν, δύο ὥραις σὲ παραφυλάττω καὶ ἂν θέλῃς δύνάμει νὰ σοῦ κάμω μικρὰν ἀνακεφαλαίωσιν. Ὅτι σοῦ δεικνύουν φιλικὰ αἰσθήματα ὅτι ἐγὼ ἀπατῶμαι, ὅτι εἶμαι νήπιος, καὶ τελευταῖον ὅτι δὲν διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς κτλ. Δὲν ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε, ἔπραξα τὸ καθήκον μου, εἶσαι κύριος ν' ἀποφασίσῃς ὅτι θέλεις δὲν σὲ βιάζω, ἀρκετὰ μὲ ἱκανοποίησες, πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔπρεπε μὲ τὰ φτιά μου ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου ταῖς ἔβρισές μου. Ἄν θὰ φύγῃς κατευόδιον, ὁ καιρὸς θὰ φανερώσῃ τίς τῶν δύο ἔχει ἄδικον.

Μαθ. Ἐξάδελφε ἔπταισα, pardon. Δὲν ἀκούω κανένα, θὰ φύγω, ἔχε γιὰ.

Ἀγαθ. Κατευόδιον (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΜΑΘΙΟΣ καὶ ΚΡΟΚΙΔΗΣ.

Κροκ. Μόλις κατώρθωσα Μαθιέ μου νὰ ἔρω ἑκείνον τὸν χα-
μᾶλη (δεικνύει πέραν), ἄφες τὰ ροῦχα καὶ τὰ φυλάει, πᾶμε ἡμεῖς
νὰ πάρωμε μιὰ λεμονάδα πέρα στὸ καφφενεδάκι καὶ κατόπιν
φορτώνομεν τὸ χαμᾶλη καὶ πᾶμε στὴ δουλιὰ μας.

Μαθ. Νὰ σοῦ εἰπῶ κύριε Κροκίδη, ὁ κύβος ἐρρίφθη, δὲν ἐρ-
χομαι.

Κροκ. (ἐντρομοί). Πῶς δὲν ἔρχεσαι, τόσο εὐκόλα μετέβαλες
γνώμην; Θὰ ἦναι δουλιὰ τοῦ Ἀγάθου, ἔχυτε τὸ φαρμάκι του
καὶ ἔφυγε. Γιαυτὸ δὲν καμνεὶ προκοπὴ, θέλει νὰ σὲ διατηρῇ ὁ-
μοίῳ του. Ἔλα νὰ πάρωμεν μιὰ λεμονάδα.

Μαθ. Τί θέλω τὴ λεμονάδα, ἀφοῦ μὲ θερίζει ἐλεεινὴ πείνα;

Κροκ. Ἐπιστρέφωμεν ὀπίσω εἰς τὸ σπίτι μου ἔχω φαῆ ἐν
ἀφθονίᾳ χρήματα κάμποσα, μὴ συλλογιέσαι!

Μαθ. Εἶναι ἀδύνατον! ἐντελῶς ἀδύνατον.

Κροκ. Καὶ θ' ἀρῆσθαι φίλους μὲ τοὺς ὁποίους δι' ἀρρήτων
δεσμῶν συνεδέθης; χωρὶς νὰ λάβῃς τὴν ἐλαχίστην ἀνταπόδοσιν
ἐκ τῶν ἀπειρῶν ὑποχρεώσεων ἃς σοὶ ὀφείλουν, ἐν καιρῷ μάλιστα
ὅπου εὐρίσκεσαι εἰς δυσχερεῖς θέσιν; καὶ καταδέχεσθαι νὰ προσά-
ψης κηλίδα ἀνεξίτηλον εἰς τὴν ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον φιλίαν
μας; Φύγε, θὰ μεταμεληθῇς ὅμως πικρῶς, ὅτι ἀπέρριψες τὰς εἰ-
λικρινεῖς προσφορὰς φίλου! Μ' ἀφίνεις ἀπαρηγόρητον, ἀποχωριζό-
μενος τόσον ἀποτόμως· καὶ σὲ παρακαλῶ μὴ θελήσῃς νὰ μοῦ
ἀρνηθῇς τὴν τελευταίαν χάριν τοῦ νὰ ῥοφήσω τοῦ χωρισμοῦ τὸ
φίλημα ἀπὸ τὰ πορφυρᾶ χεῖλη σου, ὅπως ἀποτυπώσω διὰ πυρίνων
γρῆμῶν τοὺς χαρακτῆράς σου εἰς τὸ βάθος τῆς συντετριμμένης
καρδίας μου! Λάβε (σφυρίζει ὁ σιδηρόδρομος) τὴν πρώτην φαιδρό-
τητά σου νὰ σὲ ἴδω ἄπαξ προσχαρῇ, καὶ καλὸν κατευόδιον.

Μαθ. Παρῆλθεν ἡ ὥρα. Ἔχε ὑγείαν.

Κροκ. (τὸν φιλεῖ ζωηρῶς). Πόσον εἶναι σκληρὸς ὁ χωρισμός!
Νὰ μᾶς γράφῃς . . . Κατευόδιον.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ΄

Ἡ Σκηνὴ ἐν Θήβαις.

Μετασκευὴ σκηνῆς.—Δωμάτιον σκοτεινόν.—Στρωμνὴ ἐξ ἑνὸς σάκκου ἀγύρου, καὶ ἐφαπλώματος.—ΐαλισμα κολωβόν.—Τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς τεμάχιον ἄρτου.—Φιάλη περιέχουσα οἶνον καὶ τεμάχιον τυροῦ.—Ἐν γωνίᾳ δὲ τινὶ δέμα τι ἐνδυμάτων μὲ δῦο ἐπιστολαί.

ΜΛΘΙΟΣ (περιβεβλημένος ῥάκη μονολογεῖ) :

Ἡ καλύβη τοῦ πτωχοῦ πολλάκις κρύπτει μεγαλειτέραν εὐτυ-
χίαν μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, δὲν δύναται ν' ἀποσπασθῇ ὁ νοῦς
μου ἀπὸ τὰς ἐπαράτους Ἀθήνας ! Πόσον ἄλλεπάλληλα ἤρχοντο
τὰ κτυπήματα τῆς τύχης ! ἀπὸ τῆς δυστυχίας ἐπιπτον εἰς τὴν
συμφοράν ! Ὅμως ὀφείλω νὰ ἐμολογήσω ὅτι εἶδον μεγάλην ὠφέ-
λειαν, διδαχθεὶς ὅτι ὅλα μεταβάλλονται ἐπὶ τῆς γῆς· ὥς ἐκ
τούτου ἔγεινα μετριώτερος. Δὲν βλέπω τὸν ἐργάτην μετ' ἀπο-
στροφῆς, ἐνθυμούμενος τὸν ἰδρωτὰ ὅστις ἔρρευσεν ἐκ τοῦ μετώπου
μου ὅτε ἔφερα ὁ ἴδιος τὰ πράγματά μου εἰς τὸν σταθμόν. Ἦδη
πτωχός, περιβεβλημένος ῥάκη ἔχω μόνον τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὠρο-
λογίου καὶ παλτοῦ μου. Αὐτὰ μοῦ ἐκούστισαν περισσότερον ἀπὸ
κάθε ἄλλο, ἐκέρδισα ὅμως τὴν εὐνοιαν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες
ἀπὸ τότε μὲ δεξιοῦνται μὲ ἀνοιχτάς ἀγκάλας. Ὡστε λογικῶς
δύναμαι νὰ ὑπολογίσω ὅτι ἀπέβαλα μὲν χρήματα, ἐκέρδισα ὅ-
μως πνεῦμα. Πῶς ἥλλαξεν εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν ὁ βίος μου !
ἄλλοτε ἀλεξήλια, γάντια, ὀμματουῶντα καὶ λοιπὰ περιττὰ πράγ-
ματα ἦσαν ἡ μόνη ἀσχολία μου, ἤδη ἡ μόνη ἀσχολία μου εἶναι
ἡ μελέτη. Ἄς φάγω· πόσῃν ἡδονῇ εὐρίσκω εἰς τὴν λιτὴν αὐτὴν
τροφὴν μου, ὅταν ἡ φαντασία μου ἀναπολήσασα τὴν πείναν τῆς
Ἀπόκρεω. (στρέφει τὸ βλέμμα) ὦ ! τί εἶναι ἐκεῖνα ; καὶ δῶο ἐπι-
στολαί, ἅς ἶδω. (ἀποσφραγίζει τὴν πρώτην) ὦ ! τὸ παλτό μου ! τὸ
παλτό μου ! εἶναι θαῦμα ! Ἰδοὺ καὶ ἡ καδένα μου ! μὴ εἶναι
ὄνειρον ; Ἄς ἀναγνώσω, αἱ ἐπιστολαί θὰ λύσωσιν ἴσως τὰς ἀπο-
ρίας μου. (ἀνακινώσκει) :

Δάσκαλε,

Ἐνας μαθητὴς Χαλκιδικῆς μᾶς ἔφερε αὐτὸ τὸ μπόγο ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ἐπει-
δὴς καὶ δὲν ἤσουν αὐτὸ ἀνοίξαμε καὶ τὰ βάλκαμε μέσα μαζί μ' ἕνα γράμμα.
Μᾶς συγχωρεῖς.

**Ὁ σπιτονοικοκύρης Σου
Ν. Τόσκας.**

Αὐτὴ δὲν φανερώνει τίποτε ἄς ἀποσφραγίσωκεν καὶ τὴν δευτέραν. (ἀναγινώσκει):

Ἐν Ἀθήναις κατλ.

Φίλιππε!

Νομίζομεν πῶς εἰς κατάλληλον περίστασιν σοὶ ἀποστέλλομεν τὰ πρίγματα σου, ἀφ' οὗ προηγουμένως· σοὶ ἐδώκαμεν μαθήματα τινὰ ὠφελιμώτατα, διὰ τὰ ὅποια σκεπτόμενος ὁρθῶς θέλεις μᾶς ἀποδοῦσαι δίκαιον. Ἐπρεπε νὰ ἦσο ὀλιγώτερον μάταιος ὅπως ἐννοήσῃς ὅτι αἱ περιστάσεις τοῦ ταξιδίου σου περιεστρέφοντο περί τινος σκοπὸν τὸν ὅποιον ἀμβλυωπῶν παρῆδες. Ἦλθες ἀπὸ τῆς Θήβης νομίζων ὅτι φέρεις μεθ' ἐκείνου ὅλον τὸν Παρισινὸν πηθικισμόν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς ὅτι τὸν ὑπεκρίνεσο ἀδιξίως. Ἐσο τοῦ λοιποῦ φρόνιμος, καὶ νὰ μᾶς ὑφείλῃς χάριν ἀφ' ἐμοχθήσασιν τόσον πολὺ νὰ περιστείλωμεν διακωμωδοῦντες τὰ χαμερπέστερα τῆς ψυχῆς σου πάθη. Τὸ μάθημα εἶναι πικρὸν πλὴν σωτήριον. Δὲν ἐκρατήσαμεν τίποτε ἐκ τῶν πραγμάτων σου, τὰ δὲ χρήματα ἅτινα ἐδάνησας τὴν Μεγελῇ καὶ ὅσα ἐπλήρωσας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐξ ἀνηκούστου κουφότητος εὗρισκονται ἐντὺς μιᾶς τσέπης τοῦ πάλτου σου. Ἡ κομιστὴς εἶναι φίλος μας, περιποίησόν τον.

Ἐλπίζομεν, ὅτι δεύτερον ἐπισκεπτόμενος τῆς Ἀθῆναις, δὲν ἔχεις ν' ἀπαντήσῃς τόσῃ δυσκολίᾳ, νὰ ὑφείλῃς ἐπαναλαμβάνομεν νὰ εἴπωμεν χάριν ὅτι οἱ μεταμφιεσθέντες, ὅπως παραστήσωσι ψευδὴ πρόσωπα δὲν ἦσαν ἀσυνείδητοι ὅπως ἀπατήσωσι τὰ διδάκτρα.

Οἱ γνώριμί σου ἐποφαινόμεθα

**Κροκίδης, Ἀλέκος, Γαγγαλίδης, Ἀγάθος,
Μιχελῆς, Μελίδης, Νταμμάκης, Φλωρίδης,
Θανάσης, Χωροφύλαξ καὶ Ξενοδόχος.**

Μαθ. Ἐχουν δίκαιον! Τώρα ὅτε μοῦ ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς διαβλέπω καθαρώτατα καὶ ἐννοῶ πῶς ἐλάμβανον χώραν τόσα θαυμαστά φαινόμενα. Συμμορφούμενος δὲ μὲ τὰς εἰλικρινεῖς τῶν φίλων μου παρατηρήσεις, ἂν καὶ εἰσι λίαν πικραὶ, τοῖς ἀποδίδω δίκαιον, ὑποσχόμενος ὅσον δύναμαι νὰ περιστείλω καὶ ἐπανορθώσω ὅτι ἔχω σαθρόν, ὅπως μάθῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲν ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸν ἐγωϊσμόν ὅτι γνωρίζει ὅλα, διότι δύναται νὰ πάθῃ ὅσα ἐγὼ, πιθανὸν δὲ καὶ χειρότερα. Λυποῦμαι μόνον καιρίως, ὅτι δύναται νὰ δικαιωσθῇ τὸ ὄνομά μου, καθιστάμενον ὑπόδειγμα διεστραμμένης διανοίας.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Πειραιῶς

Αἱ Κυρίαὶ

Ἀμαλία Ἡμέρου
Ἀγγελικὴ Καρούνου
Δέσποινα Ζερβοῦ
Εὐθαλία Μὸς
Ἑλενίτσα Λομβάρδου
Μάσιγκα Μανιδάκη
Παναγιώτα Γιάππαπα

Οἱ Κύριοι

Φραγκῆσκος Γιαννόνης
Ἰωάννης Γιαννόνης
Ἀριστοτ. Γ. Δάλης
Ἀργύρης Στεμτσιώτης
Λεωνίδας Λεριώτης
Ξ. Α. Παππᾶς
Ν. Νοταράκης
Α. Ῥαχόπουλος
Δ. Γερμανὸς
Κ. Κούρτης
Γ. Κτενᾶς
Μ. Μανούσος
Κοσμᾶς Τσαλήκης
Δ. Ζιγγάκος
Μ. Α. Καλομοίρης
Α. Καραματιανὸς
Κ. Μεντιέρης
Δ. Χαντζίδης (λογίας)
Κωνστ. Σταυρόπουλος.

Ἀθ. Γ. Μπούρης
Ἀθ. Τσορολῆς
Δ. Γ. Δήμου
Νικόλαος Γρίβας
Γιακουμῆς Χαντζόπουλος
Μανολῆς Κωρονέος
Σταῦρος Ἀσημόπουλος
Ἀριστοτέλης Χαρθαλιᾶς
Ἰωάννης Πολίτης
Σ. Μάγγος.
Σ. Α. Κοροβήγκος.
Νικόλαος Κουκέας
Φώτιος Γαρδαβέλος
Σταῦρος Κωνσταντίνου
Δ. Ν. Κατσούρης
Σ. Οἰκονόμου
Μιχ. Στρακόπουλος
Γεώργιος Γιαννόνης
Δητῆριος Λεβαντῆς
Ἰωάννης Στεργίου
Σωτήριος Ἀτζιοῦς
Σπύρος Μπούμπουλης
Διονύσιος Καζῆς
Κυρ. Δέδες
Χαρ. Ἀναγνωστόπουλος
Βασίλ. Ψύλλας
Γ. Ἰγγλέζης
Σταμ. Γαλάτης
Εὐστάθιος Λομβέρδος
Χρ. Παππαπαναγιώτου
Γεώργ. Ταμβαλῆς
Ἡρ. Φαρμακίδης.
Σ. Μ. Σιμόπουλος

Θεμ. Βογιατζής
 Κυριάκος Γόμπος
 Χρ. Παππαμανώλης
 Κωνστ. Γ. Κριεζής
 Ἀντώνιος Γ. Κριεζής
 Ἀντώνιος Φιλιακός
 Γρηγόριος Σούκας
 Ἀλέξανδρος Γόμπος
 Ἀνδρέας Γιαννόπουλος
 Πέτρος Λαζαρίδης
 Ἰωάννης Παρασκευόπουλος
 Ἀριστείδης Ῥεδιάδης
 Χρήστος Μήσεως
 Κάρολος Ἀτζιοῦς
 Τρύφων Δημήτριος
 Διονύσιος Γιαννόνης
 Παναγιώτης Βαρούτσιος
 Γεώργιος Κιρμελής
 Δ. Δουζίνας
 Εὐθύμιος Λουκάς
 Δημήτριος Μαρινόπουλος
 Εὐθύμιος Λουκά
 Δημήτριος Σαρέας
 Ἀνδρέας Ἀλεξάνδρου
 Βασίλειος Φενερλής
 Κωνσταντῖνος Μαρινόπουλος
 Ἀριστόβουλος Γαϊτάνος
 Ἰωάννης Σωτηρόπουλος
 Δημοσθένης Γαϊτάνος
 Ἰωάννης Νικολαΐδης
 Ἰωάννης Θ. Κατράκης
 Α. Ντόγιαρης
 Μιχαήλ Παναγιώτου
 Νάκος Τοπάλογλους
 Π. Φράγκος
 Παναγ. Κύπριος
 Ἀνιόνιος Δανεσής
 Ἰωάννης Παραλήκας
 Ἀνδρέας Δ. Γιαννόπουλος
 Ἑλένη Κυπρίου

Σταμ. Παππαλεονάρδου 5
 Γ. Χ. Σαραϊντάρης
 Δ. Γ. Ῥέπας
 Ἀχιλ. Ἀθανασιάδης
 Γεώργιος Νικολαΐδης
 Ἀχιλ. Δεδίτσης
 Σ. Παππαδόπουλος
 Μαρίνος Ξανθός
 Ξάνθης Γεωργιάδης
 Δημ. Μέρμιγκας
 Παναγ. Παναγιωτόπουλος

Ἀθηνῶν

Μ. Μαυρογένης
 Θ. Κονδάκης
 Σπυρίδων Νικολαΐδης
 Σωτήριος Πολυζώης
 Γ. Χ. Σκανδαλίδης
 Εὐθ. Ἀραδούλης
 Χ. Παλάσκας
 Γ. Σπηλιόπουλος
 Ἀθ. Μαρτάκος 2
 Π. Στρατάκος 2
 Γ. Σταματέλος
 Γ. Δ. Παππαδόπουλος
 Μ. Φρατζισκάκος
 Δ. Καρατζᾶς
 Ἰσίδωρος Ι. Ἰσιδωρίδης
 Γ. Μερτροῦδ
 Κ. Νικοκλής 2
 Λ. Μιχαλέας
 Σ. Μπάρμπανος
 Φ. Μ. Φιλιππίδης
 Δ. Γ. Βάβαρης
 Κ. Δούκας
 Θεόδ. Κολῖνος Κολοκοτρώνης
 Ι. Κομπογιάννης
 Θεοχ. Χ. Γερογιάννης
 Ἰωάν. Γαρδέλης

Ἰ. Αθ. Τσιαντωνόπουλος
Δ. Φιλοτσάκης
Στυλ. Μπρουπηλάκης
Ἰ. Αντών. Τσιπλογιάννης
Ἰ. Ορέστης Φιδιδόπουλος
Δημήτρ. Γ. Συρίγος
Ἰ. Εμμανουήλ Αλαλαούνης
Ἰ. Ιωάννης Κομάντος
Ἰ. Αντών. Δούκας
Ἰ. Ιωάννης Δούκας
Ἰ. Ηλίας Φωτεινός
Ἰ. Εμμανουήλ Κατσικᾶς
Ἰ. Εμμανουήλ Α. Καραολάνης
Πέτρος Μανιδάκης
Παναγ. Πλέτας
Α. Ζαχαρίας
Μ. Παππαδάκης
Μ. Σ. Τρεβιζάκης
Γ. Μπούκης
Γ. Ζιζήλας
Γ. Σπανουδάκης
Κ. Οἰκονομίδης
Κ. Λάγκος
Κίμων Λάσκαρης (ἐνωματάρχης)
Σταῦρος Πληντζανόπουλος
Δ. Μ. Βράτιμος
Κωνστ. Λάσκαρης
Διονύσιος Διονυσιάδης
Χατζῆ Κωστής
Θανασοῦρος
Σπυρίδων Μανιάτης
Α. Φιλιακός
Γ. Δ. Βαρωνάκης
Γ. Μερκούρης
Ν. Παππαδάτος
Ι. Δ. Σούκας
Ι. Σπετσιάλης
Στέφανος Κύπριος
Σπυρίδων Δούμouρας
Βασίλειος Βασιλειάδης

Γεώργιος Ματάκις
Παναγιώτης Βραχάτης
Ἰ. Επαμεινώνδας Ζώτος
Α. Μολωνάκης
Σταῦρος Ῥουμελιώτης
Ἰ. Εμμανουήλ Σάρμπος
Χαρ. Πατρίκιος
Ἰ. Ηλίας Ἀγριανίτης
Δημ. Καλογεράκης
Γαβριήλ Γαβαλάς
Γεώργ. Πατῆζης
Γρηγόριος Μαράκης
Γ. Παππᾶ Εὐστρατίου
Ἰ. Ἀνδρ. Πρωτόπαπας
Δημ. Μουλάς
Βασίλ. Ι. Σάντος
Ἰ. Ιωάννης Χαλδούπης
Θ. Β. Μαρκέτης
Σωτήριος Ῥετσινόπουλος
Ἰ. Ιωάννης Αὐτίας
Γ. Σάμιος
Ἰ. Ἀντώνιος Γ. Κριεζής

2
2
2

Σύρου

Αἱ Κεφαλαί

Πολυξένη Σ. Μαρτάκου
Ζηνοβία Ψωμαδάκη
Μαριγὼ Κρυστάλη
Βασιλική Δηλιοπούλου
Κασσάνδρα Πολυκάρπου
Ζ. Ἀθανασίου
Τάντο Σ. Λαμπρινού

Οἱ Κῆριοι

Δημήτρ. Σ. Μαρτάκος
2 Νικόλ. Θεοδώρου
Παναγ. Θ. Λουρέντζος

Κωνσταντίνος Βασιλείου
Παναγ. Ν. Μάγκου
Δημήτρ. Σφακιανάκης
Γεώργ. Κονιδάρης
Σταμάτ. Συνοδινός
Δημοσθ. Κουφαδάκης

Ναυπλίου

Ἡ Κεῖρα
Σταυρούλα Νικηταράκου

Σκύρου

Γεώργιος Στεφανίδης (ίατρός)

Σμύρνης

Σπυρ. Γαβριήλ

5

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ὧν τὰ ὀνό-
ματα δὲν κατεχωρήθησαν ἐν τῷ παρόντι καταλόγῳ ἕνεκα τῆς μὴ
ἐγκαιροῦ ἀποστολῆς τῶν ἀγγελιῶν

Τιτᾶται ἀντὶ φράκου.